ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ 20 χρόνος

Υπόθεση της εργατικής τάξης το Ασφαλιστικό
ΣΕΛΙΔΑ 16

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2016

Εργαλείο εμβάθυνσης της κινεζοποίησης
ΣΕΛΙΔΑ 9

Πανικόβλητος ο Τσίπρας
ΣΕΛΙΔΑ 3

Ανακεφαλαιοποίηση Τραπεζών

Ενα από τα μεγαλύτερα οικονομικά σκάνδαλα
ΣΕΛΙΔΑ 8

Δίκη Χρυσής Αυγής

Συνεχίζεται η αστυνομικο-δικαστική προστασία των νεοναζί
ΣΕΛΙΔΑ 12

Τορπίλη Ερντογάν-ΗΠΑ στο «μεγάλο συνασπισμό» εναντίον του ISIS
ΣΕΛΙΔΑ 5

Δυτική Οχθη

Αυξάνονται οι ένοπλες επιθέσεις της Αντίστασης
ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ αρ. φύλλου 846 - 28 Νοέμβρη 2015 www.eksegersi.gr

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ!

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

Πλήρη Ασφάλιση και πλήρη χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους

Scripta...Verba...

Αποδεικνύουν πως η μόνη συνέπειά τους είναι η ασυνέπεια. Αποδεικνύουν πως ήταν απάτη όσα έλεγαν προεκλογικά. Αποδεικνύουν τελικά ότι η κοινωνική ευαισθησία, η κοινωνική πολιτική είναι μύθος για τη νεοφιλελεύθερη ανάλγητη Κυβέρνηση του αριστερού ΣΥΡΙΖΑ.

Ευάγγελος Μεϊμαράκης

Είστε μία κυβέρνηση ανάλγητη. Με συνοπτικές διαδικασίες ξεσπιτώνετε τον κόσμο. Πρέπει να παραδεχθώ ότι είσαστε πάρα πολύ καλοί στο να πουλάτε. Αποδεικνύεται, όμως, σήμερα ότι είστε πολύ καλύτεροι στο ξεπούλημα.

Φωτεινή Γεννηματά

Αν δεν το καταλάβατε, γίνατε μπαίγνιο του Βαγγέλα και της Φώφης.

Θα ήθελα να πω ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και σήμερα είναι μαζί με το λαό, μαζί με τους αγρότες. Δεν είμαστε απέναντι στους αγρότες. Πολλά από τα αιτήματα των αγροτών είναι λογικά και δίκαια. Και η κυβέρνηση αυτή θα ήθελε πολύ να μπορεί να τα ικανοποιήσει. Όμως, η ιστορία είναι πρόσφατη και γνωστή. Και δεν μπορούμε να κάνουμε πολιτική απογειωμένοι από την πραγματικότητα. Εμείς δεν εγκαταλείψαμε τους στόχους μας. Υποχρεωθήκαμε να τους επαναϊεραρχήσουμε από ανάγκη.

Ιωάννης Δραγασάκης

Η κοροϊδία μέσα στη Βουλή. Εξω από τη Βουλή, ΜΑΤ και δακρυγόνα.

Ο Μακαριώτατος, με τη διάθεση ειρήνευσης και το πνεύμα καταλλαγής του είναι σίγουρα εμβληματική μορφή του διαθρησκειακού διαλόγου, ο οποίος έχει ζωτική σημασία για την ειρηνική συνύπαρξη στις σύγχρονες κοινωνίες.

Ιωάννης Αμανατίδης

Τόσο γλείψιμο στον Ιερώνυμο ούτε οι διάκοι του δε ρίχνουν.

Είναι σαφές πως η συμφωνία με τους δανειστές είναι εμπροσθοβαρής, όσο πιο γρήγορα ξεμπερδεύουμε με τις υποχρεώσεις μας τόσο το καλύτερο για όλους.

Πάνος Σκουρλέτης

Εσείς θα ξεμπερδέψετε με τις ψηφοφορίες στη Βουλή, ο λαός θα μείνει με τα μέτρα που θα ψηφίσετε (συν τα παλιά) στην πλάτη του. Αλητήριοι!

Η υποστήριξή μου για την Παλαιστίνη ήταν για κάτι που ήταν χίλιες φορές χειρότερο σε σχέση με αυτό που συνέβη στη Γαλλία και την επόμενη ημέρα με τιμώρησε η ομοσπονδία.

Φρεντερίκ Κανουτέ

Ενας διάσημος επαγγελματίας ποδοσφαιριστής βάζει δύσκολα σε πολλούς -κατά δήλωσή τους- αριστερούς σε όλο τον κόσμο.

ΡΙΠΕΣ

◆ Τελικά, όσοι γίνονται μνημονιακοί πολιτικοί αποκτούν το σύνδρομο του καπετάν Ανδρέα Ζέππου ◆ Θυμόσαστε τον Σαμαρά που μας περνούσε από τον τελευταίο κάβο για να πιάσουμε λιμάνι; ◆ Ιδια φάση και ο Τσίπρας ◆ «Αυτές τις ημέρες περνάμε με επιτυχία έναν πολύ δύσκολο κάβο» ◆ Μετά σαν να το θυμήθηκε και μίλησε για ανηφόρες και ξέφωτα, μεταφέροντάς μας από τη θάλασσα στις ραχούλες ◆ Γιατί όμως ο «κυρίαρχος του παιχνιδιού» πήγε στον Πάκη για να ζητήσει συναίνεση από τα υπόλοιπα αστικά κόμματα; ◆ Γιατί δεν είναι και τόσο κυρίαρχος ◆ Αντε, να γίνει και η συνάντηση του κυρ-Αλέκου με τον Λεβέντη, να προχωρήσει η «εθνική συνεννόηση» ◆ Εκτός αν έχουν πιει ήδη καφεδάκι ◆ Φραπέ ο Λεβέντης, φρέντο ο κυρ-Αλέκος, δεν μπορεί, κάπου θα τα βρουν ◆ «Το μόνο που δεν μπορεί να κατηγορηθεί η παρούσα κυβέρνηση είναι ότι έχει καταθέσει τα όπλα» ◆ Αφού το λέει ο Σκουρλέτης, πρέπει να το πιστέψουμε ◆ Κι ας βλέπουν τα μάτια μας το ακριβώς αντίθετο ◆ Αλλωστε, οι αναγνώστες της ρυπαροφυλλάδας του Κουρή, που έδωσε τη συνέντευξη, δε φημίζονται για ανοιχτομάτηδες ◆ Περίσσεψαν οι έπαινοι για την παραίτηση Γαβρίλου, αλλά εμάς δεν μας έπεισε ◆ Αν ήταν έντιμος, δε θα ψήφιζε το Μνημόνιο το περασμένο καλοκαίρι ◆ Αν δεν μπορούσε να το σηκώσει η συνείδησή του, δε θα γινόταν βουλευτής ◆ Περισσότερο μας θυμίζει ποντικό που εγκαταλείπει πρώτος το βυθιζόμενο σκάφος ◆ Να σώσει το πολιτικό τομάρι του και μετά... βλέπουμε ◆ Ο Τσίπρας πάντως του «πιστώνει» το ότι παρέδωσε την έδρα, όπως είπε στο «Εθνος» ◆ Διότι προβλέπει και άλλες αποσκιρτήσεις και θα ήθελε όλοι/ες ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα του Γαβρίλου ◆ Κι αν ακολουθήσουν το παράδειγμα του Παναγούλη; ◆ Πάμε και στοίχημα ότι δεν πρόκειται να ιδιωτεύσει ◆ «Αχουτο με μπλόκαρε αυτός που με έμαθε το Τουίτερ» ◆ Η αγωνίστρια της ΛΑΕ Ραχήλ έκραξε τον Καμμένο με το δικό της μοναδικό τρόπο ◆ Περιμένουμε και άλλα «τιτιβίσματα» σαν εκείνα που έγραφε παλιά για την όρκα, τον ξάδερφο γυμνοσάλιαγκα και την ερωμένη αεροσυνοδό ◆ Ούτε ψύλλος στον κόρφο σας Λαφαζάνη, Στρατούλη και σία ◆ Δοκιμάστε να τη θίξετε (ή να θίξετε την κολλητή της, Ζωή) και θα δείτε τι θα πάθετε ◆ Δεν είχε φορτιστές για τα λάπτοπ η εταιρία που θα έκανε τις εκλογές στη ΝΔ ◆ Κορυ-φαί-ο ◆ Το μάπετ σόου συνεχίζεται με νέα επεισόδια ◆ «Η Δημοκρατική Αριστερά καταδικάζει απερίφραστα την βομβιστική, τρομοκρατική επίθεση στα γραφεία του ΣΕΒ» ◆ Δεν είχαμε καμιά αμφιβολία περί τούτου ◆ Πω, πω, τι είπε πάλι η γυναίκα ◆ «Είναι αλήθεια ότι οι δανειστές μας έχουν κάποιες εμμονές» ◆ Χαίρε Τζάκρη Θεοδώρα με τη Λουμπουτέν τη γόβα ◆ Υφυπουργός του Τσίπρα είναι τώρα, όχι του Γιωργάκη ◆ Ούτε στα καλύτερα όνειρά του ο Πλακιωτάκης δεν έβλεπε ότι μπορεί να γίνει μεταβατικός πρόεδρος της ΝΔ ◆ Στο Βέλγιο τους έκλεισαν στα σπίτια τους κι αυτοί κάνουν καλαμπουράκια ποστάροντας γατούλες στο Ιντερνετ ◆ Για να τους ευχαριστήσει η μπατσαρία ποστάροντας... γατοτροφή ◆ Μια χαρά προχωράει η επιχείρηση «κοινωνικός έλεγχος μέσω του φόβου» ◆ Κοινωνίες συσπειρωμένες γύρω από την ιμπεριαλιστική εξουσία-προστάτη ◆ JeSuisSEV ◆ Γράφτηκε κάτω από άρθρο στην ιστοσελίδα των «Νέων», που αναφερόταν στη βόμβα στα γραφεία των μεγαλοκαπιταλιστών ◆ Εύγε ◆

επί του πεστηρίου

Κ «Γαβριήλ, καταψήφισε, μην παραιτηθείς» προέτρεψε η Ζωίτσα από το twitter. Αποδεικνύοντας ότι βρίσκεται μονίμως στην καρακοσμάρα της. Γιατί ο Γαβρίλος δεν εκλέχτηκε με ένα κόμμα αντιμνημονιακής ρητορείας, ώστε να έχει επιχείρημα για να καταψηφίσει. Εκλέχτηκε με ένα κόμμα που είχε ήδη υπογράψει το Μνημόνιο. Και δεσμεύτηκε, όπως όλοι οι υποψήφιοι βουλευτές, ότι θα ψηφίσει ό,τι προβλέπει το Μνημόνιο. Αν έκανε αυτό που τον προέτρεψε η Ζωίτσα, οι Τσιπραίοι θα τον ξεφτίλιζαν πολιτικά. Μπορεί η Κωνσταντοπούλου να σκέφτεται ότι κάποια στιγμή μπορεί να αποκτήσουν και εκπρόσωπο στη Βουλή (όπως απέκτησαν στην Ευρωβουλή με τον Χουντή), όμως ο Γαβρίλος ήταν ο πλέον ακατάλληλος. Εχει άλλες φιλοδοξίες από το να γίνει βουλευτής της ΛΑΕ αλλά εκλεγείς με τον ΣΥΡΙΖΑ. Πού να τα καταλάβει, όμως, αυτά η Ζωή;

Κ Αν το καλοσκεφτούμε λίγο, με τις επισκέψεις τους στο Χίλτον όπου συναντιούνται με την τρόικα, οι υπουργοί του Τσίπρα ξεφτιλίζονται και από άποψη πρωτοκόλλου. Διότι οι τροϊκανοί είναι απλώς υπηρεσιακοί παράγοντες και το πρωτόκολλο προβλέπει να επισκέπτονται αυτοί τα γραφεία των υπουργών. Οταν π.χ. έρχεται ένας ξένος ηγέτης, επισκέπτεται τον ομόλογό του (πρόεδρο της Δημοκρατίας ή πρωθυπουργό, άντε και τη Βουλή). Αν είναι να συναντηθεί με άλλους (π.χ. με αρχηγούς κομμάτων της αντιπολίτευσης), τον επισκέπτονται αυτοί, είτε στη σουΐτα ξενοδοχείου που διαμένει είτε στην πρεσβεία της χώρας του. Δεν πηγαίνει αυτός στα γραφεία τους. Λεπτομέρειες θα πείτε, αλλά όχι χωρίς σημασία.

Κ «Δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μας σε ό,τι **λάθος** γίνεται στο δυτικό κόσμο και τροφοδοτεί το μίσος και το φανατισμό των εξτρεμιστών. Φυσικά αυτό δεν τους αθωώνει, ούτε απαλύνει το θάνατο που σκόρπισαν. Αλλά ποιος δε γνωρίζει ότι αυτές οι **αιμοδιψείς** οργανώσεις χρηματοδοτούνται από τη Δύση;». Ο Φοίβος Δεληβοριάς είναι σίγουρα ένας προοδευτικός άνθρωπος. Δείτε, όμως, πόσο εύκολα ένας προοδευτικός άνθρωπος βυθίζεται στο φαρισαϊσμό, την υποκρισία και το ψέμα, όταν δεν έχει το θάρρος (ή συνειδητά δε θέλει) να πάει κόντρα στην κυρίαρχη γραμμή. Κατηγορεί τη Δύση μόνο για λάθη. Κι ενώ επιλέγει έναν ηθικολογικό χαρακτηρισμό για τους τζιχαντιστές, δεν τον επεκτείνει καν στα δυτικά κράτη, που είναι απείρως πιο «αιμοδιψή» από τους τζιχαντιστές, αν κρίνουμε με βάση τον απολογισμό του αίματος που η κάθε πλευρά έχει χύσει.

Κ Μια βομβιστική επίθεση στο άντρο του ΣΕΒ, με διπλή προειδοποίηση για να μην τραυματιστεί κάποιος περαστικός (ή και φρουρός), ξεσήκωσε και πάλι τη... συλλογική καταγγελία από όλο ανεξαιρέτως το κοινοβουλευτικό φάσμα και τα αστικά ΜΜΕ. Ουδεμία έκπληξη...

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Νομίζω ότι βρισκόμαστε στο τέλος ενός πολύ δύσκολου κύκλου. Και αυτές τις ημέρες περνάμε με επιτυχία έναν πολύ δύσκολο κάβο. Και από εδώ και στο εξής νομίζω ότι θα μπορέσουμε με μεγαλύτερη άνεση να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματα. Με κεντρικό και βασικό στόχο να φτάσουμε στο «φρύδι του βουνού», που λένε και στην πατρίδα μου, να περάσουμε τη δύσκολη ανηφόρα, να φτάσουμε σ' ένα ξέφωτο μεταμνημονιακό.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

28/11: Παναμάς: Ημέρα ανεξαρτησίας, Τσαντ, Μπουρούντι: Ημέρα δημοκρατίας (1966) **28/11/1820: Γέννηση Φρίντριχ Ενγκελς** 28/11/1911: Αυτοκτονία Πολ Λαφάργκ και Λάουρα Μαρξ **28/11/1955: Αντιβρετανική διαδήλωση (Θεσσαλονίκη), τραυματίες δεκατρείς αστυνομικοί, πολλοί πολίτες τραυματίες** 28/11/1971: Δολοφονία πρωθυπουργού Ιορδανίας Γιασφί Ταλ («Μαύρος Σεπτέμβρης») 29/11: Ημέρα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, ημέρα αγοραστικής αποχής 29/11/1937: Δικαστήριο παίρνει παιδιά από γονείς επειδή αρνήθηκαν μύηση στη ναζιστική ιδεολογία 29/11/1970: Επιχείρηση διάλυσης 1.500 νέων που θέλουν να δουν το «Γούντστοκ», επεισόδια, δεκατρείς συλλήψεις («Παλλάς») 30/11: Ημέρα για κατάργηση θανατικής ποινής, Μπαρμπάντος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1966), Μπενίν: Εθνική γιορτή (1975), Φιλιππίνες: Ημέρα ηρώων (1863) **30/11/1943: Επιδρομή ένοπλων ταγματασφαλιτών σε νοσοκομεία (Αθήνα), επιθέσεις σε ανάπηρους** 30/11/1967: Βόμβα στη στέγη κτιρίου υπουργείου Δικαιοσύνης, νεκρή διερχόμενη 30/11/1992: Ρουκέτα στη ΔΟΥ Νέας Φιλαδέλφειας (17Ν) 1/12: Ημέρα φυλακισμένων, ημέρα κατά AIDS, Αζόρες, Πορτογαλία, Ισλανδία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία: Ημέρα δημοκρατίας (1958), Ρουμανία: Εθνική γιορτή 1/12/1992: Σύλληψη Γιώργου Μπαλάφα (καταζητούμενος επτά χρόνια) 1/12/1997: Αθώωση Μπαλάφα για εκτέλεση εισαγγελέα Θεοφανόπουλου 1/12/2001: Συνοριοφύλακες πυροβολούν εναντίον δύο νεαρών Αλβανών (Θεσπρωτία), ο ένας νεκρός 2/12: Ημέρα για εξάλειψη δουλείας, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1971), Παναμερικανική ημέρα υγείας 2/12/1902: Οι βουλευτές Λεβίδης, Σμολένσκι, Βεστενίτης επιλέγουν καθίσματα άκρου αριστερής πτέρυγας, ονομάζοντας την ανεξάρτητη ομάδα τους «Ακρα Αριστερά» 2/12/1988: Τέσσερις βόμβες σε ευρωπαϊκούς στόχους (ΕΛΑ) **2/12/1992: Η Διαρκής Ιερά Σύνοδος ζητά (ομόφωνα) αποφυλάκιση χουντικών** 3/12: Ημέρα ΑμεΑ **3/12/1944: Δεκεμβριανά** 3/12/1973: Βόμβα Λαϊκών Απελευθερωτικών Ομάδων Σαμποτάζ σε υποκατάστημα Εμπορικής Τράπεζας (Αθήνα) **3/12/1931: Πολλοί τραυματίες σε συγκρούσεις αρτεργατών-αστυνομίας (Αθήνα)** 3/12/1992: Τραυματισμός βουλευτή ΝΔ Ελευθέριου Παπαδημητρίου (17Ν) 3/12/1992: Βόμβα στη ΔΟΥ Αμαρουσίου (17Ν).

Πανικόβλητος ο Τσίπρας

Ένας πρωθυπουργός που χάνει δυο βουλευτές από την πλειοψηφία, πέφτοντας στους 153, και την επομένη επισκέπτεται τον πρόεδρο της Δημοκρατίας ζητώντας του να υπερβεί τον συνταγματικό του ρόλο και να σπρώξει τα υπόλοιπα κόμματα να στηρίξουν την κυβέρνηση, είναι ένας πρωθυπουργός υπό το κράτος πανικού. Ο,τι και να πει μετά, αυτή η κίνησή του θα τον ακολουθεί. Ανοιξε τα χαρτιά του στους πολιτικούς του αντιπάλους και τους έδειξε ότι φοβάται. Οτι δεν είναι ο κυρίαρχος του παιχνιδιού, όπως τον εμφάνιζε το σύνολο του αστικού Τύπου μετά την εκλογική του νίκη στις 20 Σεπτέμβρη.

Την Πέμπτη 19 Νοέμβρη, ο Τσίπρας ζήτησε από έναν βουλευτή του κόμματός του να του παραδώσει την έδρα (όπως και έγινε), ενώ διέγραψε έναν ακόμη που απέσχε από την ψηφοφορία για το τελευταίο πακέτο με τα προαπαιτούμενα. Εναν ακόμα διέγραψε ο κυβερνητικός συνεταίρος Καμμένος. Ετσι, η κυβερνητική πλειοψηφία έπεσε στους 153 βουλευτές. Το πιο σημαντικό είναι ότι ο Τσίπρας «λάκισε» από τη Βουλή. Δεν πήγε για ν' απαντήσει στους αρχηγούς των αντιπολιτευόμενων μνημονιακών κομμάτων, που πήραν όλοι το λόγο και εξαπέλυσαν πυρ ομαδόν κατά της κυβέρνησης, αρνούμενοι να ψηφίσουν ένα πολυνομοσχέδιο, που ως τμήμα του Μνημόνιου-3 το είχαν ψηφίσει στις 14 του περασμένου Αυγούστου.

Αντί να πάει στη Βουλή και ν' αντιπαρατεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με εκείνους που ψήφισαν μαζί το Μνημόνιο-3 και τώρα καταψηφίζουν τα πακέτα με τα μέτρα που το Μνημόνιο προβλέπει, ο Τσίπρας επέλεξε την ασφάλεια του μονόλογου ενώπιον του προέδρου της Δημοκρατίας. Κανόνισε την επομένη να κάνει βίζιτα στον Πάκη, για να εκφωνήσει μπροστά στις κάμερες ένα λογύδριο υπέρ της ανάγκης εθνικής συνεννόησης. Ενα λογύδριο δραματικό επί της ουσίας, αφού στην ουσία ζήτησε επανασύσταση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας που από τις 15 Ιούλη μέχρι τις 14 Αυγούστου ψήφισε δυο νόμους με προκαταρκτικά προαπαιτούμενα, το Μνημόνιο-3 και μαζί τον πρώτο εφαρμοστικό του νόμο.

Ο Τσίπρας δείχνει παγιδευμένος στην ίδια την τακτική που επέλεξε. Πήγε σε εκλογές, ενώ οι άλλοι του πρόσφεραν δυο εναλλακτικές λύσεις. Είτε να συνεχίσει ως κυβέρνηση μειοψηφίας (χωρίς τους Λαφαζανικούς), που έχει την ανοχή τους, είτε να σχηματίσει κυβέρνηση «εθνικού σκοπού» με τη συμμετοχή και των άλλων μνημονιακών κομμάτων. Ο Τσίπρας αρνήθηκε και πήγε σε εκλογές, ποντάροντας ότι θα σαρώσει. Σάρωσε η αποχή (άρα η νέα κυβέρνηση ήταν εξαρχής κοινωνικά απομονωμένη), ο Τσίπρας έσπευσε να σχηματίσει κυβέρνηση μόνο με τον Καμμένο, χωρίς καν να συζητήσει με τους άλλους, οπότε αυτοί δεν είχαν άλλη επιλογή από το να παίξουν το ρόλο τους σαν αστική κοινοβουλευτική αντιπολίτευση. Δηλαδή, να καταψηφίζουν ό,τι φέρνει η κυβέρνηση, ακόμα κι αν αυτό προβλέπεται από το Μνημόνιο που είχαν ψηφίσει.

Εχουν μάλιστα κι έναν επιπλέον λόγο να κρατούν αυτή τη στάση, δεδομένου ότι ο Τσίπρας έκανε εκλογές όχι με αντιμνημονιακό λόγο, αλλά με το ψευτοδίλημμα «το νέο ενάντια στο παλιό». Το βασικό προεκλογικό επιχείρημα ήταν πως το Μνημόνιο αφήνει ανοιχτά ζητήματα, τα οποία μόνο μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να διαπραγματευθεί αποτελεσματικά, προωθώντας παράλληλα και κάποιο παράλληλο πρόγραμμα απεγκλωβισμού από το Μνημόνιο. Ο,τι προωθεί τώρα στη Βουλή η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων είναι αποτέλεσμα της «αποτελεσματικής διαπραγμάτευσης» που υποτίθεται ότι θα έκανε, οπότε η μνημονιακή αντιπολίτευση έχει κάθε λόγο να πληρώνει τον Τσίπρα με το ίδιο νόμισμα. Να τον καταγγέλλει για ανικανότητα και πλήρη υποταγή στη διαδικασία της διαπραγμάτευσης με την τρόικα.

«Νομίζω ότι θα πρέπει να δούμε το πώς θα υπάρχει στα κρίσιμα και μεγάλα ζητήματα – γιατί όλοι βεβαίως βιώνουμε την ελληνική πολιτική πραγματικότητα - αυτοί οι οποίοι έριξαν το κάρο από την κορυφή στους πρόποδες, τώρα να κάθονται στη γαλαρία και να κάνουν κριτική σ'αυτούς που προσπαθούν να το ανεβάσουν ξανά», είπε ο Τσίπρας στον Παυλόπουλο, κλαψουρίζοντας στην ουσία. Γιατί το ίδιο έκαναν αυτός και το κόμμα του όταν βρίσκονταν στην αντιπολίτευση και οι άλλοι έφερναν τα Μνημόνια και τους εφαρμοστικούς τους νόμους.

Αμέσως μετά, ο Τσίπρας πέρασε στο «ψητό»: «*Στα κρίσιμα όμως θέματα και στρατηγικής σημασίας θέματα, στο Προσφυγικό, στα μεγάλα Εθνικά μας Θέματα, το Κυπριακό τα Ελληνοτουρκικά, το Ονοματολογικό. Και βεβαίως, σε κρίσιμα κοινωνικά θέματα: **Το Ασφαλιστικό**, η Παιδεία, πρέπει να υπάρχει μια στοιχειώδης πολιτική συνεννόηση. Και θα ήθελα με αυτήν την έννοια να σας ζητήσω από τη θέση σας και το κύρος σας και τον πολιτειακό ρόλο σας να συμβάλλετε σ'αυτήν την προσπάθεια*».

Εδώ ο πανικός φαίνεται καθαρά. Ο Τσίπρας ζήτησε από τον Παυλόπουλο να μπει μπροστά για να ζητήσει στήριξη από τα κόμματα της μνημονιακής αντιπολίτευσης, όχι μόνο σ' αυτά που ονομάζουν «μεγάλα εθνικά θέματα» (και τα οποία δεν παίζουν καμιά σημασία στην τρέχουσα πολιτική, καθώς εδώ και χρόνια βρίσκονται στο ράφι), αλλά και σε «κρίσιμα κοινωνικά θέματα», ονοματίζοντας πρώτο το Ασφαλιστικό. Επειδή ξέρει πολύ καλά τι πρόκειται να θεσπίσουν με τη νέα, σαρωτική αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση, ζητάει συναίνεση από τα άλλα μνημονιακά κόμματα. Και σχεδιάζει σύσκεψη αρχηγών υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, ομολογώντας ότι φοβάται πως δεν μπορεί να περάσει το Ασφαλιστικό από τη Βουλή!

Ο Πάκης έδειξε πρόθυμος να βοηθήσει, ξεπερνώντας το θεσμικό του ρόλο. «Στις κρίσιμες στιγμές εμφανίζεται ο ρυθμιστικός ρόλος του Προέδρου, που ακριβώς είναι να επιδιώκει την μεγαλύτερη δυνατή συνεννόηση στα μεγάλα θέματα. Στα οποία δεν μπορεί και δεν πρέπει να έχουμε διαφορές. Και τα θέματα αυτά είναι γνωστά», είπε. Τέτοιο ρυθμιστικό ρόλο δεν έχει, βέβαια, γιατί θα υποκαθιστούσε τη Βουλή, όμως θ' αφήσουμε στην άκρη το θεσμικό πρόβλημα, για να εστιάσουμε στο πολιτικό. Στον πανικό του Τσίπρα μπροστά στην προοπτική να χάσει την πλειοψηφία.

Προφανώς, ο Τσίπρας ήταν έτοιμος να ζητήσει σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών ετούτη την εβδομάδα, όμως το φιάσκο στην προεδρική εκλογή της ΝΔ του άλλαξε λίγο τα σχέδια. Ετσι, οι μνημονιακοί πολιτικοί του αντίπαλοι απέφυγαν τον αιφνιδιασμό και είχαν όλη την άνεση να απαντήσουν, αρνούμενοι την «επίθεση φιλίας» που επιχειρεί ο Τσίπρας. Ο Μεϊμαράκης, μολονότι απασχολημένος με τα εσωκομματικά, δεν παρέλειψε ν' αφήσει ανοιχτό το παράθυρο για κάποια μελλοντική συνεργασία, ακόμη και κυβερνητική. Αφησε έτσι τους ακροδεξιούς της ΝΔ να «αλυχτάνε» μόνοι τους «καμιά συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ», φροντίζοντας μάλιστα να βάλει στο φόντο τον Σαμαρά, ως ενορχηστρωτή αυτής της ανεύθυνης στάσης.

Η Φώφη απέφυγε ν' απαντήσει επί της ουσίας και επεχείρησε πολιτική ρελάνς. «Τώρα ο πρωθυπουργός με μια συνέντευξη ζητεί διάλογο. Εμείς το καλοκαίρι είπαμε ναι και επιτεύχθηκε η εθνική συνεννόηση. Μιλάει τώρα ο ίδιος άνθρωπος, που γύρισε τότε την πλάτη, πήγε σε εκλογές και έλεγε: στις 20 Σεπτέμβρη ή τους τελειώνουμε ή μας τελειώνουν», είπε. Δεν έκλεισε, βέβαια, την πόρτα, αλλά δεν παρέλειψε να πετάξει και την αντιπολιτευτική κορόνα: «Η διαπραγμάτευση της δήθεν Αριστεράς φέρνει τη μία ήττα μετά την άλλη. Οχι πια άλλη διαπραγμάτευση, μας πάει πίσω σε δικαιώματα, κατακτήσεις, ποιότητα ζωής».

Πιο σκληρός ο Θεοδωράκης, ζήτησε να εκδοθεί ανακοίνωση του Ποταμιού, που δεν έκλεινε μεν την πόρτα, αλλά σημείωνε ότι «η οποιαδήποτε συνεργασία προϋποθέτει την ειλικρίνεια και την αξιοπιστία αυτού που τη ζητάει. Στην περίπτωση του κ. Τσίπρα αυτές οι προϋποθέσεις δεν υπάρχουν».

Αρα, δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για να συρθούν τα κόμματα της αντιπολίτευσης πίσω από τον Τσίπρα, στηρίζοντας την κυβέρνησή του σε ένα κρίσιμο ζήτημα, όπως είναι το Ασφαλιστικό, χωρίς να πάρουν κανένα αντάλλαγμα. Η απάντησή τους σε ελεύθερη απόδοση είναι η εξής: έχεις πλειοψηφία, να περάσεις μόνος σου τους νόμους που προβλέπει το Μνημόνιο. Αν νομίζεις ότι δεν έχεις την απαιτούμενη πλειοψηφία, να μας το πεις, για να μπούμε σε μια διαδικασία σχηματισμού διαφορετικής κυβέρνησης και να δούμε αν θα δεχτούμε να είσαι εσύ ο πρωθυπουργός αυτής της κυβέρνησης.

Δε νομίζουμε ότι -ακόμα και σε κατάσταση πανικού- η ηγετική ομάδα του Μαξίμου περίμενε διαφορετικές απαντήσεις. Δε νομίζουμε ότι πίστευε πως η μνημονιακή αντιπολίτευση θα συρθεί να ψηφίσει το Ασφαλιστικό, όπως έκανε το καλοκαίρι. Τότε, η κυβέρνηση δεν είχε πλειοψηφία (25 βουλευτές τουλάχιστον αριθμούσαν οι Λαφαζανικοί) και η μνημονιακή αντιπολίτευση όφειλε να βάλει πλάτη. Τώρα οι Τσιπροκαμμένοι έχουν πλειοψηφία, οπότε τα πράγματα δεν έχουν την ίδια ένταση. Αν ο Τσίπρας εκτιμά ότι δεν έχει πλειοψηφία, δε θα την πατήσουν για δεύτερη φορά. Θα του ζητήσουν να σχηματίσει κυβέρνηση ευρύτερης πλειοψηφίας.

Τότε προς τι αυτή η επίθεση «εθνικής συναίνεσης» από τον Τσίπρα; Γ' αυτό μιλάμε για πανικό. Ο Τσίπρας ανοίγει τέτοιο θέμα, εκβιάζοντας από τη μια την κοινοβουλευτική του ομάδα με απώλεια της εξουσίας (και του «μελιού» της) και ανοίγοντας ένα παράθυρο σε μελλοντικές εξελίξεις, που μπορεί να φτάσουν ακόμα και σε σχηματισμό κυβέρνησης ευρείας μνημονιακής πλειοψηφίας. Κάπως έτσι ξεκίνησε κι ο Γιωργάκης τον Ιούνη του 2011, για να «πάρει τον πούλο» τελικά το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς.

Ποια δημοκρατία;

Ο Τσίπρας έδιωξε από την ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ τον Παναγούλη, στέλνοντας απλά μια επιστολή στον πρόεδρο της Βουλής. Θεσμικά δεν υπάρχει ζήτημα. Οι πρόεδροι των κοινοβουλευτικών ομάδων έχουν αυτό το δικαίωμα. Ο Κανονισμός της Βουλής δεν εξετάζει τις κομματικές διαδικασίες μέσω των οποίων ένας πρόεδρος κοινοβουλευτικής ομάδας διαγράφει ή εντάσσει βουλευτές στην ομάδα του. Πολιτικά όμως;

Ο ΣΥΡΙΖΑ καμάρωνε ότι δεν είναι αρχηγοκεντρικό κόμμα και ότι έχει διαδικασίες συγκεκριμένες μέσω των οποίων παίρνονται οι αποφάσεις. Οταν άνοιγε συζήτηση διαγραφής βουλευτών στην προηγούμενη Βουλή, όλοι διατυμπάνιζαν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι αρχηγικό κόμμα και πως διαγραφή βουλευτή από την ΚΟ δεν μπορεί να κάνει όχι ο Τσίπρας αλλά ούτε καν το προεδρείο της ΚΟ, ούτε η πολιτική γραμματεία του κόμματος, αλλά μόνον η κεντρική πολιτική επιτροπή. Οπως όλοι θυμόμαστε, οι λαφαζαναίοι ουδέποτε διαγράφηκαν. Τους πίεσαν πολιτικά και τους ανάγκασαν να φύγουν μόνοι τους, προκηρύσσοντας εκλογές.

Πλέον, ο Τσίπρας διαγράφει μόνος του -ως απόλυτος δικτάτορας- βουλευτές, χωρίς να συγκληθεί κανένα όργανο του κόμματος, κοινοβουλευτικό ή πολιτικό. Και κανένας δεν μιλάει. Κανένας δε δοκιμάζει να εγείρει ζήτημα, να ζητήσει σύγκληση οργάνων, να υπενθυμίσει τις δημοκρατικές αρχές κομματικής λειτουργίας, για τις οποίες κάποτε καμάρωναν. Σημάδι των καιρών είναι κι αυτό. Τώρα που πρέπει να κυβερνήσουν εφαρμόζοντας την πιο σκληρή μνημονιακή πολιτική και όχι παίζοντας το θέατρο της «σκληρής διαπραγμάτευσης» και της «δημιουργικής ασάφειας», ο ηγετικός πυρήνας αναγνωρίζει στον Τσίπρα το δικτατορικό δικαίωμα, αντιλαμβανόμενος ότι η αδίστακτη άσκησή του είναι ο μοναδικός τρόπος για να παρατείνουν την παραμονή τους στην εξουσία. Αλλιώς, αν ο Τσίπρας δε δείξει σκληρότητα αλλά ανοχή στη... διαφορετικότητα, οι φυγόκεντρες τάσεις θα δυναμώσουν και μπορούν να ρίξουν την κυβέρνησή τους στην πρώτη δύσκολη καμπή.

Προβοκατορίσκοι

Ευκαιρία να συμψηφίσει τις αποκαλύψεις για το βίο και την πολιτεία του με μια «απόπειρα εμπρησμού» στο σπίτι του στα Εξάρχεια βρήκε ο Φλαμπουράρης κι από κοντά οι υπόλοιποι Τσιπραίοι. Η «τρομοκρατική επίθεση» (έτσι χαρακτήρισε ένα μπιτόνι με βενζίνη τοποθετημένο έξω από την εξώπορτα, ενώ η φωτιά σβήστηκε αμέσως) είναι αποτέλεσμα της «επίθεσης λάσπης με ψέματα και συκοφαντίες» δήλωσε ο ίδιος, για να καταλήξει: «Δεν μου αφήνουν πια κανένα περιθώριο παρά να καταφύγω στην ελληνική δικαιοσύνη προκειμένου να απολογηθούν γι' αυτή την εκστρατεία συκοφάντησης». «Η προσωπική στοχοποίηση έδειξε γρήγορα το αποτέλεσμά της», πετάχτηκε να πει την παπάρα της και η Γεροβασίλη. Για «πράξη εκφοβισμού και τρομοκρατίας» που «έρχεται σε συνέχεια της στοχοποίησής του από συγκεκριμένα συστημικά κέντρα που προσπάθησαν το προηγούμενο διάστημα να σπιλώσουν τον ΣΥΡΙΖΑ με λάσπη και συκοφαντίες», ανακοίνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Η μέθοδος αυτή λέγεται προβοκάτσια. Υπάρχουν πολλά ράμματα για τη γούνα του Φλαμπουράρη και δεν μπορεί να ξεφύγει. Δεν μιλάμε μόνο για τη συμμετοχή του στην άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά και για τον προσωπικό βίο και την πολιτεία του. Δεν μας ενδιαφέρει τι γράφουν οι πολιτικοί του αντίπαλοι. Εμείς έχουμε γράψει καθαρά την άποψή μας και την επαναλαμβάνουμε. Αυτός ο ζάμπλουτος εργολάβος, που έπαιρνε δουλειές του δημοσίου επί πολλά χρόνια, διαχειρίστηκε άθλια ακόμη και τα τυπικά της συμμετοχής του στην κυβέρνηση. Τη μια μέρα έλεγε πως δεν απαγορεύεται να κατέχει μετοχές και την άλλη εμφάνιζε ένα νομικά άκυρο ιδιωτικό συμφωνητικό, θεωρημένο για το γνήσιο της υπογραφής όχι από κάποιο ΚΕΠ ή ΑΤ, αλλά από συριζαίο μπατσοσυνδικαλιστή του αρχηγείου της ΕΛΑΣ. Αυτός ο ζάμπλουτος εργολάβος έχει το θράσος να επικαλείται «τους σαραντάχρονους αγώνες του στην Αριστερά», φτύνοντας κυριολεκτικά αυτό που έχει καταγραφεί στη νεότερη ελληνική ιστορία ως ήθος των κομμουνιστών και των αριστερών ανθρώπων.

Γράφαμε την προηγούμενη εβδομάδα για κάποιον άλλο εργολάβο, που ο Φλαμπουράρης προσέλαβε δυο φορές (και στις δυο κυβερνήσεις) ως... άμισθο σύμβουλό του και τώρα φημολογείται ότι θα τον διορίσει Συντονιστή για την ιδιωτικοποίηση του Ελληνικού. Ο ίδιος, ως άνθρωπος της πιάτσας, λύνει και δένει σ' αυτά τα ζητήματα, κινώντας τα νήματα από το πόστο παντοδυναμίας που κατέχει στο Μαξίμου. Αν είχε λίγη τσίπα, θα έμενε έξω από την κυβέρνηση, για να κρατήσει τουλάχιστον τα προσχήματα. Μπήκε στην κυβέρνηση ως υπουργός Επικρατείας για να συντονίζει, λέει, το κυβερνητικό έργο. Ακόμα και ο πιο αφελής οπαδός του ΣΥΡΙΖΑ θα γελάσει άμα του πεις ότι ο Φλαμπουράρης συντονίζει τους υπουργούς. Το βλέπουμε, άλλωστε τι συντονισμός υπάρχει. Μπήκε στο Μαξίμου ως «μέντορας» του Τσίπρα και ως γενικός «νταλαβεριτζής». Ολος ο ελληνικός λαός έτσι το βλέπει. Καλύτερα, λοιπόν, να σωπάσει και να μην προκαλεί με τέτοιες βλακώδεις προβοκάτσιες, νομίζοντας ότι θα μας τρομάξει.

Αργεντινή

Το τέλος της σοδιαλδημοκρατικής αυταπάτης

«Το παράδειγμα της Αργεντινής δεν αποτελεί παρά το Βατερλό των σοσιαλδημοκρατικών θεωριών διαχείρισης του καπιταλισμού. Οταν πρέπει να διαχειριστείς ένα σύστημα που βασίζεται στην εξασφάλιση του ανώτατου κέρδους των καπιταλιστών και σέβεσαι τις δεσμεύσεις σου προς τις "αγορές", δηλαδή προς το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, προβάλλοντας "αντίσταση" μόνο στις πιο ακραίες μορφές του, και αυτό το κάνεις μέσα από τα δικαστήρια των ιμπεριαλιστικών χωρών, τότε είσαι καταδικασμένος να χάσεις. Οι σιδερένιοι οικονομικοί νόμοι του καπιταλισμού κάνουν σκόνη τα ωραία λογάκια και τις απατηλές υποσχέσεις. Αυτό γίνεται πάντα στην Ιστορία και η Αργεντινή δε θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση» (http://www.eksegersi.gr/issue/805/Διεθνή/23016.Αντίσταση-μέσω-εκλογών-ή-εξεγέρσεων). Με αυτά τα λόγια σχολιάζαμε πριν από έντεκα μήνες το αδιέξοδο της σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής των περονιστών που μεσουράνησαν επί δώδεκα συνεχή χρόνια στην Αργεντινή αποτελώντας για πολλούς παράδειγμα «υπερήφανης» εξωτερικής πολιτικής μέσα στον καπιταλισμό.

Βατερλό περονιστών

Το Βατερλό ήρθε να επιβεβαιωθεί με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο με τη νίκη του δεξιού δημάρχου του Μπουένος Αιρες Μαουρίτσιο Μάκρι που κέρδισε το 51.4% των ψήφων στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, έναντι 48.6% που πήρε ο αντίπαλός του Ντανιέλ Σκιόλι (κυβερνήτης της περιφέρειας του Μπουένος Αίρες και πρώην επιχειρηματίας), που είχε ορίσει ως «διάδοχό» της η μέχρι σήμερα πρόεδρος της χώρας, Κριστίνα Κίρχνερ, μια και η ίδια δεν επιτρέπονταν από το σύνταγμα της χώρας να βάλει για τρίτη φορά υποψηφιότητα.

Οι εκλογές της περασμένης Κυριακής διέλυσαν το μύθο ότι τους περονιστές στηρίζουν μόνο οι φτωχοί ενώ τους δεξιούς μόνο οι πλούσιοι. Αν και σύμφωνα με τα επίσημα αποτελέσματα της κεντρικής εκλογικής επιτροπής (βλ. http://www.resultados.gob.ar/balotage/dat99/DPR99999A.htm) ο περονιστής Σκιόλι πήρε ποσοστά της τάξης του 55% - 72% στις περιφέρειες με ποσοστά φτώχειας άνω του 30% (όπως στις Chaco, Formosa, Corrientes, Misiones και Santiago del Estero), υπήρξαν όμως και φτωχές περιφέρειες, όπως το Jujuy (με ποσοστό φτώχειας 30%), που επικράτησε ο δεξιός Μάκρι με 53%, ενώ στην περιφέρεια με το χαμηλότερο ποσοστό φτώχειας, τη Santa Cruz, ο περονιστής Σκιόλι κέρδισε το 58.4%.

Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη

Ο Μάκρι έσπευσε αμέσως να δώσει τα πρώτα δείγματα γραφής της νέας κυβέρνησης δηλώνοντας ότι θα καταργήσει το μνημόνιο συνεργασίας με το Ιράν και θα επιδιώξει την εξαίρεση της Βενεζουέλας από την MERCOSUR, τη ζώνη «ελεύθερου εμπορίου» μεταξύ Αργεντινής, Βραζιλίας, Ουρουγουάης, Παραγουάης, Βολιβίας και Βενεζουέλας, που παρουσιαζόταν ως το αντίπαλο δέος της ζώνης «ελεύθερου εμπορίου» που προωθούσε η Ουάσιγκτον, της γνωστής NAFTA. Ταυτόχρονα, ο Μάκρι προανήγγειλε τον τερματισμό της σταθερής συναλλαγματικής ισοτιμίας του πέσο προς το δολάριο, ανοίγοντας έτσι το δρόμο στην εκτίναξη του πληθωρισμού, που μέχρι σήμερα υπήρχε μόνο καλυμμένος, αν και οι τιμές των προϊόντων είχαν ήδη αρχίσει να παίρνουν την ανηφόρα.

Το χρέος γέννησε τον πληθωρισμό

Η μέτρηση του πληθωρισμού ήταν ένα «αγκάθι» στις σχέσεις της Αργεντινής με το ΔΝΤ. Η κυβέρνηση των περονιστών αναγκάστηκε να κάνει πίσω το Φλεβάρη του 2014, εισάγοντας νέα μέτρηση, σύμφωνα με τις υποδείξεις του ΔΝΤ. Ετσι, ο επίσημος πληθωρισμός εκτινάχτηκε δυόμισι φορές πάνω, αγγίζοντας το ανεπίσημο ποσοστό του 25% (σε ετήσια βάση). Ανέβηκε στο 30% τον περσινό Οκτώβρη για να ξανακατέβει στο 14% φέτος, με την εγκυρότητα αυτού του ποσοστού να αμφισβητείται (βλ. http://uk.reuters.com/article/2015/07/22/uk-argentina-election-inflation-idUKKCN0PW22O20150722). Γιατί όμως εκτινάχθηκε σε τόσο υψηλά επίπεδα ο πληθωρισμός;

Η σοσιαλδημοκρατική διακυβέρνηση της χώρας από τους περονιστές του ζεύγους Κίρχνερ (πρώτα του Νέστορ και μετά το θάνατό του της συζύγου του Κριστίνα) υποτίθεται ότι «έλυσε» το πρόβλημα του υπέρογκου δημόσιου χρέους, που είχε αναγκάσει την Αργεντινή να χρεοκοπήσει έξι φορές τους τελευταίους δύο αιώνες. Το δημόσιο χρέος δεν κηρύχτηκε «απεχθές» (που θα υποδήλωνε ότι υπάρχουν βάσιμοι λόγοι πως το χρέος οφείλεται σε δάνεια που συνάφθηκαν με παράνομο τρόπο, είτε από δικτατορικά καθεστώτα είτε εις βάρος της χώρας), όπως είχαν κάνει οι ΗΠΑ έναντι της Ισπανίας το 1903 ή το Εκουαδόρ την περασμένη δεκαετία. Αν και θα μπορούσαν να ισχυριστούν ότι ένα μεγάλο μέρος του χρέους οφειλόταν στα δάνεια του στρατιωτικού πραξικοπήματος, οι κυβερνήσεις Κίρχνερ δέχτηκαν να προχωρήσουν στη γνωστή πλέον «αναδιάρθρωση» (ή «κούρεμα»), καλώντας τους πιστωτές να ανταλλάξουν τα ομόλογα που είχαν καταπέσει (δεν είχαν πλέον κανένα αντίκρισμα) με νέα.

Αν και τα ομόλογα που τελικά ανταλλάχτηκαν αντιστοιχούσαν μόλις στο ένα τρίτο του συνολικού χρέους, το ποσοστό του χρέους της Αργεντινής μειώθηκε -ως συνέπεια της «αναδιάρθρωσης»- στο 72% του ΑΕΠ το 2005 από 147% που ήταν το 2002. **Από το «κούρεμα» εξαιρούνταν φυσικά τα χρέη ύψους 9.6 δισ. δολαρίων προς το ΔΝΤ, τα οποία η κυβέρνηση της Αργεντινής ξεπλήρωσε μέχρι κεραίας το 2006 και μάλιστα νωρίτερα από τη λήξη τους** (βλ. https://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/2006/010906.pdf). Οπως μέχρι κεραίας υποσχέθηκε η Κίρχνερ ότι θα πληρώσει το χρέος των 9.7 δισ. δολαρίων προς το Κλαμπ των Παρισίων (το 30% του οποίου ανήκε στην Γερμανία), στη συμφωνία που επιτεύχθηκε το Μάη του 2014 (http://www.bbc.com/news/business-27616255). Τον περασμένο Μάη, η κυβέρνηση πλήρωσε κανονικά τη δεύτερη δόση του χρέους ύψους 683 εκατ. δολαρίων (http://www.buenosairesherald.com/article/190296/govt-makes-us$683-million-payment-to-paris-club-creditors), ενώ η τρίτη (και μεγαλύτερη) πρέπει να πληρωθεί μέσα στο 2016.

Προκειμένου να καλύψει τις δανειακές υποχρεώσεις της χώρας, η Κριστίνα Φερνάντες Κίρχνερ τράβηξε πάνω από 6.6 δισ. δολάρια από τα συναλλαγματικά αποθέματα της χώρας για να πληρώσει ληξιπρόθεσμα χρέη και έκοψε αβέρτα χρήμα. Αυτό ήταν που εκτίναξε τον πληθωρισμό. Οι διθυραμβικοί λόγοι του υπουργού Οικονομικών της Αργεντινής, Ερνάν Λορενσίνο στην 28η σύνοδο της οικονομικής επιτροπής του ΔΝΤ, που έγινε στην Ουάσινγκτον τον Οκτώβρη του 2013, για τη «φερεγγυότητα» του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Αργεντινής, σε αντίθεση με το παρελθόν, δεν τον έσωσαν από την αποκαθήλωση. Ενα μήνα μετά, ο Λορενσίνο έπαιρνε πόδι από την κυβέρνηση και τρεις μήνες μετά το εθνικό νόμισμα της Αργεντινής, το πέσο, αντιμετώπισε τη μεγαλύτερη υποτίμηση από την εποχή του 2001-2002.

Θησαυρός για το χρηματιστικό κεφάλαιο

Ταυτόχρονα, τα «αρπακτικά» που δεν αναγνώρισαν την «αναδιάρθρωση» του 2005, αρνούμενα να ανταλλάξουν τα ομόλογά τους με νέα, δικαιώθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, αλλά η κυβέρνηση των περονιστών αρνήθηκε να τα πληρώσει. Αυτό της κόστισε το μπλοκάρισμα από το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, με ελάχιστες εξαιρέσεις που συνεπάγονταν επιτόκια της τάξης του 9% με 10% για πενταετή ή ακόμα και τριετή ομόλογα (βλ. http://em.cbonds.com/news/item/777473 και http://em.cbonds.com/news/item/757791). Μπορεί η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ να εξέδωσε ψήφισμα στις 10 Σεπτέμβρη, με το οποίο αναγνωρίζει το δικαίωμα των κρατών να προστατεύονται από τους διεθνείς δανειστές που μειοψηφούν σε κάποια αναδιάρθρωση του χρέους, ζητώντας τους να σεβαστούν την απόφαση της πλειοψηφίας των δανειστών και να απέχουν από περαιτέρω μέτρα κατά του κράτους οφειλέτη (βλ. http://www.dw.com/en/un-backs-argentina-in-debt-dispute-with-vulture-funds/a-18708466 και http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N15/277/81/PDF/N1527781.pdf?OpenElement), όμως η απόφαση αυτή ήταν **μη δεσμευτική** και την καταψήφισαν τα μεγαλύτερα ιμπεριαλιστικά κράτη και οι δορυφόροι τους (ΗΠΑ, Καναδάς, Ισραήλ, Βρετανία, Ιαπωνία), ενώ πολλά μέλη της ΕΕ απείχαν (μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα). Πράγμα που σημαίνει ότι η απόφαση αυτή ήταν ένα κομμάτι χαρτί χωρίς καμία πρακτική αξία.

Κι όχι μόνο αυτό. Καθώς το αμερικάνικο δικαστήριο μπλόκαρε από τον Ιούνη του 2014 τις πληρωμές των υπόλοιπων ομολογιούχων που είχαν δεχτεί τα «κουρέματα» του 2005 και του 2010 και καθώς τα ομόλογα αυτά έληγαν τον Οκτώβρη, οι ομολογιούχοι κέρδισαν τελικά τεράστιες αποδόσεις στα ομόλογά τους (της τάξης του 135%), όπως αποκαλύπτει το πρακτορείο Bloomberg (http://www.bloomberg.com/news/articles/2015-10-01/argentina-hands-bondholders-who-braved-myriad-crises-135-return). Τα 5.9 δισ. δολάρια των δεκαετών ομολόγων, που είχαν ανταλλαγεί το 2005, πληρώθηκαν στις 6 του περασμένου Οκτώβρη από τα συναλλαγματικά αποθέματα της χώρας, τα οποία μειώθηκαν κατά 15%, σε χαμηλά εννιαετίας (http://www.bloomberg.com/news/articles/2015-10-06/argentina-s-5-9-billion-bond-payment-triggers-return-to-market). Μάλιστα, οι ομολογιούχοι που είχαν αγοράσει τα ομόλογα 18 σεντς το 2008 τα πούλησαν για πάνω από 1 δολάριο τον περασμένο Οκτώβρη, βγάζοντας τεράστια κέρδη.

Φανταστείτε τι έχει να γίνει, αν η νέα κυβέρνηση καταλήξει σε συμφωνία που θα δικαιώσει τελικά τα «αρπακτικά», όπως είχε γίνει στην περίπτωση του Περού, όταν το ίδιο «αρπακτικό» που αρνήθηκε το «κούρεμα» στην Αργεντινή, η Elliot Management Corp, ανάγκασε μετά από τέσσερα χρόνια την κυβέρνηση να πληρώσει 56 εκατομμύρια δολάρια για ομόλογα, πενταπλασιάζοντας τα λεφτά της. Τότε θα ανοίξει ο δρόμος για χρυσές δουλειές για τις υπόλοιπες μερίδες του χρηματιστικού κεφαλαίου στην Αργεντινή.

Να που οδήγησε η σοσιαλδημοκρατική διακυβέρνηση των περονιστών που τώρα παρέδωσε τα ηνία στην κλασική νεοφιλελεύθερη διακυβέρνηση! Η τελευταία θα τα βρει μπαστούνια, γιατί η πλήρης ευθυγράμμιση με τα «αρπακτικά» και η υποτίμηση του πέσο, για να «επιστρέψει στις αγορές» η Αργεντινή, θα σημάνει νέα έκρηξη της κρίσης και γιατί όχι νέες κοινωνικές αναταραχές.

Πορτογαλία: Η «Αριστερά της ευθύνης» συμμορφώνεται προς τας υποδείξεις!

Μπορεί στην Αργεντινή να πήρε τη σκυτάλη η Δεξιά, στην Πορτογαλία όμως την πήρε η «Αριστερά». Και τι Αριστερά! Υπεύθυνη, καθώς δεσμεύτηκε στους έξι όρους που έθεσε ως προαπαιτούμενο για να της δώσει την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης ο θεματοφύλακας των συμφερόντων της πορτογαλλικής κεφαλαιοκρατίας.

Αφού τους έψησε λίγο, ο πρόεδρος Καβάκο Σίλβα τους έδωσε την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, υπό τον όρο να δεσμευτούν στα παρακάτω: 1. Συμμόρφωση με τους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας της ΕΕ. 2. Βελτίωση των κυβερνητικών προϋπολογισμών. 3. Σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος. 4. Σεβασμός στις διεθνείς «αμυντικές» υποχρεώσεις της Πορτογαλίας ως μέλος του ΝΑΤΟ. 5. Σεβασμός του ρόλου των «κοινωνικών εταίρων», δηλαδή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των καπιταλιστών. 6. Σταθερότητα της νέας κυβέρνησης, με την έννοια της λήψης ψήφου εμπιστοσύνης από τη βουλή (βλ. http://www.ft.com/cms/s/0/3b9ec946-91f2-11e5-bd82-c1fb87bef7af.html#axzz3sXNz2Qz4).

Ετσι, ο αρχηγός του Σοσιαλιστικού Κόμματος Αντόνιο Κόστα ετοιμάζεται να ανέβει στον πρωθυπουργικό θώκο με τη στήριξη των δύο άλλων «αριστερών» κομμάτων, του Μπλόκου της Αριστεράς και της συμμαχίας του «Κ»Κ με τους Πράσινους. Τι νόημα έχει αν τα «αριστερά» δεκανίκια των «σοσιαλιστών» δε θα συμμετάσχουν τελικά στο νέο κυβερνητικό σχήμα; Αρκεί που θα δώσουν την στήριξή τους στη νέα κυβέρνηση, που πριν ακόμα σχηματιστεί έδωσε τις εγγυήσεις της ότι δε θα αναταράξει την ομαλή μνημονιακή πορεία της χώρας. Ετσι, ο συντηρητικός πρόεδρος θα μπορεί να κοιμάται ήσυχος ότι δε θα βγει κάποιος... Μπαρουφάκης να τα κάνει μαντάρα με τις παπαρολογίες του. Οι πορτογάλοι «αριστεροί» πήραν το μάθημά τους από τη συριζαίικη κωλοτούμπα και αποφάσισαν να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα από την αρχή. Ναι σε όλα!

Τορπίλη Ερντογάν-ΗΠΑ στο «μεγάλο συνασπισμό» εναντίον του ISIS

Κατακόρυφα έχει ανεβάσει το θερμόμετρο της έντασης στη σκακιέρα του πολέμου στη Συρία η κατάρριψη του ρωσικού μαχητικού από τουρκικό F-16 στη βορειοδυτική Συρία και οι σφοδρές αντιδράσεις του Κρεμλίνου, που έφτασαν μέχρι το σημείο να χαρακτηρίσει ο Πούτιν το περιστατικό «πισώπλατο μαχαίρωμα» από «συνεργάτες των τρομοκρατών». Το αν η κατάρριψη έγινε εντός ή εκτός του εναέριου χώρου της Τουρκίας δεν αξίζει ιδιαίτερου σχολιασμού, καθώς το περιστατικό έγινε κοντά στα σύνορα των δύο χωρών και η κάθε πλευρά μπορεί να εμμένει στη δικιά της εκδοχή. Ωστόσο, η πλήρης κάλυψη της Τουρκίας από τον Ομπάμα και το ΝΑΤΟ για το περιστατικό αυτό δεν πρέπει να αφήνει καμιά αμφιβολία ότι είχε την έγκριση του Λευκού Οίκου, παρόλο που στις επίσημες ανακοινώσεις τους καλούν τη Ρωσία και την Τουρκία να δείξουν σύνεση και αυτοσυγκράτηση, να προχωρήσουν σε αποκλιμάκωση της έντασης και να λύσουν τις διαφορές μέσω του διαλόγου.

Το ρωσικό μαχητικό καταρρίφτηκε σε περιοχή της βορειοδυτικής Συρίας που συνορεύει με την Τουρκία, η οποία από τον περασμένο Μάρτη ελέγχεται από μια συμμαχία αντικαθεστωτικών ανταρτών στην οποία κυριαρχεί το Μέτωπο Αλ-Νούσρα, που έχει χαρακτηριστεί από τις ΗΠΑ «τρομοκρατική οργάνωση». Στην περιοχή αυτή υπάρχουν χωριά της μειονότητας των Τουρκμένων και μια πολιτοφυλακή, γνωστή ως «Ταξιαρχία Τουρκμένων», η οποία συνεργάζεται με τους υπόλοιπους αντάρτες. Η πολιτοφυλακή αυτή χρηματοδοτείται και εξοπλίζεται από την κυβέρνηση της Τουρκίας, η οποία χρησιμοποιεί τη μειονότητα των Τουρκμένων τόσο στη Συρία όσο και στο Ιράκ για να παρεμβαίνει στις δύο χώρες και να προβάλλει διεκδικήσεις. Στην περίπτωση της Συρίας χρησιμοποιεί τη μειονότητα των Τουρκμένων στη συγκεκριμένη περιοχή και για να εμποδίζει την εδαφική επέκταση των Κούρδων της Συρίας. Σημειωτέον ότι οι Κούρδοι της Συρίας με την ισχυρή πολιτοφυλακή των «Δυνάμεων Λαϊκής Προστασίας», ελέγχουν τη μισή περίπου έκταση (550 μίλια) των συνόρων της Συρίας με την Τουρκία και απειλούν να κινηθούν δυτικά του Ευφράτη και να απωθήσουν τους τζιχαντιστές του ISIS από την περιοχή των συνόρων μέσω των οποίων κάνουν το λαθρεμπόριο πετρελαίου προς την Τουρκία. Στην ίδια περιοχή κλιμακώνονται το τελευταίο διάστημα οι επιχειρήσεις του κυβερνητικού στρατού, με στόχο την εκκαθάριση της επαρχίας Ιντλίμπ, μέχρι το Χαλέπι, από τους αντικαθεστωτικούς αντάρτες και το ISIS.

Η στρατηγική της κυβέρνησης Ερντογάν πρώτα στην Αίγυπτο και έπειτα στη Συρία έχει καταλήξει σε πλήρη αποτυχία, με αποτέλεσμα τη μείωση της επιρροής της στη Μέση Ανατολή. Συγκεκριμένα στη Συρία, υποτίμησε την αντοχή του καθεστώτος Ασαντ και μαζί με τη Σαουδική Αραβία και άλλες σουνιτικές μοναρχίες του Κόλπου υποστήριξε διάφορες ισλαμικές ομάδες ανταρτών, άνοιξε τα σύνορά της για την μεταφορά οπλισμού και ανταρτών

στη Συρία καθώς και στο λαθρεμπόριο πετρελαίου. Με αποτέλεσμα να κατηγορείται ανοιχτά πλέον ότι ευθύνεται για την ανάπτυξη του ένοπλων οργανώσεων του φανατικού Ισλάμ στη Συρία και για σκοτεινές σχέσεις με το ISIS, καθώς το λαθρεμπόριο πετρελαίου από το ISIS γίνεται ανεμπόδιστα μέσω Τουρκίας, σε συνεργασία προφανώς με καπιταλιστές και κυβερνητικούς αξιωματούχους. Κατηγορείται επίσης ότι η συμμετοχή της στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» περιορίζεται σε επιθέσεις και βομβαρδισμούς εναντίον του κουρδικού αντάρτικου στο έδαφος της Τουρκίας και του Ιράκ, αλλά και εναντίον της κουρδικής πολιτοφυλακής των «Δυνάμεων Λαϊκής Προστασίας» στη Συρία, την οποία έχει χαρακτηρίσει «τρομοκρατική οργάνωση», παρόλο που θεωρείται η πιο αξιόμαχη δύναμη εναντίον του ISIS και έχει απελευθερώσει το Κομπάνι και άλλες περιοχές με την υποστήριξη αμερικάνικων αεροπορικών βομβαρδισμών.

Με την κατάρριψη του ρωσικού μαχητικού επιχειρεί να κάνει επίδειξη δύναμης και να δηλώσει δυναμικά το παρόν της στα τεκταινόμενα σε στρατιωτικό και διπλωματικό επίπεδο. Ταυτόχρονα, τορπιλίζει την ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού» εναντίον του ISIS με τη συμμετοχή της Ρωσίας, που είχε αρχίσει να κερδίζει έδαφος μετά τις πολύνεκρες επιθέσεις στις 13 Νοέμβρη στο Παρίσι. Γεγονός που εξυπηρετεί τόσο την Αγκυρα όσο και την Ουάσιγκτον. Η κυβέρνηση Ερντογάν επιμένει στην αποπομπή του Ασαντ και επιδιώκει την αποδυνάμωση του καθεστώτος Ασαντ με κάθε τρόπο, εφαρμόζοντας το δόγμα «ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου». Γι' αυτό και είναι αντίθετη στη ρωσική στρατιωτική επέμβαση και σε κάθε διπλωματική πρωτοβουλία η οποία μπορεί να οδηγήσει στην ενίσχυση του καθεστώτος Ασαντ και κατά συνέπεια στην εδραίωση των κερδών των Κούρδων της Συρίας.

Αντίθετος στην ενίσχυση του καθεστώτος Ασαντ και στη ρωσική στρατιωτική επέμβαση στη Συρία είναι και ο Λευκός Οίκος. Γι' αυτό και εξακολουθεί να αρνείται τη στρατιωτική συνεργασία με τη Ρωσία και ουσιαστικά να απορρίπτει την ιδέα του «μεγάλου συνασπισμού» ακόμη και μετά την ανατίναξη του ρωσικού αεροπλάνου στο Σινά και τις πολύνεκρες επιθέσεις στο Παρίσι, θέτοντας ως όρο τη διαφοροποίηση της ρωσικής στάσης στο ζήτημα του Ασαντ.

Ο γάλλος πρόεδρος βρίσκεται στη μέση. Τόσο ο ίδιος ο Ολάντ όσο και ο προκάτοχός του, ο Νικολά Σαρκοζί, κάτω από την πίεση των γεγονότων, τάχθηκαν εξαρχής υπέρ ενός μεγάλου στρατιωτικού συνασπισμού με τη συμμετοχή της Ρωσίας. Ταυτόχρονα όμως δέχεται πιέσεις από το Λευκό Οίκο όχι μόνο να περιορίσει τη συνεργασία του με τη Ρωσία αλλά και να την αποσυνδέσει από το ζήτημα της Ουκρανίας και την άρση των κυρώσεων.

Εκτός από τον τορπιλισμό του «μεγάλου συνασπισμού» εναντίον του ISIS, οι Αμερικάνοι κέρδισαν και τον τορπιλισμό των ρωσοτουρκικών σχέσεων, γεγονός πολύ σημαντικό για τον «πόλεμο των αγωγών», που μπορεί να οδηγήσει ακόμη και στη ματαίωση της κατασκευής του ρωσοτουρκικού αγωγού Turkish Stream, αλλά και στην ακύρωση του σχεδίου για την κατασκευή από τη Rosatom του πρώτου πυρηνικού εργοστασίου στην Αγκυρα το 2016.

Ενας ιμπεριαλιστικός πόλεμος για σφαίρες επιρροής βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη και οι λαοί τον πληρώνουν με ποτάμια αίματος.

Δυτική Οχθη

Αυξάνονται οι ένοπλες επιθέσεις της Αντίστασης

Οπως οι ναζί κατακτητές έκαιγαν χωριά για αντίποινα στα χτυπήματα που δέχονταν από τον ΕΛΑΣ κατά τη διάρκεια της κατοχής, έτσι και οι σιωνιστές κατεδαφίζουν τα σπίτια των οικογενειών των μαχητών της Αντίστασης, ενώ από εδώ και πέρα θα απελαύνουν και τους συγγενείς τους στη Γάζα. Να σημειωθεί ότι ο θεσμός της οικογένειας είναι πιο διευρυμένος και πιο ισχυρός στην Παλαιστίνη σε σχέση με τη Δύση, περιλαμβάνοντας στο στενό της πυρήνα όχι μόνο τους γονείς και τα παιδιά, αλλά και συγγενείς δεύτερου βαθμού, ενώ πολλές φορές όλοι αυτοί διαμένουν στην ίδια πολυκατοικία, η οποία συνήθως καταλήγει να κατεδαφίζεται στο σύνολό της από τον ισραηλινό στρατό.

Παράλληλα, οι σιωνιστές ανακοίνωσαν ότι πρόκειται να σταματούν για έλεγχο όλα τα παλαιστινιακά αυτοκίνητα σε όλους τους κεντρικούς δρόμους και αυτοκινητόδρομους σε μια προσπάθεια να εμποδίσουν τις επιθέσεις με αυτοκίνητο από Παλαιστίνιους ενάντια σε έποικους, ισραηλινούς μπάτσους και στρατιώτες, οι οποίες αυξάνονται συνεχώς. Σε συνδυασμό με αυτό το μέτρο, οι σιωνιστές έστειλαν ακόμα δυο τάγματα πεζικού στη Χεβρώνα, όπου από ένοπλη επίθεση παλαιστίνιου μαχητή την Πέμπτη 19 Νοέμβρη σκοτώθηκαν τρεις έποικοι.

Τρεις βδομάδες μετά το κλείσιμο του μεγαλύτερου ραδιοφωνικού σταθμού της Χεβρώνα από τους σιωνιστές, ο ισραηλινός στρατός προχώρησε στο κλείσιμο και του δεύτερου, με την κατηγορία ότι εκθειάζει τη βία που ασκούν οι Παλαιστίνιοι ενάντια στο Ισραήλ. Στην πρώτη περίπτωση ήταν τα λόγια κάποιων ραδιοφωνικών παραγωγών που τράβηξαν την προσοχή των σιωνιστών και οδήγησαν στο κλείσιμο του σταθμού. Τώρα, το γεγονός ότι ο σταθμός στο μεγαλύτερο μέρος του προγράμματός του έπαιζε τραγούδια της Αντίστασης ήταν αρκετό για να μπουκάρουν ισραηλινοί στρατιώτες και να τον κλείσουν για έξι μήνες, διάστημα που ενδεχομένως να παραταθεί αν το κρίνουν αναγκαίο οι σιωνιστές.

Την Τρίτη 24 Νοέμβρη, ο αμερικανός υπουργός Εξωτερικών Τζον Κέρι συναντήθηκε με τον Νετανιάχου. Μετά το τέλος της συνάντησης, ο Κέρι δήλωσε προκλητικά ότι το Ισραήλ έχει κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας των ένοπλων επιθέσεων εναντίον εποίκων και των μαχαιρωμάτων. Βασική επιδίωξη του Νετανιάχου στη συγκεκριμένη συνάντηση ήταν η απόσπαση της συναίνεσης των Αμερικανών προκειμένου να συνεχίσει το Ισραήλ την επέκταση των εποικισμών στη Δυτική Οχθη. Στη συνέχεια, ο Κέρι συναντήθηκε με τον Αμπάς στη Ραμάλα, με βασικό στόχο, δεδομένης της δήλωσης στήριξης των σιωνιστών, να του τραβήξει το αυτί, προκειμένου η Παλαιστινιακή Αρχή να συμμετάσχει πιο ενεργά στην καταστολή της εξέγερσης, κάτι που δεν μπορούν να το καταφέρουν μόνοι τους οι σιωνιστές.

Παράλληλα, οι ένοπλες επιθέσεις ενάντια σε ισραηλινούς στόχους, είτε με στόχο να προξενήσουν πλήγματα στους σιωνιστές στοχεύοντας εποίκους, μπάτσους και στρατό, είτε με στόχο όχι τα άμεσα πλήγματα, αλλά να δείξουν ότι πλέον η παλαιστινιακή εξέγερση έχει αναβαθμιστεί, συνεχώς πυκνώνουν. Αρχίζουν να γίνονται διακριτά τα πρώτα σημάδια εμπλοκής των οργανώσεων της Αντίστασης στην Ιντιφάντα. Σχεδόν καθημερινά καταγράφονται επιθέσεις με πυροβόλα όπλα, συνήθως από ελεύθερους σκοπευτές, κυρίως στη Ραμάλα και στη Χεβρώνα. Οι δύο τελευταίες έγιναν την Τρίτη 24 και την Τετάρτη 25 Νοέμβρη. Τα μαχαιρώματα είναι αυτόνομες ενέργειες, που πραγματοποιούνται από «μοναχικούς λύκους», όπως αρέσκονται να αποκαλούν του παλαιστίνιους αγωνιστές και αγωνίστριες οι σιωνιστές, οι οποίοι ενδεχομένως να μην ανήκουν κάπου πολιτικά ή η πράξη τους να μην οργανώθηκε από κάποια οργάνωση. Ομως, οι επιθέσεις με πυροβόλα όπλα απαιτούν σχέδιο και οργάνωση που δείχνει ότι από πίσω βρίσκεται κάποια ομάδα της Αντίστασης, παρά το γεγονός ότι δεν βγαίνει καμιά οργάνωση να αναλάβει δημόσια την ευθύνη.

Παρολαυτά, η εμπλοκή της Αντίστασης φαίνεται να είναι προς το παρόν περιορισμένη, παρά το γεγονός ότι η εξέγερση έχει κλείσει ήδη δυο μήνες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι οι πυρήνες της δρουν σε εχθρικό περιβάλλον, στο οποίο τις στηρίζει μεν ο λαϊκός παράγοντας, αλλά έχουν να αντιμετωπίσουν όχι μόνο τους σιωνιστές αλλά και τους πραιτοριανούς του Αμπάς και το αστυνομικό και ασφαλίτικο δίκτυό τους. Από την αρχή της εξέγερσης τον Οκτώβρη ο Αμπάς έχει εξαπολύσει ένα όργιο συλλήψεων ενάντια στις οργανώσεις της Αντίστασης, με αποτέλεσμα εκατοντάδες μέλη και στελέχη -κυρίως της Χαμάς αλλά και άλλων οργανώσεων- να έχουν καταλήξει στις φυλακές της Παλαιστινιακής Αρχής. Υπό το φόβο συλλήψεων και διάλυσης των πυρήνων της Αντίστασης στη Δυτική Οχθη, οι πυρήνες αυτοί φαίνεται να λειτουργούν πολύ προσεκτικά, σχεδιάζοντας κάθε τους βήμα και περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να εκτελέσουν κάποια ενέργεια, κάτι που φαίνεται από την πύκνωση των ένοπλων επιθέσεων.

στο ψαχνό

Συμβολισμοί και ουσία

Την περασμένη Τρίτη, ο Τσίπρας παρευρέθηκε σε γεύμα που του παρέθεσε ο Στουρνάρας. Παρών ήταν και ο Δραγασάκης. «Η εποχή της ψυχρότητας παρήλθε», σχολίασε ο αστικός Τύπος. Οι... απατημένες ερωμένες του ΣΥΡΙΖΑ (Iskra, Κωνσταντοπούλου) βρήκαν ευκαιρία να ξιφουλκήσουν κατά του Τσίπρα, αλλά ο θυμός τους αποτελεί απλά μια πινελιά γραφικότητας στο αστικό πολιτικό τοπίο. Γιατί, αν μη τι άλλο, ο Στουρνάρας ήταν διοικητής της ΤτΕ και την εποχή που οι Λαφαζανικοί ήταν στην κυβέρνηση και δεν τους ακούσαμε να λένε τίποτα. Οταν αποφάσισαν να φύγουν θυμήθηκε η Κωνσταντοπούλου να επιχειρήσει να τον καψονάρει.

Το γεύμα Τσίπρα στην έδρα του Στουρνάρα έχει περισσότερο συμβολική παρά ουσιαστική σημασία. Στέλνει ένα ακόμη μήνυμα για την απόλυτη πειθάρχηση της δεύτερης συγκυβέρνησης των Τσιπροκαμμένων στις μνημονιακές απαιτήσεις. Εδώ ο Τσακαλώτος καμάρωνε στη Βουλή, επειδή το ΔΝΤ τους είπε «μπράβο» για τη διαχείριση των capital controls, στο γεύμα με τον Στουρνάρα θα κώλωναν;

Την ίδια ακριβώς σημασία έχει και η χρήση από τον Τσίπρα των λεκτικών σχημάτων που χρησιμοποιούσαν και οι προηγούμενοι μνημονιακοί πρωθυπουργοί: «περνάμε τον τελευταίο κάβο» και τα παρόμοια.

Ο Τσίπρας με τους συνεργάτες του απολαμβάνουν της απόλυτης στήριξης των ιμπεριαλιστών δανειστών και της εγχώριας κεφαλαιοκρατίας, επειδή απέδειξαν ότι... σέβονται την υπογραφή τους στο Μνημόνιο-3. Δεν είναι τυχαίο ότι η ιστορία της διαπραγμάτευσης με την τρόικα εκτυλίσσεται πολύ πιο ομαλά σε σχέση με τις αντίστοιχες διαδικασίες επί των προηγούμενων κυβερνήσεων. Τα πάντα έχουν συγκεντρωθεί στα χέρια μιας ολιγομελούς διαπραγματευτικής ομάδας και οι υπουργοί καλούνται να εφαρμόσουν όσα αυτή η μικρή ομάδα αποφασίζει στις συσκέψεις του «Χίλτον». Ετσι, το σύστημα έγινε λιγότερο δύσκαμπτο και ταχύτερο.

Πολιτικά, βέβαια, ο Τσίπρας και η παρέα του ανησυχούν μη τυχόν και βρεθούν χωρίς κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Γι' αυτό και τρέχουν από τώρα να δημιουργήσουν συνθήκες για εναλλακτικά κυβερνητικά σχήματα. Στο επίπεδο των κορυφών τίποτα δεν μπορεί να διαταράξει τη μνημονιακή τάξη. Ούτε η απώλεια της δεδηλωμένης από τη σημερινή συγκυβέρνηση.

Το μόνο που μπορεί ν' αλλάξει την προδιαγεγραμμένη μνημονιακή πορεία είναι η ανάπτυξη της ταξικής πάλης. Οχι όμως με συμβολικό χαρακτήρα (μία ακόμη 24ωρη απεργία κήρυξαν για την επόμενη εβδομάδα οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, όπως αναμενόταν), αλλά με ουσιαστικό.

Οταν ο Τσίπρας λέει «περάσαμε τον κάβο», εννοεί πως κατάφερε να ψηφίσει στη Βουλή ένα ακόμα πακέτο αντιλαϊκών μέτρων. Οι «κάβοι» που περνάει στη Βουλή το κυβερνητικό σκάφος εξασφαλίζουν τη δική του μακροημέρευση, ταυτόχρονα όμως ρίχνουν τον ελληνικό λαό πιο βαθιά στη δίνη του κυκλώνα. Γιατί η ψήφιση ενός νέου πακέτου μέτρων έρχεται να προσθέσει νέα βάρη στις πλάτες του λαού, ολοκληρώνοντας την κινεζοποίησή του και τη συνεχή αφαίμαξή του μέσω των χαρατσιών.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ολοκληρώσει την κυβερνητική του θητεία καταεξευτελισμένος. Τι να το κάνουμε αυτό, όμως, όταν θα έχει καταφέρει να περάσει όλους τους «κάβους» του τρίτου Μνημόνιου; Το ζήτημα είναι να μην προλάβει να περάσει κανέναν άλλο «κάβο». Το ζήτημα είναι η ανάπτυξη της ταξικής πάλης με τρόπο βίαιο και αποτελεσματικό.

Πράσινοι μπερέδες, κόκκινοι μπερέδες, γαλάζιοι, μαύροι, όλα τα χρώματα της ίριδας, όλων των ειδών τα στρατιωτικά σώματα. Τέτοιους βλέπει ο Παριζιάνος καθημερινά. Η ειρωνεία της φωτογραφίας που αλιεύσαμε από το Διαδίκτυο είναι αυταπόδεικτη. Πάνοπλοι στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων περιπολούν στη χριστουγεννιάτικη αγορά, προσδίδοντας έναν... εξαιρετικά γιορτινό τόνο. Τι θα μπορούσαν να κάνουν αυτοί οι στρατιώτες στην περίπτωση μιας στοχευμένης επίθεσης; Τίποτε απολύτως. Πρέπει, όμως, να κυκλοφορούν στο δρόμο μαζικά, για να υποδηλώνουν τον αντιδραστικό, ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του γαλλικού κράτους. Οι πολίτες αυτού του κράτους (όχι οι τζιχαντιστές) πρέπει να πάρουν το μήνυμα του νόμου, της τάξης και της υποταγής. Ο κοινωνικός έλεγχος είναι ο στόχος.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Υποκρισία και θράσος

Αφού πρώτα υποστήριξε ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ και σήμερα είναι μαζί με το λαό, μαζί με τους αγρότες» (τους οποίους είχαν πνίξει στα χημικά τα ΜΑΤ) και «εξήγησε» ότι ο ΣΥΡΙΖΑ «δεν εγκατέλειψε τους στόχους του», αλλά «υποχρεώθηκε να τους επαναϊεραρχήσει από ανάγκη» (σας θυμίζει κάτι αυτή η γελοία επιχειρηματολογία;), ο αντιπρόεδρος της συγκυβέρνησης των Τσιπροκαμμένων Γ. Δραγασάκης «εξήγησε» γιατί η κυβέρνηση φέρνει τη συγκεκριμένη ρύθμιση για τα δάνεια πρώτης κατοικίας. «Αυτό που έγινε ως τώρα», είπε, «επέτρεψε σε έναν κόσμο να μη χάσει το σπίτι του και αυτό είναι θετικό. Ομως, εκείνο που προστατεύθηκε ως τώρα ήταν κυρίως η απραξία. Εκείνο που προστατεύθηκε ως τώρα ήταν μία λειτουργία του τραπεζικού συστήματος, το οποίο δεν είχε κίνητρα ούτε πίεση να αντιμετωπίσει το θέμα των κόκκινων δανείων. Το ανακύκλωνε, συσσωρευόταν». Και κατέληξε: «Επομένως, αυτό το οποίο υπήρξε ως τώρα ήταν μία διαδικασία ένα υπαρκτό πρόβλημα να γιγαντωθεί, να γίνει μία ωρολογιακή βόμβα –εννοώ τα κόκκινα δάνεια στην ολότητά τους- που αν τώρα δεν το αντιμετωπίσουμε και αφήσουμε να σκάσει αυτή η βόμβα, ούτε προστασία πρώτης κατοικίας θα έχουμε ούτε προστασία θέσεων εργασίας θα έχουμε ούτε οικονομία θα έχουμε, αλλά θα έχουμε μία γενικευμένη κρίση».

Αυτό αποτελεί θρασύτατη ομολογία για το ότι προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ κορόιδεψε και εξαπάτησε τον ελληνικό λαό. Το μόνο που του έλεγε ήταν «κανένα σπίτι σε χέρια τραπεζίτη». Δεν του έλεγε ότι θα φέρει μια ρύθμιση που θα επιτρέπει και πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, προκειμένου να μην καταρρεύσουν οι τράπεζες. Και στις προηγούμενες κυβερνήσεις δεν έκανε τέτοιου είδους κριτική. Εκανε σημαία μια απάντηση που έδωσε ο επίτροπος Κατάινεν σε ερώτηση του Παπαδημούλη, σύμφωνα με την οποία η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων είχε συμφωνήσει σε άρση της γενικής προστασίας και σε προστασία της πρώτης κατοικίας μόνο για τα ευάλωτα νοικοκυριά (κάτι σαν αυτό που θεσπίστηκε τώρα, δηλαδή), και προειδοποιούσε τους Σαμαροβενιζέλους να μην τολμήσουν να κάνουν κάτι τέτοιο.

Φύκια για μεταξωτές κορδέλες

«"Παράθυρο" από το Ρώσο αντιπρόεδρο για τροποποίηση του εμπάργκο». Αυτός ήταν ο τίτλος του Δελτίου Τύπου που διένειμε την Παρασκευή 20 Νοέμβρη ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης Βαγγέλης Αποστόλου, που συναντήθηκε με τον αντιπρόεδρο της Ρωσίας Αρκάντι Ντβορκόβιτς που πραγματοποίησε επίσκεψη στην Ελλάδα.

Διαβάζοντας, όμως, το Δελτίο Τύπου (και όχι τον παραπλανητικό τίτλο) μάθαμε ότι «ο ρώσος αναπληρωτής πρόεδρος ανέφερε ότι **ανάλογα με τις εξελίξεις σχετικά με τις κυρώσεις της ΕΕ**, υπάρχει ενδεχόμενο να τροποποιηθούν το επόμενο διάστημα οι κατάλογοι των προϊόντων που βρίσκονται υπό περιορισμό και συνεπώς να ανοίξει ο δρόμος για κάποια τουλάχιστον ελληνικά προϊόντα».

Δεν άνοιξε κανένα «παράθυρο» για τα ελληνικά προϊόντα ο άνθρωπος του Πούτιν. Τοποθέτησε το ζήτημα στο γενικό πλαίσιο των ρωσο-ευρωπαϊκών σχέσεων. Αν η ΕΕ κάνει πίσω σε κάποιες κυρώσεις προς τη Ρωσία, τότε και η Ρωσία θα αναθεωρήσει το δικό της εμπάργκο, εξαιρώντας και αυτή κάποια προϊόντα. Αν και όταν γίνει αυτό, τότε **ενδεχομένως** να αρθεί το εμπάργκο και για **κάποια** ελληνικά προϊόντα. Και βέβαια, δε θα ρωτήσουν τον Αποστόλου για τον κατάλογο των προϊόντων. Το παζάρι θα γίνει μεταξύ Ρωσίας και γερμανογαλλικού άξονα, που φυσικά θα φροντίσει κυρίως για τις εξαγωγές των δικών του επιχειρήσεων. Μπορεί ν' αφήσουν και κάποια ελληνικά προϊόντα, όπως και προϊόντα άλλων χωρών, για να μην κατηγορηθούν ότι δουλεύουν μόνο για πάρτη τους. Για ξεκάρφωμα, δηλαδή.

Ας αφήσει, λοιπόν, τη γκεμπελίστικη προπαγάνδα και την κοροϊδία ο Αποστόλου. Τα ίδια έλεγε και ο Λαφαζάνης, όταν

Περί ανοχής

«Η πρόσφατα εκλεγμένη κυβέρνηση διαθέτει την πολιτική βούληση, την κοινωνική και αντιπολιτευτική ανοχή για να εφαρμόσει τις κρίσιμες μεταρρυθμίσεις, που είναι απαραίτητες για την οριστική απομάκρυνση από τη "ζώνη κινδύνου" της χώρας και την αποκατάσταση της οικονομικής και κοινωνικής σταθερότητας».

Αυτός που μιλάει είναι ο πρόεδρος του ΣΕΒ Θεόδωρος Φέσσας. Το πρόσωπο δε χρειάζεται συστάσεις και το απόσπασμα από την ομιλία του στη συνάντηση κορυφής των προέδρων των βιομηχανικών και εργοδοτικών συνδέσμων της Ευρώπης, που έγινε στα τέλη της περασμένης βδομάδας στο Λουξεμβούργο, δεν χρειάζεται επεξηγήσεις. Με λίγες λέξεις τα είπε όλα.

Οι ντόπιοι καπιταλιστές δεν ανησυχούν για την κυβέρνησή **τους**. Για την αποφασιστικότητά της να συνεχίσει και να βαθύνει την πολιτική των Μνημονίων, την πολιτική της κινεζοποίησης, που εκτινάσσει το ποσοστό του κέρδους σε στρατοσφαιρικά ύψη. Αντιλαμβάνονται ότι οι παπάρες περί «παράλληλου προγράμματος» και «ταξικού προσήμου» στην κυβερνητική πολιτική προορίζονται για τυχόν αφελείς και για το εσωκομματικό ακροατήριο του ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και διά στόματος Φέσσα κάλεσαν τους ευρωπαίους καπιταλιστές να αναλάβουν «μαζικές επενδυτικές πρωτοβουλίες στην Ελλάδα και επιχειρηματικές συνεργασίες που μπορούν να έχουν αμοιβαίο όφελος».

Ο ΣΕΒ θεωρεί ότι υπάρχει **και κοινωνική ανοχή** προς την κυβέρνηση. Καθήκον της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων στρωμάτων είναι να τον διαψεύσουν.

ήταν υπερυπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης και είχε κάνει Κολιάτσου-Παγκράτι τη διαδρομή Αθήνα-Μόσχα. Κι αυτός είχε ανακοινώσει άρση του ρωσικού εμπάργκο για τα ελληνικά αγροτικά προϊόντα, που ποτέ δεν έγινε, φυσικά.

Ανώμαλη προσγείωση

«Με αφορμή σημερινά και χθεσινά δημοσιεύματα στον έντυπο και ηλεκτρονικό Τύπο, σύμφωνα με τα οποία η αναπληρώτρια υπουργός Εργασίας, Ράνια Αντωνοπούλου, κατά τη χθεσινή συνάντησή της με εκπροσώπους του Π.Ο.Ε-Ο.Τ.Α "δεσμεύτηκε για τρίμηνη παράταση του προγράμματος Κοινωφελούς Εργασίας", διευκρινίζονται τα εξής: Η δέσμευση της υπουργού αφορά αποκλειστικά τη **διερεύνηση της δυνατότητας** παράτασης, με βάση τα συμπεράσματα που θα προκύψουν από τη διαβούλευση που θα έχει με την ΚΕΔΕ, την Περιφέρεια Αττικής και τα συναρμόδια Υπουργεία, **για την εξεύρεση πόρων**».

Κάποιοι έσπευσαν να πανηγυρίσουν ότι η υπουργός δεσμεύτηκε πως θα παρατείνει για τρεις μήνες το δουλεμπορικό πρόγραμμα. Δεν κατάλαβαν τι τους είπε ή τους παραμύθιασε; Δεν ήμασταν εκεί και δεν το ξέρουμε. Αυτό που βλέπουμε από το Δελτίο Τύπου είναι πως η Αντωνοπούλου φροντίζει να τους προσγειώσει ανώμαλα, ανακοινώνοντας πως το μόνο για το οποίο δεσμεύτηκε είναι πως θα ψάξει να βρει λεφτά από τα συναρμόδια υπουργεία. Κι επειδή λεφτά δεν υπάρχουν, το πρόγραμμα δεν πρόκειται να παραταθεί. Θα δουν μετά πώς θα μπαλώσουν τις τρύπες.

Απορίες

Εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να συνταχθούμε με τον Αυγενάκη, που κατηγορεί τους Σπίρτζη και Παππά ότι έστησαν γραφείο-μηχανισμό ρουσφετιών, και μάλιστα επ' αμοιβή. Δεν έχουμε κανένα στοιχείο, οπότε δεν μιλάμε. Εχουμε, όμως, μερικές απορίες. Πώς βρέθηκαν... αυτοκόλλητοι ο Παππάς με τον Σπίρτζη και μάλιστα με κοινό πολιτικό γραφείο; Δεν θέλησαν προφανώς να μοιραστούν τα έξοδα, πολιτικό περιεχόμενο έχει η συστέγασή τους. Δεν έχουν την ίδια ηλικία (το 1969 γεννήθηκε ο Σπίρτζης, το 1976 ο Παππάς). Δεν έχουν κάνει τις ίδιες σπουδές (οικονομικά στη Σκωτία ο Παππάς, πολυτεχνείο στην Ξάνθη ο Σπίρτζης). Δεν έχουν κοινή επαγγελματική διαδρομή (στη Σκωτία εργαζόταν ο Παππάς, στην Αθήνα ο Σπίρτζης). Δεν έχουν κοινή πολιτική διαδρομή (συριζαίος ο Παππάς, χοντροπασόκος ο Σπίρτζης, που μεταπήδησε τα τελευταία χρόνια στο χώρο του ΣΥΡΙΖΑ). Τι τους ενώνει; Δεν μπορούμε να σκεφτούμε κάτι άλλο έξω από τις μπίζνες με πολιτικό άρωμα. Ο Σπίρτζης εκτινάχτηκε από αναπληρωτής υπουργός υπό τον Σταθάκη (που δεν τον γουστάριζε καθόλου) σε υπουργό αρμόδιο για τα δημόσια έργα και ο Παππάς πήρε αρμοδιότητα το συντονισμό των επενδύσεων, μπαίνοντας σφήνα στους αρμόδιους υπουργούς. Αρα, σ' αυτό το «πεδίο ενδιαφέροντος» θα πρέπει να αναζητήσει κανείς τα αίτια για τον πολιτικό έρωτα δυο ανθρώπων που πριν ελάχιστα χρόνια το πιθανότερο είναι ο ένας να αγνοούσε την ύπαρξη του άλλου.

Θέλουν κι ευχαριστώ!

Προκλητικός όπως πάντοτε, ο πρώην εργατοπατέρας των εφοριακών και νυν αναπληρωτής υπουργός με αρμοδιότητα τα χαράτσια Τρύφων Αλεξιάδης, δεν αρκέστηκε να ανακοινώσει απλώς τα τέλη κυκλοφορίας, αλλά εξέδωσε και Δελτίο Τύπου για να πει ότι τα νέα τέλη «είναι η καλύτερη απάντηση, στην παραπληροφόρηση και την καταστροφολογία που επέλεξε μερίδα των ΜΜΕ το προηγούμενο διάστημα, για προφανείς λόγους». Ποια είναι η λογική αυτών των τελών; Μια κάποια μείωση σε όσους έχουν παλιά και μεγάλου κυβισμού αυτοκίνητα και αύξηση σε όλα τα αυτοκίνητα που κυκλοφόρησαν μετά το 2010 (ακόμα και στα χιλιοτετρακοσάρια). Η κουτοπόνηρη σκέψη είναι πως με τη μείωση μπορεί κάποιοι με παλιό αυτοκίνητο να το ξαναθέσουν σε κυκλοφορία (ή να μην το ακινητοποιήσουν), άρα να πληρώσουν τέλη, ενώ αυτοί με τα καινούργια εκτιμάται ότι αποκλείεται να τα ακινητοποιήσουν και επομένως θα πληρώσουν έτσι κι αλλιώς. Είναι η ίδια λογική που τα προηγούμενα χρόνια συνόδευε τις συνεχείς αυξήσεις στον ειδικό φόρο κατανάλωσης καπνού: αφού δεν μπορούν να κόψουν το κάπνισμα, τι θα κάνουν, θα πληρώσουν.

Περιττεύει να πούμε ότι αυτό δεν είναι κοινωνική δικαιοσύνη, αλλά μπακάλικη κουτοπονηριά.

Κόμπλεξ

Η Μπακογιάννη την έπεσε στον Κοτζιά, ζητώντας του να αποδείξει αν υπήρξε καθηγητής στο Χάρβαρντ και στο Οξφορντ, όπως γράφει στο βιογραφικό του. Κι αφού έγινε ένας τρικούβερτος καυγάς, στο τέλος ο Κοτζιάς κατέληξε στο «έχω διδάξει στα ξένα πανεπιστήμια» και πως καθηγητής υπήρξε μόνο στο ΠΑΠΕΙ.

Ξεφτιλίκι, βέβαια, είναι η όλη ιστορία. Οσοι ξέρουν τον Κοτζιά από παλιά ξέρουν ότι το έφερε βαρέως που «έχασε» τα νεανικά του χρόνια στον Περισσό και δεν έκανε πανεπιστημιακή καριέρα. Από το 1990 βάλθηκε να κάνει αυτή την καριέρα (λεφτά έχει, ως γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας) και κατάφερε τελικά να γίνει καθηγητής στο «δευτεροκλασάτο» ΠΑΠΕΙ. Υπάρχουν και χειρότεροι, βέβαια, αλλά το κόμπλεξ παραμένει κόμπλεξ.

ZOOM

Ιστορικά τελειωμένο σύστημα

«Οι προβλέψεις της πλέον πρόσφατης έκθεσης του ΔΝΤ για τον ρυθμό μεγέθυνσης της παγκόσμιας οικονομίας είναι εκ νέου αναθεωρημένες προς τα κάτω, κατά 0,2 ποσοστιαίες μονάδες τόσο για το 2015 όσο και για το 2016 σε σχέση με την έκθεση του Ιουλίου 2015, αντιστοιχώντας σε 3,1% για το 2015 και 3,6% για το 2016.

»Οι ρυθμοί μεγέθυνσης για τις ανεπτυγμένες οικονομίες και ειδικά για τη ζώνη του ευρώ, ενώ αναμένεται να αντισταθμίσουν την επιβράδυνση στις αναδυόμενες οικονομίες, ωστόσο προβλέπεται να παραμείνουν σε χαμηλά επίπεδα το 2015 και το 2016, ως απόρροια της εξισορρόπησης μεταξύ αφενός της συνεχιζόμενης διευκολυντικής νομισματικής πολιτικής και της συνεχιζόμενης πτώσης στην τιμή του πετρελαίου και αφετέρου των δημογραφικών εξελίξεων στην αγορά εργασίας και του σταδιακού κλεισίματος του παραγωγικού κενού.

»Η ενίσχυση της οικονομικής δραστηριότητας στη ζώνη του ευρώ επηρεάζεται θετικά από την εφαρμοζόμενη χαλαρή νομισματική πολιτική, με τον ρυθμό ανάπτυξης όμως να προβλέπεται χαμηλός σε μεσοπρόθεσμο ορίζοντα.

»Οι εκτιμήσεις για την πορεία της οικονομικής δραστηριότητας στη Ρωσία έχουν αναθεωρηθεί προς το δυσμενέστερο, όπως και στις αναπτυσσόμενες και αναδυόμενες οικονομίες (μείωση κατά 0.4% και κατά 0,2% αντίστοιχα για το 2015 έναντι των προβλέψεων του Ιουλίου). Παράλληλα, ο όγκος του παγκόσμιου εμπορίου (αγαθά και υπηρεσίες) προβλέπεται να αυξηθεί κατά 3,2% το 2015, έναντι προβλέψεων (Ιουλίου 2015) για αύξηση κατά 4,1%, 0,5 εκατοστιαίες μονάδες κάτω από την αρχική πρόβλεψη (Απριλίου 2015). Το 2016 προβλέπεται αντίστοιχα αύξηση του πραγματικού παγκόσμιου εμπορίου κατά 4,1% ή 0,9 εκατοστιαίες μονάδες χαμηλότερα από την αναθεωρημένη πρόβλεψη του Ιουλίου, γεγονός που αντανακλά τη νέα εκτίμηση για μία πιο περιορισμένη αύξηση της παγκόσμιας οικονομικής δραστηριότητας.

»Για την Ευρωζώνη, το ΔΝΤ προβλέπει θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης ήτοι 1,5% το 2015 και 1,6% το 2016 (οι αντίστοιχες προβλέψεις της ΕΚΤ είναι 1,4% και 1,7%, ενώ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι 1,6% και 1,8%), έναντι ρυθμού 0,9% το 2014. Παρόλα αυτά, η ανάπτυξη παραμένει ανισοβαρής μεταξύ των κρατών-μελών αντικατοπτρίζοντας τον χρηματοπιστωτικό κατακερματισμό της Ενωσης, τη διαφορετική δημοσιονομική κατάσταση, την υψηλή ανεργία σε ορισμένες χώρες και την ανισορροπία στα ισοζύγια πληρωμών.

»Εκτιμάται ότι η οικονομική ανάπτυξη (σ.σ. στην Ευρωζώνη) θα συνεχισθεί τα αμέσως επόμενα έτη ωστόσο με χαμηλότεο ρυθμό από ότι αναμενόταν μέχρι πρότινος λόγω της επιβράδυνσης των αναδυόμενων οικονομιών η οποία βρίσκεται υπό εξέλιξη και επηρεάζει δυσμενώς την εξωτερική ζήτηση για προϊόντα της ζώνης του ευρώ».

Τα αποσπάσματα είναι από την Εισηγητική Εκθεση του Κρατικού Προϋπολογισμού 2016, που κατέθεσε στη Βουλή ο Τσακαλώτος (διατηρήσαμε τη σύνταξη και την ορθογραφία τους), και περιγράφουν ένα σύστημα που βγήκε από μια βαριά κρίση, αλλά εξακολουθεί να προχωρά ασθμαίνοντας, χωρίς να περάσει από μια περίοδο υψηλών ρυθμών ανάπτυξης. Κι όχι μόνο προχωρά ασθμαίνοντας, με ρυθμούς ανάπτυξης ελάχιστες μονάδες πάνω από το μηδέν, αλλά έχει ήδη λαχανιάσει και κινείται σε όλα τα επίπεδα με ρυθμούς χαμηλότερους απ' αυτούς που είχαν προϋπολογίσει τα επιτελεία των διεθνών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών.

Αν υπολογίσει κανείς τις αξίες που καταστράφηκαν στα χρόνια της κρίσης, θα διαπιστώσει ότι αυτές ουδόλως αποκαταστάθηκαν στη διάρκεια της ανάκαμψης, που είναι σταθερά αναιμική. Και βέβαια, αν συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι τα όποια οφέλη από την ανάκαμψη μοιράζονται **άνισα**, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως η εργατική τάξη και οι υπόλοιπες εργαζόμενες μάζες δεν έχουν ανακτήσει το εισόδημα που τους αφαιρέθηκε κατά τα χρόνια της κρίσης. Και δεν πρόκειται να το ανακτήσουν, δεδομένου ότι ο ρυθμός ανάπτυξης σε παγκόσμιο επίπεδο επιβραδύνεται και πάλι και μια νέα φάση καπιταλιστικής ύφεσης είναι ήδη προ των πυλών.

Μένουμε σκόπιμα στη «μεγάλη εικόνα» του παγκόσμιου καπιταλισμού, χωρίς να μπαίνουμε σε επιμέρους τεχνικές αναλύσεις, προκειμένου να δείξουμε την κοινωνική καταστροφικότητα με την οποία κινείται και θα εξακολουθήσει να κινείται αυτό το σύστημα. Μια καταστροφικότητα που του προσδίδει το χαρακτηρισμό του ιστορικά τελειωμένου συστήματος. Καθώς δεν έχει πλέον δυνατότητες επέκτασης, ο καπιταλισμός βαδίζει από κρίση σε κρίση, με σύντομα διαλείμματα αναζωογόνησης. Το κλασικό σχήμα του κύκλου, όπως το έχει περιγράψει ο Κοντράτιεφ, στην πραγματικότητα δε λειτουργεί πλέον.

Η επιστημονική και τεχνική επανάσταση έχουν οδηγήσει σε μια εκρηκτική άνοδο της παραγωγικότητας της κοινωνικής εργασίας. Και όμως, αυτό που θα έπρεπε ν' αποτελεί ευτυχία για την ανθρωπότητα μετατρέπεται σε παράγοντα δυστυχίας. Οσο ανεβαίνει η παραγωγικότητα της κοινωνικής εργασίας τόσο μεγαλώνει ο αγριανθρωπισμός του καπιταλισμού. Γιατί μόνο μέσα από αγριανθρωπικές μεθόδους οργάνωσης της εργασίας και οργάνωσης της οικονομικής πολιτικής των αστικών κρατών μπορεί να αποσοβήσει την υπονόμευσή του από τις στοιχειακές παραγωγικές δυνάμεις.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα σαπίζει απ' όλες τις πλευρές του. Τα κεφάλαια που συσσωρεύονται δεν βρίσκουν χώρο παραγωγικής τοποθέτησης και επενδύονται ολοένα και περισσότερο στη λεγόμενη άυλη οικονομική σφαίρα. Το ανώτερο στρώμα της διεθνούς κεφαλαιοκρατίας δε γνωρίζει τι σημαίνει παραγωγή. Αγοράζει και πουλάει «χαρτιά» που πλέον έχουν αποκτήσει μια μυθική διάσταση. Κι επειδή ο ανταγωνισμός είναι παρών -στην πιο άγρια και αδυσώπητη μορφή του- στις διαδικασίες αυτών των αγοραπωλησιών, έρχονται στιγμές που το σύστημα βυθίζεται στην κρίση και καταρρέει. Τότε έρχονται τα αστικά κράτη να φορτωθούν τις ζημιές και να τις μεταφέρουν μέσω της φορολογίας στις πλάτες των λαϊκών μαζών.

Αυτό συνεχίζεται με τους κύκλους να γίνονται ολοένα και πιο στενοί. Και δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν υπάρχει ούτε ένας θεωρητικός του αστισμού που να βλέπει με αισιοδοξία το μέλλον. Παλινδρομούν μεταξύ νεοφιλελευθερισμού και ήπιου κεϊνσιανισμού, χωρίς να φιλοδοξούν τίποτα περισσότερο από τη συντήρηση της υπάρχουσας κατάστασης. Αν υπήρχε κάποιος θαρραλέος κυνικός ανάμεσά τους, θα έγραφε το βιβλίο «Μόνο ένας πόλεμος στις μητροπόλεις θα μας σώσει», περιγράφοντας εκτατεμένες καταστροφές που θα μπορούσαν να αναταχθούν με μια ζωηρή ανάπτυξη. Πόλεμοι στις μητροπόλεις δε γίνονται από το 1945 και μετά, τα θέατρα των ιμπεριαλιστικών πολέμων έχουν μεταφερθεί στην εξαρτημένη περιφέρεια, όμως ακόμη και στις μητροπόλεις είναι ορατές οι συνέπειες του οικονομικού πολέμου. Εχουν κάνει εδώ και καιρό την εμφάνισή τους φαινόμενα όχι μόνο σχετικής αλλά και απόλυτης εξαθλίωσης τμημάτων του προλεταριάτου.

Παρά την άγρια υπερεκμετάλλευση του μεγαλύτερου μέρους του πλανήτη, ο καπιταλισμός δεν είναι σε θέση να προσφέρει ούτε στην εργατική τάξη των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων μια συνεχή -οριακή έστω- βελτίωση των συνθηκών ζωής της. Αντίθετα, βρίσκεται σ' ένα συνεχή πόλεμο για την αφαίρεση παραχωρήσεων που αναγκάστηκε να κάνει κατά τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες. Και μόνο αυτό αρκεί για να έχουμε μια εμπειρική απόδειξη του ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμένο, που δεν μπορεί να προσφέρει στην ανθρωπότητα παρά μόνο φτώχεια, δυστυχία, πολέμους και καταστροφές.

Οπως όμως συνέβη με όλα τα κοινωνικά συστήματα στη διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας, ούτε ο καπιταλισμός θα πέσει μόνος του, σαν ώριμο φρούτο. Μόνο η ανάπτυξη της ταξικής πάλης μέχρι το ανώτατο στάδιό της μπορεί να οδηγήσει στην πτώση του καπιταλισμού και στο άνοιγμα του δρόμου για την οικοδόμηση του κομμουνισμού. Κι αυτή, όμως, δεν είναι μια αυτόματη διαδικασία, μηχανικά συναρτημένη από τις οικονομικές εξελίξεις. Ο καπιταλισμός ως σύστημα κοινωνικής οργάνωσης και πολιτικής διαχείρισης εξακολουθεί να επιδεικνύει μια εξαιρετική ικανότητα κοινωνικού ελέγχου των εργατικών και εργαζόμενων μαζών και αναπαραγωγής συνδικαλιστικών και πολιτικών μορφωμάτων που μπορούν να κάνουν πράξη τον κοινωνικό έλεγχο.

Η δύναμη του καπιταλισμού δεν είναι η οικονομία του και οι δυνατότητες ελιγμών που αυτή προσφέρει. Η δύναμη του καπιταλισμού είναι η ικανότητά του να παράγει διαρκώς τον οπορτουνισμό, με διάφορα πρόσωπα, με διάφορα ιδεολογικά περιτυλίγματα, πάντοτε όμως ικανό να εξαπατά την εργατική τάξη, να εκτονώνει την όποια αγωνιστική της διάθεση και να την πνίγει στο βούρκο της αστικής πολιτικής. Γι' αυτό και αποτελεί καθήκον εκ των ων ουκ άνευ η συσπείρωση της εργατικής πρωτοπορίας σε πολιτική-επαναστατική βάση. Γιατί χωρίς αυτή δε θα μπορέσει να υπάρξει διαδικασία όξυνσης της ταξικής πάλης σε βαθμό που να μπορεί να εξελιχθεί σε επαναστατική κατάσταση. Και ο καπιταλισμός θα μακροημερεύει.

Πέτρος Γιώτης

Κατ' απαίτηση των τραπεζιτών

Το κόλπο είναι παλιό: βάζουμε μια διάταξη σε νομοσχέδιο που να φαίνεται κάπως ισορροπημένη και την τελευταία στιγμή, λίγο πριν την ψηφοφορία στη Βουλή, όταν δεν υπάρχει καν χρόνος για ν' αναπτυχθεί ουσιαστική αντιπαράθεση, φέρνουμε μια «νομοτεχνική βελτίωση», η οποία αλλάζει ριζικά το περιεχόμενο της διάταξης. Αυτό το πράγμα, βέβαια, δεν είναι νομοτεχνική βελτίωση, αλλά αλλαγή ουσίας. Ομως οι κυβερνήσεις το έχουν καθιερώσει εδώ και χρόνια, στηριζόμενες στην πλειοψηφία που διαθέτουν. Οταν το έκαναν οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ ξεσήκωνε σαματά μεγάλο και κατήγγειλε «κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα». Μόλις έγινε κυβέρνηση και άρχισε να νομοθετεί, εφαρμόζοντας το Μνημόνιο που υπέγραψε τον περασμένο Αύγουστο, άρχισε να κάνει το ίδιο.

Με το κόλπο της νομοτεχνικής βελτίωσης, λοιπόν, άλλαξε προς το χειρότερο μια διάταξη που αφορά τη δόση που πρέπει να καταβάλλει ο δανειολήπτης στεγαστικού δανείου που μπαίνει σε ρύθμιση. Ετσι, η περιβόητη προστασία της πρώτης κατοικίας από πλειστηριασμούς έγινε αποτελεσματικότερο εργαλείο στα χέρια των τραπεζιτών, προκειμένου να εκβιάζουν τους ανήμπορους δανειολήπτες. Σύμφωνα με την τελική διάταξη που ψηφίστηκε, *«το σχέδιο διευθέτησης οφειλών θα προβλέπει ότι ο οφειλέτης θα καταβάλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του και ότι καταβάλλει ποσό τέτοιο ώστε οι πιστωτές του δεν θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους, σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης»*.

Ακόμη, η αξία του ακινήτου σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης (δηλαδή, πόσο θα έπιανε το ακίνητο αν έβγαινε σε πλειστηριασμό) δε θα καθορίζεται από ειδικό εμπειρογνώμονα που επιλέγει το δικαστήριο, όπως προέβλεπε αρχικά το νομοσχέδιο, αλλά από «κατευθύνσεις» της Τράπεζας της Ελλάδος, με τις οποίες *«ορίζονται η διαδικασία και τα κριτήρια που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του οφειλέτη και τον προσδιορισμό του ποσού το οποίο θα ελάμβαναν οι πιστωτές σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, καθώς και για τον προσδιορισμό της ενδεχόμενης ζημίας των πιστωτών»*.

Τι σημαίνουν αυτές οι αλλαγές; Οτι οι τράπεζες έχουν και το πεπόνι και το μαχαίρι. Αυτές θα καθορίζουν τη δόση και ο δικαστής θα έχει δεμένα τα χέρια και θα είναι αναγκασμένος να βάλει το δανειολήπτη να πληρώνει αυτή τη δόση. Ετσι, ένα μέρος των «κόκκινων» στεγαστικών δανείων αναμένεται να «πρασινίσει», ενώ όποια δεν μπουν σ' αυτή την αναγκαστική ρύθμιση θα βγαίνουν αυτόματα στο σφυρί.

Σπάνε τα επόμενα προαπαιτούμενα σε δυο δόσεις

Το είχε υπαινιχθεί ο Τσακαλώτος όταν έκλεισε η συμφωνία για το πρώτο πακέτο προαπαιτούμενων και φαίνεται πως συμφωνήθηκε με την τρόικα: το επόμενο πακέτο προαπαιτούμενων μπορεί να σπάσει σε δυο δόσεις, ώστε να διευκολυνθεί η συγκυβέρνηση να τα περάσει από τη Βουλή. Τα μέτρα που θα μεταφερθούν στη δεύτερη δόση είναι φορολογικά, που αφορούν εισοδήματα που θα αποκτηθούν μέσα στο 2016 και θα φορολογηθούν το 2017 (συντελεστής φορολογίας αγροτών, συντελεστής φορολογίας εισοδημάτων από ενοίκια, ενσωμάτωση της έκτακτης -που έγινε μόνιμη- εισφοράς αλληλεγγύης στη φορολογική κλίμακα). Επομένως, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα αν νομοθετηθούν ακόμα και το Φλεβάρη.

Η τρόικα και τ' αφεντικά της, μολονότι είναι σαφές το χρονοδιάγραμμα του Μνημόνιου-2, δείχνουν κατανόηση και δεν έχουν αντίρρηση σε μια αλλαγή του, η οποία δε θα έχει δημοσιονομική επίπτωση. Αυτή η κατανόηση αποτελεί δείγμα πολιτικής (και όχι τεχνοκρατικής) συμπεριφοράς, που έρχεται ως αποτέλεσμα της καλής μέχρι στιγμής συνεργασίας και της απόλυτης προσήλωσης στην εφαρμογή του Μνημόνιου, που έχει επιδείξει η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Οταν η κυβέρνηση ζητά αλλαγές στο χρονοδιάγραμμα, χωρίς δημοσιονομική επίπτωση, και παράλληλα δεσμεύεται ότι θα τα εφαρμόσει όλα, δεν έχουν λόγο να της αρνηθούν αυτή τη μικρή βοήθεια.

Το Ασφαλιστικό, όμως, που πρέπει ν' αρχίσει να εφαρμόζεται από 1.1.2016, δεν μπαίνει σε... λίστα παράτασης. Θα πρέπει να ψηφιστεί μέχρι τα τέλη του χρόνου. Γι' αυτό και έχει πιάσει κωλοπιλάλα τον Τσίπρα και προσπαθεί να βάλει μπροστά και τα άλλα μνημονιακά κόμματα, να τον στηρίξουν τουλάχιστον στο Ασφαλιστικό.

Η τακτική του σπασίματος των προαπαιτούμενων και της μεταφοράς μερικών απ' αυτά σε ελαφρώς μεταγενέστερο χρόνο δεν αλλάζει τίποτα στα κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα. Ο ελληνικός λαός έχει καταλάβει τι γίνεται και τι πρόκειται να έρθει. Η περίοδος ανοχής στην κυβέρνηση έχει τελειώσει. Κι αυτό είναι που θα καθορίσει και τις πολιτικές εξελίξεις, αν η κοινοβουλευτική πλειοψηφία φυλλορροήσει σε αριθμό κάτω της δεδηλωμένης.

Ανακεφαλαιοποίηση Τραπεζών

Ενα από τα μεγαλύτερα οικονομικά σκάνδαλα

Ενα από τα μεγαλύτερα οικονομικά σκάνδαλα στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού συντελέστηκε με την ανακεφαλαιοποίηση των τεσσάρων ελληνικών συστημικών τραπεζών (Τράπεζα Πειραιώς, Εθνική Τράπεζα Ελλάδος, Eurobank και Alpha Bank). Οπως δείχνουν οι αποτιμήσεις, που συνεχώς ανανεώνονται και μάλιστα προς τα πάνω, ο ελληνικός λαός ζημιώθηκε άμεσα από αυτή την ανακεφαλαιοποίηση παραπάνω από 44 δισ. ευρώ. Κι όμως, αυτό το σκάνδαλο, που φέρει την υπογραφή των Τσιπροκαμμένων, περνάει στο ντούκου, καθώς το σύνολο των μεγάλων ΜΜΕ έχουν υψώσει τείχος προστασίας γύρω από τη συγκυβέρνηση.

Γνωρίζαμε πως το Μνημόνιο-3, που φέρει τη βούλα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, είναι το χειρότερο, καθώς προστίθεται στα δύο προηγούμενα και προβλέπει την ιδιωτικοποίηση του συνόλου του δημόσιου πλούτου, ταυτόχρονα με την απίσχναση του ελληνικού λαού με ληστρικές μεταρρυθμίσεις στη φορολογία, στα εργασιακά και στην κοινωνική ασφάλιση. Γνωρίζαμε πως οι Τσιπροκαμμένοι είναι διατεθειμένοι να «τα βγάλουν όλα στο σφυρί» και να πουλήσουν τον πλούτο της χώρας «κοψοχρονιά». Αυτό που δε γνωρίζαμε είναι σε τι επίπεδα θα κινηθεί ο βαθμός εθελοδουλείας τους, ήτοι πόσο γρήγορα και με τι κόστος για τον ελληνικό λαό θα σπεύσουν να διεκπεραιώσουν τις απαιτήσεις-διαταγές των ιμπεριαλιστών δανειστών. Μετά το σκάνδαλο της ανακεφαλαιοποίησης το μάθαμε κι αυτό.

Ρουφήχτρα

Μιλώντας απλά, η ανακεφαλαιοποίηση είναι μια χρηματική ενίσχυση που γίνεται με την έκδοση νέων μετοχών. Εισρέουν στις τράπεζες νέα κεφάλαια, είτε από νέους μετόχους είτε από παλιούς που αγοράζουν νέες μετοχές. Κρατικές χρηματοδοτήσεις τραπεζών μπορούμε να βρούμε σχεδόν σε κάθε μνημονιακό έτος και λίγο πριν. Αυτές οι χρηματοδοτήσεις, που γίνονται είτε άμεσα με την αγορά μετοχών (ανακεφαλαιοποιήσεις) είτε έμμεσα με τη μορφή κρατικών εγγυήσεων, ξεπερνούν τα 200 δισ. Για να συλλάβουμε τα μεγέθη, αρκεί να σημειώσουμε ότι το ΑΕΠ της Ελλάδας, σύμφωνα με εκτιμήσεις της ΕΛΣΤΑΤ, ανήλθε το 2014 στα 177 δισ.

Η προτελευταία ανακεφαλαιοποίηση έγινε το 2013. Το δημόσιο δανείστηκε 40 δισ. από τα οποία τα 25,5 δόθηκαν στις τράπεζες, ενώ 3,6 δισ. έβαλαν οι ιδιώτες. Ακολούθησε το 2014 άλλη μια ανακεφαλαιοποίηση, στην οποία συμμετείχαν μόνο ιδιώτες με το ποσό των 8,3 δισ.

Μολονότι, λοιπόν, έχουν δοθεί αμύθητα ποσά στις λεγόμενες συστημικές τράπεζες, στο Μνημόνιο-3 έγινε λόγος και για τρίτη ανακεφαλαιοποίηση (με τη συμμετοχή του δημοσίου), που θα έφτανε μέχρι τα 25 δισ. Τα stress tests που διενεργήθηκαν έδειξαν για τις τέσσερις τράπεζες κεφαλαιακές ανάγκες ύψους 14 δισ. Παρουσιάστηκαν δύο σενάρια, ένα βασικό και ένα δυσμενές, που προέβλεπαν τις εξής ανάγκες για τις τέσσερις τράπεζες:

Βασικό σενάριο

Alpha Bank: 264 εκατ.
Εθνική: 1,576 δισ.
Eurobank: 339 εκατ.
Πειραιώς: 2,213 δισ.

Δυσμενές σενάριο

Alpha Bank: 2,743 δισ.
Εθνική: 4,6 δισ.
Eurobank: 2,122 δισ.
Πειραιώς: 4,933 δισ.

Ο διαχωρισμός σε βασικό και δυσμενές σενάριο σήμαινε ότι στόχος ήταν οι ιδιώτες επενδυτές να καλύψουν τουλάχιστον το βασικό, ενώ η ανακεφαλαιοποίηση να συντελεστεί με μπούσουλα το δυσμενές. Η ίδια έκθεση, εξετάζοντας το ενεργητικό των τραπεζών, δηλαδή την περιουσία τους, αποκάλυψε μια «τρύπα» 9,2 δισ. που προέρχεται κυρίως από τα χορηγούμενα δάνεια. Αυτή η «τρύπα» επιμεριζόταν σε 3,2 δισ. στην Πειραιώς, 2,3 δισ. στην Εθνική, 1,9 δισ. στη Eurobank και 1,7 δισ. στην Alpha Bank.

Επρεπε λοιπόν να καλυφθούν 14 δισ. και καλύφθηκαν ως εξής: παραπάνω από 5 δισ. «έβαλαν» ιδιώτες επενδυτές άμεσα, με την αγορά μετοχών, και 3,3 δισ. με τη μετατροπή ομολογιακών δανείων σε μετοχές, ενώ το ΤΧΣ έβαλε 4,6 δισ.

Αψογος εγκληματικός σχεδιασμός

Πού είναι το σκάνδαλο, θα ρωτήσει εύλογα κάποιος, αφού το ΤΧΣ έχει την πλειοψηφία του μετοχικού κεφαλαίου από τις προηγούμενες ανακεφαλαιοποιήσεις; Ακριβώς σ' αυτό βρίσκεται η ουσία της απάτης. Διότι οι τίτλοι του δημοσίου εξαϋλώθηκαν στο χρονικό διάστημα που προηγήθηκε. Οι χρηματιστηριακές τιμές των μετοχών των τεσσάρων συστημικών τραπεζών ακολουθούσαν σχεδόν μόνιμα ελεύθερη πτώση. Ενδεικτικά, η μετοχή της μεγαλύτερης εκ των τεσσάρων, της Πειραιώς, «άξιζε» τον Ιούλη του 2014 1,70 ευρώ. Πριν την τωρινή ανακεφαλαιοποίηση ήταν 0,021 ευρώ! Ανάλογα κινήθηκαν και οι τιμές των μετοχών των υπόλοιπων τραπεζών.

Αυτή η «απαξίωση» των μετοχών στο χρηματιστήριο, που συνέβη μετά τις δύο προηγούμενες ανακεφαλαιοποιήσεις (!), αποδεικνύει ένα και μόνο πράγμα: ότι **το σχέδιο για ξεπούλημα των τραπεζών ήταν καλά στημένο και το μόνο που έλειπε ήταν να κάνει «αυτό που πρέπει» η ελληνική κυβέρνηση.** Δηλαδή, να ρίξει σε ακόμα πιο εξευτελιστικό επίπεδο τις τιμές διάθεσης των μετοχών μέσω του ΤΧΣ, για να τις αρπάξουν τα κοράκια του χρηματιστικού κεφαλαίου. Οπερ και έγινε.

Το έγκλημα ήταν πολύ καλά συντονισμένο και εξελίχθηκε σε δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος ήταν η συνεχής υποτίμηση των ελληνικών τραπεζών από το χρηματιστικό κεφάλαιο, με επιχείρημα την αβεβαιότητα της ελληνικής οικονομίας, που στην πραγματικότητα το ίδιο συντηρεί με τα Μνημόνια. Απαξίωση την οποία οι κυβερνήσεις (και αυτή των Σαμαροβενιζέλων και αυτή των Τσιπροκαμμένων) δεν έκαναν τίποτα για να σταματήσουν, μολονότι ήταν φανερό ότι στο χρηματιστήριο εξελίσσεται μια ιστορία χειραγώγησης. Ετσι, μέσω του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης, οι ελληνικές τράπεζες «άξιζαν» ψίχουλα στο χρηματιστήριο, λόγω των μειωμένων τιμών των μετοχών. **Ενώ τα ίδια κεφάλαια που διέθεταν οι τράπεζες ήταν περίπου 26 δισ. ευρώ, στις χρηματιστηριακές αγορές άξιζαν μόνο 1,48 δισ.**

Τράπεζα	Τιμή πριν την Ανακεφαλαιοποίηση (19/11/15) σε ευρώ	Τιμή διάθεσης σε ευρώ	Έκπτωση (D %)
Τράπεζα Πειραιώς	0,021	0.003	86%
Εθνική	0,32	0.02	93%
Eurobank	0,021	0.01	52%
Alpha Bank	0,061	0.04	34,4%

Τράπεζα	Ποσοστό Συμμετοχής ΤΧΣ πριν την ανακεφαλαιοποίηση	Ποσοστό Συμμετοχής ΤΧΣ μετά την ανακεφαλαιοποίηση
Πειραιώς	66,9	29
ΕΤΕ	57,1	41
Eurobank	35,4	3-4
Alpha Bank	66,2	11
Σύνολο	56,3	21

Το δεύτερο σκέλος ήταν η νέα ανακεφαλαιοποίηση, υπό τις συνθήκες που είχαν ήδη διαμορφωθεί και με όρους ξεπουλήματος. Μετά την υπογραφή του Μνημόνιου-3, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έδειξε κατευθείαν τη διάθεσή της να ικανοποιήσει σαν μαριονέτα όλες τις απαιτήσεις των δανειστών. Με επιχείρημα να αποφευχθεί το bail in (κούρεμα καταθέσεων) και να εξυγιανθούν οι ελληνικές τράπεζες, η κυβέρνηση έθεσε την ονομαστική τιμή των τραπεζικών μετοχών στο μηδέν! Δηλαδή, χάρισε τις τράπεζες, αφού υποτίμησε τις μετοχές του ελληνικού κράτους σε επίπεδα δραματικά πιο χαμηλά από την αποτίμηση του ίδιου του χρηματιστηρίου (Πίνακας 1).

Βλέποντάς το από μια άλλη οπτική γωνία, η κυβέρνηση έδωσε περιουσία αξίας 345 δισ. (τόσο είναι το συνολικό ενεργητικό των τραπεζών) για περίπου 5 δισ.! Αυτό αποτυπώνεται και στα νέα ποσοστά συμμετοχής του ΤΧΣ στο τραπεζικό σύστημα (Πίνακας 2).

Το πιο κραυγαλέο είναι ότι **οι Τσιπροκαμμένοι πέταξαν στα σκουπίδια τα 40 δισ. που ο ελληνικός λαός υποχρεώθηκε να δανειστεί πριν από δύο χρόνια για τον ίδιο σκοπό, την ίδια ώρα που διεξάγουν φορολογικές επιδρομές σε βασικά αγαθά**. Αυτοί οι αλήτες της αστικής πολιτικής ισχυρίζονται ότι η ανακεφαλαιοποίηση αποσόβησε τον κίνδυνο του κουρέματος, ενώ στην πραγματικότητα εφάρμοσαν το χειρότερο δυνατό bail in. Μπορεί να μην κούρεψαν άμεσα καταθέσεις, αλλά εξαφάνισαν την αξία των τίτλων του ίδιου του κράτους (δηλαδή των φορολογούμενων), που έχει ακριβώς το ίδιο και χειρότερο αποτέλεσμα. Γιατί ο ελληνικός λαός θα πληρώσει τα δάνεια και της προηγούμενης και της τωρινής ανακεφαλαιοποίησης.

Είναι οι ίδιοι που μιλούσαν για κρατικοποίηση των τραπεζών και εφαρμογή κρατικού μάνατζμεντ και μετέτρεψαν το ΤΧΣ από κυρίαρχο μέτοχο των τραπεζών σε φτωχό συγγενή. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι και από το ποσό που συνεισέφερε το δημόσιο στην τωρινή ανακεφαλαιοποίηση μόνο το 25% θα μετατραπεί σε μετοχές. Δεδομένου ότι στην προηγούμενη ανακεφαλαιοποίηση οι μετοχές που πήρε το ΤΧΣ ήταν προνομιούχες (χωρίς δικαίωμα ψήφου), ενώ η συγκυβέρνηση ανακοίνωσε (με Δελτίο Τύπου του Δραγασάκη), ότι δεν προτίθεται να ασκήσει το δικαίωμα μετατροπής αυτών των μετοχών σε κοινές (δηλαδή με δικαίωμα ψήφου), η οποία συμμετοχή του κράτους στη διαχείριση των τραπεζών εξασφαλίζεται μόνο με αυτό το 25% της συμμετοχής του ΤΧΣ στη νέα ανακεφαλαιοποίηση. Το υπόλοιπο 75% θα είναι ομόλογα (CoCo's), που κάποια στιγμή στο μέλλον, αν δεν αποπληρωθούν, θα μετατραπούν σε μετοχές, χωρίς να υπάρχει καμιά εγγύηση για κανένα από τα δύο ενδεχόμενα (αποπληρωμή ή μετατροπή σε μετοχές).

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως και κατά την πρώτη ανακεφαλαιοποίηση, Σαμαράς, Βενιζέλος και Στουρνάρας ισχυρίζονταν πως το ελληνικό κράτος δανείζεται για να ανακεφαλαιοποιήσει τις τράπεζες, εξασφαλίζοντας διπλό κέρδος. Από τη μια σώζει τις τράπεζες και τις καταθέσεις και από την άλλη παίρνει μετοχές, που με την εξυγίανση των τραπεζών θα τις πουλήσει ακριβότερα, με αποτέλεσμα όχι μόνο να πάρει πίσω τα λεφτά που έβαλε, αλλά να βγάλει και κέρδος. Μέσα σε δυο χρόνια εκείνα τα κεφάλαια που δανείστηκε το ελληνικό κράτος για να τα βάλει στις τράπεζες εξαϋλώθηκαν, χωρίς κανείς να μιλά για σκάνδαλο. Και ο Τσίπρας με τον Δραγασάκη επισκέπτονται τον Στουρνάρα για να τους τραπεζώσει σε μια συμβολική κίνηση συμφιλίωσης και αναγνώρισης του έργου του. Εφαγαν και ήπιαν στην υγεία του κορόιδου, του ελληνικού λαού.

Distress Funds και ανακεφαλαιοποίηση

Για να εμβαθύνουμε λίγο περισσότερο, πρέπει να αναλογιστούμε γιατί είναι αναγκαίες αυτές οι άμεσες χρηματοδοτήσεις προς τις τράπεζες. Η πραγματικότητα είναι πως δεν υπήρξε ποτέ έλεγχος στις τράπεζες, ακόμα και όταν ο δεσπόζων μέτοχος ήταν το ΤΧΣ, όπως άλλωστε συμβαίνει σε κάθε καπιταλιστική οικονομία. Οι τράπεζες, λειτουργώντας με μόνο γνώμονα το κέρδος, δάνειζαν ακατάσχετα προς κάθε κατεύθυνση. Αυτά τα δάνεια, που σαν κεραυνός εν αιθρία απέκτησαν μια κόκκινη απόχρωση, ήταν στην ουσία κυρίως διευκολύνσεις σε μεγαλοεπιχειρηματίες, εφοπλιστές, εισαγωγείς, βιομήχανους, αεριτζήδες της πιάτσας και σε μικρότερο βαθμό στεγαστικά δάνεια. Το πρόβλημα με τα κόκκινα στεγαστικά δάνεια η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το έλυσε με τη συμφωνία με την τρόικα, χτυπώντας και πάλι τον ελληνικό λαό (και τα μεσαία στρώματα). Τα επιχειρηματικά δάνεια, όμως, που «μολύνουν» τα ενεργητικά των τραπεζών, παραμένουν στο απυρόβλητο. Δεν έχουμε δει να γίνονται κατασχέσεις περιουσιακών στοιχείων π.χ. μεγάλων καναλιών. Και ούτε θα δούμε, γιατί είναι από την ίδια «μπάντα». Γι' αυτό και βλέπουμε για μια φορά ακόμη την «ομερτά», τη σιγή ιχθύος των ΜΜΕ γι' αυτό το χωρίς προηγούμενο οικονομικό σκάνδαλο.

Περίπου σε 114 δισ. αθροίζονται τα δάνεια που θεωρούνται κόκκινα και επικίνδυνα. Ποσοστιαία αντιπροσωπεύουν πάνω από το 52% του συνόλου των δανείων. Ακόμα και τα ελεγχόμενα stress tests έδειξαν πως τα κόκκινα δάνεια αυξήθηκαν κυρίως λόγω της αύξησης των μη εξυπηρετούμενων δανείων σε ναυτιλιακά χαρτοφυλάκια (από 22% σε 30%), σε μεγάλες επιχειρήσεις (από 35% σε 41%) και σε επενδύσεις real estate (από 70% σε 75%). Το αποτέλεσμα του ξεπουλήματος των τραπεζών θα είναι ότι οι νέοι ιδιοκτήτες, έχοντας βάλει ψίχουλα και έχοντας πάρει 345 δισ. «προίκα», θα ξεπουλήσουν κάθε κόκκινο δάνειο στα distress funds για να εξυγιάνουν τις «κακές» τράπεζες. Ετσι, θα βγουν κερδισμένοι και οι μεν και οι δε. Και μην αναρωτηθείτε αν θα «σκοτώσουν» δάνεια του Κοντομηνά και του Αλαφούζου ή στεγαστικά και δη αυτά που αφορούν τον εργαζόμενο λαό.

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2016

Εργαλείο εμβάθυνσης της κινεζοποίησης

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που ένας κρατικός προϋπολογισμός της Ελληνικής Δημοκρατίας εκτελέστηκε έστω και κατά προσέγγιση. Οι διαφορές ανάμεσα στις εκτιμήσεις και τις πραγματοποιήσεις είναι τεράστιες, καθώς οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούσαν τα σχέδια κρατικών προϋπολογισμών περισσότερο ως εργαλεία προπαγάνδας και λιγότερο ως αυστηρό μπούσουλα για τη δημοσιονομική πολιτική. Στα μνημονιακά χρόνια αυτή η τακτική οδήγησε σε εξωφρενικές αποκλίσεις. Τόσο εξωφρενικές που κάποιες χρονιές οι κυβερνήσεις αναγκάστηκαν να ψηφίσουν συμπληρωματικούς προϋπολογισμούς μέσα στη χρονιά.

Σ' αυτά τα χρόνια, ο κρατικός προϋπολογισμός έχασε ουσιαστικά και τη νομική του ισχύ. Νομικά ισχυρές είναι οι συμφωνίες που καταγράφονται στα Μνημόνια και αποτυπώνονται στα κυλιόμενα Μεσοπρόθεσμα Προγράμματα Δημοσιονομικής Στρατηγικής και στις αξιολογήσεις της τρόικας, οι οποίες παίρνουν αμέσως το δρόμο της ψήφισης στη Βουλή. Ετσι, οι αριθμοί που καταγράφονται στο σώμα του προϋπολογισμού είτε είναι εκ των προτέρων γνωστοί (γιατί έχουν αποτυπωθεί σε κάποια συμφωνία με τους δανειστές) είτε δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη σημασία (γιατί είναι τυχάρπαστοι και στην πράξη θα αναθεωρηθούν). Για παράδειγμα, τα βασικά μεγέθη του κρατικού προϋπολογισμού για το 2016 έχουν ήδη αποτυπωθεί στο Μνημόνιο-3 του περασμένου Αυγούστου. Ξέρουμε ότι έρχεται φοροκαταιγίδα, ξέρουμε ότι θα υπάρξει πετσόκομμα κοινωνικών δαπανών (των συντάξεων πρωτίστως), ξέρουμε από πού θα προέλθουν οι νέοι φόροι (κυρίως από τις αλλαγές στον ΦΠΑ). Αυτό που έκανε η κυβέρνηση ήταν να μεταφέρει τις προβλέψεις του Μνημόνιου στο σώμα του κρατικού προϋπολογισμού.

Μεγαλύτερη σημασία από τα ήδη γνωστά βασικά μεγέθη του προϋπολογισμού έχουν κάποιες επισημάνσεις της Εισηγητικής του Εκθεσης, που δείχνουν την πλήρη προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στη λογική του Μνημονίου. Αυτές οι επισημάνσεις δείχνουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εφαρμόζει ένα Μνημόνιο που δεν το πιστεύει και που αναγκάστηκε να υπογράψει «με το πιστόλι στον κρόταφο», αλλά εφαρμόζει ένα πρόγραμμα το οποίο έχει «ενστερνιστεί» (ο όρος αναφέρεται στο Μνημόνιο).

Αναπτυξιακά τα αντιλαϊκά μέτρα!

Για παράδειγμα, στη σελίδα 18 της Εισηγητικής Εκθεσης διαβάζουμε ότι *«στο νέο πρόγραμμα περιλαμβάνονται συγκεκριμένες πολιτικές με αναπτυξιακό χαρακτήρα»*. Και ποιες είναι αυτές οι αναπτυξιακές πολιτικές; *«Η υιοθέτηση μεσοπρόθεσμων δημοσιονομικών κανόνων και μεταρρυθμίσεων για το ασφαλιστικό σύστημα»* και *«η εφαρμογή διαρθρωτικών αλλαγών στις αγορές προϊόντων και υπηρεσιών»* είναι οι πρώτες απ' αυτές τις πολιτικές. Συνδέουν ευθέως την καπιταλιστική ανάπτυξη με το χτύπημα των συντάξεων και των υπόλοιπων ασφαλιστικών παροχών των εργαζόμενων, καθώς και με τις περιβόητες «Εργαλειοθήκες» του ΟΟΣΑ, που θα πλήξουν βάναυσα και καταστροφικά ευρέα τμήματα των μικροαστικών στρωμάτων, διευκολύνοντας τη συγκέντρωση της οικονομικής δραστηριότητας στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου.

Οι διατυπώσεις αυτές αποκαλύπτουν μια κυνική νεοφιλελεύθερη λογική που βρίσκεται στον αντίποδα της προπαγάνδας που χρησιμοποιούσε ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι να αναρριχηθεί στην εξουσία, όταν μιλούσε για «άλλου τύπου ανάπτυξη», «κοινωνική δικαιοσύνη» και άλλα τέτοια ηχηρά.

Τον ίδιο κυνισμό εκφράζει και η επίκληση της Κομισιόν για την... ορθότητα του νέου Μνημονίου (σελίδα 19): *«Θετικά αποτιμά η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε έγγραφό της το νέο πρόγραμμα ως προς τις επιπτώσεις που θα έχει σε κοινωνικό επίπεδο και συμπεραίνει ότι "αν τα μέτρα εφαρμοστούν πλήρως και εγκαίρως θα βοηθήσουν την Ελλάδα να επιστρέψει στη σταθερότητα και την ανάπτυξη τόσο με οικονομικά όσο και με κοινωνικά βιώσιμο τρόπο και θα συμβάλουν στην ικανοποίηση των πιο πιεστικών κοινωνικών αναγκών και προκλήσεων στην Ελλάδα"»*! Αφού το λέει η Κομισιόν και το επικαλούνται οι Τσακαλώτος και σία, οφείλουμε να το πιστέψουμε. Οφείλουμε να πιστέψουμε πως το Μνημόνιο-3 (που προστίθεται στα δύο προηγούμενα - να μην το ξεχνάμε αυτό) θα φέρει την κοινωνική ευτυχία! Και μόνο το ότι επικαλούνται την Κομισιόν ως δικαίωσή τους δείχνει το πόσο αποφασισμένοι είναι να εφαρμόσουν το Μνημόνιο.

Ποια ανάπτυξη;

«Ως προς την αναπτυξιακή στρατηγική, σημειώνεται ότι οι προσδοκώμενες αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές ***δεν μπορούν να οδηγήσουν σε μεγάλη αύξηση του ρυθμού μεγέθυνσης σε βραχυχρόνιο διάστημα****. Συνήθως η καταγραφή της επίπτωσής τους απαιτεί μακροχρόνιες περιόδους»* (σελ. 19). Αρα, να μην περιμένουμε καμιά ανάπτυξη τα επόμενα χρόνια. Αυτή θα έρθει σε μακροχρόνιο ορίζοντα, φτάνει ο ελληνικός λαός να ενστερνιστεί με θεολογική πίστη το Μνημόνιο.

Βέβαια, ο Τσίπρας είπε στη Βουλή ότι η ανάπτυξη θα ξεκινήσει από το πρώτο τρίμηνο του 2016. Ο Κρατικός Προϋπολογισμός τον διαψεύδει (σελίδα 26): *«Το 2016 αναμένεται ύφεση στην ελληνική οικονομία (-0,7%) λόγω της αναμενόμενης αρνητικής μεταφερόμενης επίδρασης (carry over effect) του 2ου εξαμήνου 2015 στον επόμενο χρόνο. Η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στην ελληνική οικονομία και η άρση των περιορισμών αναμένεται να επιτρέψει την επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς μεγέθυνσης από το 2ο εξάμηνο του 2016. Η ιδιωτική κατανάλωση αναμένεται να συρρικνωθεί το 2016 κατά 0,7%. Η δημόσια κατανάλωση εκτιμάται ότι θα παρουσιάσει μείωση 1,0%, δεδομένης της ανάγκης για περαιτέρω εξοικονόμηση δημοσίων δαπανών»*.

Από πού θα προέλθει, τότε, αυτή η ρημάδα η (μικρή έστω) ανάπτυξη το δεύτερο εξάμηνο του 2016; Από τις ιδιωτικές επενδύσεις, προφανώς. Αυτός, όμως, είναι ευσεβής πόθος. Σε μια ΕΕ που χαρακτηρίζεται από επιβράδυνση της αναιμικής ανάπτυξης που είχε (το αναφέρει η Εισηγητική Εκθεση στο κεφάλαιο για τις διεθνείς εξελίξεις και προοπτικές), γιατί να γίνουν επενδύσεις στην Ελλάδα, όπου και η ιδιωτική και η δημόσια κατανάλωση εκτιμάται ότι θα μειωθούν; Με σκοπό εξαγωγικό, θα έλεγε κάποιος. Μια τέτοια τάση, όμως, δεν προκύπτει από πουθενά, γιατί σε συνθήκες διεθνούς επιβράδυνσης της οικονομικής δραστηριότητας, οι οποίες εγκυμονούν πέρασμα σε μια νέα ύφεση, κανένας καπιταλιστικός όμιλος δεν παίρνει το ρίσκο να κάνει επενδύσεις. Γι' αυτό μιλάμε για ευσεβή πόθο με προπαγανδιστική και μόνο χρησιμότητα.

Σε ό,τι αφορά τις δημόσιες επενδύσεις, με το θράσος που τους χαρακτηρίζει οι συριζαίοι γράφουν (σελ. 87) ότι *«το ΠΔΕ για το έτος 2016 θα αποτελέσει σημαντικό μέσο για την προώθηση της αναπτυξιακής προσπάθειας της ελληνικής οικονομίας»*. Στην αμέσως επόμενη σελίδα δημοσιεύεται ένας πίνακας (Πίνακας 3.14, σελ. 88) από τον οποίο φαίνεται ότι το ΠΔΕ του 2016 θα είναι στα μνημονιακά στάνταρ (6,75 δισ. ευρώ), όταν το 2004 ήταν 9,5 δισ., το 2006 8,2 δισ., το 2008 9,6 δισ. Δηλαδή, έχουν μειώσει το ΠΔΕ κατά 30% σε σχέση με τις προ κρίσης και προ Μνημονίων χρονιές και έχουν το θράσος να το βαφτίζουν σημαντικό αναπτυξιακό εργαλείο!

Θα μπορούσε, βέβαια, να ρωτήσει κάποιος: εκείνο το περιβόητο παράλληλο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ πού είναι; Σε ποιους τομείς αναπτύσσεται; Γιατί δεν έχει καταγραφεί στον Κρατικό Προϋπολογισμό; Εκείνο το περιβόητο παράλληλο τραπεζικό σύστημα του Δραγασάκη πότε αναμένεται να λειτουργήσει για να χρηματοδοτήσει την ανάπτυξη;

Πάντως, ακολουθώντας το δρόμο της υποταγής έναντι των ιμπεριαλιστών δανειστών, επαναλαμβάνουν με άψογο δουλοπρεπές ύφος την... αυτοκριτική τους, παραδεχόμενοι ότι αυτοί έριξαν έξω τον ελληνικό καπιταλισμό, βυθίζοντάς τον και πάλι στην ύφεση, μετά την ασθενική ανάπτυξη του 2014 (σελίδα 20): *«Κατά τους πρώτους μήνες του 2015, η αναζήτηση ενός νέου πλαισίου συμφωνίας με τους διεθνείς εταίρους και πιστωτές της χώρας, και η συνακόλουθη επιδείνωση των ταμειακών ροών του ελληνικού δημοσίου και των συνθηκών ρευστότητος της οικονομίας, προκάλεσε όξυνση της οικονομικής αβεβαιότητας. Το επιδεινούμενο οικονομικό κλίμα αντανακλάται στη σημαντική υποχώρηση των δεικτών επιχειρηματικών προσδοκιών στις κατασκευές και τη βιομηχανία κατά το πρώτο 10μηνο του 2015»*.

Ανεργία στα ύψη

Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, αν υπάρξει μια ανάπτυξη (μετά από τόσα χρόνια ύφεσης) αυτή θα μετριέται με κλάσμα της μονάδας και δε θα μπορέσει να προσφέρει ούτε μια μικρή μείωση της ανεργίας.

Οι συριζαίοι, βέβαια, ισχυρίζονται ότι η ανεργία θα παραμείνει στο ίδιο επίπεδο με το 2015 (25,4%). Την ίδια στιγμή, προβλέπουν ότι η απασχόληση θα μειωθεί κατά 0,4% (Πίνακας 1.3, σελ. 27). Θα έχουμε ύφεση, θα μειωθεί η απασχόληση, αλλά δε θα αυξηθεί η ανεργία! Ο ΣΥΡΙΖΑ ανακάλυψε και καινούργια οικονομικά μαθηματικά!

Για να έχουμε μια συνοπτική γενική εικόνα του Κρατικού Προϋπολογισμού 2016, ας έχουμε υπόψη μας ότι αυτός έχει τα εξής χαρακτηριστικά:

◆ Θα υπάρξει φοροκυκλώνας με αύξηση της άμεσης φορολογίας κατά 4,5% (ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων θα αυξηθεί κατά 2,7% και των επιχειρήσεων κατά 1,2%) και αύξηση της έμμεσης φορολογίας κατά 4,8% (η μερίδα του λέοντος από τον ΦΠΑ, που υπολογίζεται να αυξηθεί κατά 6,3%).

◆ Οι συνολικές δαπάνες του προϋπολογισμού θα μειωθούν κατά 263 εκατ. ευρώ έναντι του 2015. Αυτός ο αριθμός όμως είναι απατηλός, γιατί μόνο οι δαπάνες αποδοχών και συντάξεων προβλέπεται να μειωθούν κατά 357 εκατ. ευρώ σε σχέση με το 2015.

◆ Αντίθετα, οι δαπάνες για τόκους προβλέπεται να αυξηθούν κατά 100 εκατ. ευρώ.

◆ Το χρέος θα αυξηθεί κι άλλο, παρά τις διακηρύξεις των συριζαίων ότι το Μνημόνιό τους οδηγούσε σε μείωση του χρέους. Ετσι, από 317,117 δισ. ευρώ ή 178,6% του ΑΕΠ το 2014, θα πέσει ελάχιστα φτάνοντας τα 316,500 δισ. ή 180,2% το 2015 και θα εκτιναχτεί στα 327,600 δισ. ή 187,8% το 2016 (Πίνακας 4.2, σελ. 128). Πρόκειται ασφαλώς για κατόρθωμα, για το οποίο οι συριζαίοι αποζητούν το λαϊκό έπαινο. Χρεώνουν μέχρι τα μπούνια και τις επόμενες γενιές, ξεπούλησαν τζάμπα τις τράπεζες που ανακεφαλαιοποιήθηκαν με δάνεια που ξεπληρώνει ο ελληνικός λαός και θεωρούν ότι... έσωσαν τη χώρα.

Το κεφάλαιο 3 της Εισηγητικής Εκθεσης, που παρουσιάζει τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2016, αρχίζει ως εξής (σελ. 74): ***«Η δημοσιονομική στρατηγική και για το έτος 2016 είναι προσανατολισμένη στην επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων της Σύμβασης Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης με την εδραίωση πρωτογενών πλεονασμάτων»***. Αυτό είναι το Σύμβολο της Πίστεως του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησής του.

Εμπόριο ελπίδας και πτυχίων

Τα τεκταινόμενα στα ιδιωτικά πανεπιστήμια της Κύπρου -και δη αυτά που αφορούν τις σπουδές στις Σχολές Νομικής των ιδρυμάτων αυτών- αναδεικνύουν τη μεγάλη μπίζνα στην οποία επιδίδονται οι εν λόγω επιχειρηματικές δομές εκπαίδευσης, κάνοντας συστηματικά εμπόριο ελπίδων και πτυχίων.

Το γεγονός αναδείχθηκε όταν ο ελληνικός ΔΟΑΤΑΠ (Διεπιστημονικός Οργανισμός Αναγνώρισης Τίτλων Ακαδημαϊκών και Πληροφόρησης) έπαψε να αναγνωρίζει τίτλους σπουδών των Σχολών Νομικής των κυπριακών ιδιωτικών πανεπιστημίων, πιεζόμενος από τα γεγονότα που έβγαζαν μάτι και διαλαλούσαν την προκλητική υποβάθμιση των νομικών σπουδών.

Τι είχε συμβεί; Από το 2010 και μετά δεκάδες φοιτητές ελληνικών πανεπιστημίων εγκατέλειψαν στο μέσον τις σπουδές τους για να πάνε στην Κύπρο και να γραφτούν κατευθείαν στο τρίτο έτος της Νομικής Σχολής ιδιωτικών πανεπιστημίων, πετυχαίνοντας να πάρουν πτυχίο στην επιστημονική κατεύθυνση του Ελληνικού Δικαίου σε δυο μόλις χρόνια!

Τη «μηχανή» αυτή, τις σπουδές δηλαδή στο Ελληνικό Δίκαιο, ενώ στην Κύπρο ισχύει το αγγλοσαξωνικό δίκαιο, έστησαν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια της Κύπρου, επειδή μυρίστηκαν πελατεία.

Οι έλληνες φοιτητές πραγματοποιούσαν την εγγραφή τους στο τρίτο έτος κάνοντας χρήση της μεταφοράς των «πιστωτικών μονάδων», που αποκτούσαν, όμως, και από παρακολούθηση άλλων γνωστικών αντικειμένων (πρόκειται για κατεύθυνση της κακόφημης Διακήρυξης της Μπολόνια, που πάει την υπόθεση ακόμα παραπέρα, θεωρώντας πιστωτικές μονάδες και αυτές που συλλέγονται από δομές εκτός τυπικού εκπαιδευτικού συστήματος, σεμινάρια και τα ρέστα).

Παράλληλα, οι κύπριοι καπιταλιστές της ιδιωτικής πανεπιστημιακής εκπαίδευσης απευθύνονταν σε πρώην έλληνες πρυτάνεις και σε επιφανείς καθηγητές της Νομικής, προσφέροντάς τους υψηλότατες αποδοχές, ώστε να διαμορφωθεί το πλαίσιο που θα αποτελούσε «κράχτη» και πόλο έλξης ελλήνων φοιτητών.

Την προπαγάνδα τους οι έμποροι της γνώσης την πλαισίωσαν και με άλλα κόλπα. Π.χ. ανακήρυξαν επίτιμο διδάκτορα της Σχολής Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου, τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας Προκόπη Παυλόπουλο. Και αυτός δέχτηκε να παίξει στο παιχνίδι τους, καμαρώνοντας στη λαμπρή τελετή, ενώ προηγουμένως είχε δεχτεί να διδάξει σε εργαστήρια της Νομικής Σχολής του εν λόγω ιδρύματος και συμμετείχε σε ημερίδες που οργάνωσε αυτό (κι έπειτα έχουν το θράσος όλοι αυτοί να μιλούν για το κοινωνικό αγαθό της δημόσιας Παιδείας) .

Σημειώνουμε ότι παρότι από το 2013 ως τώρα πολλοί απόφοιτοι των κυπριακών Νομικών Σχολών έχουν εγγραφεί στους δικηγορικούς συλλόγους της Ελλάδας, στοιχείο που τα κυπριακά ιδιωτικά πανεπιστήμια χρησιμοποιούν δεόντως στην προπαγάνδα τους, ο ΔΟΑΤΑΠ αλλά και οι ελληνικοί δικηγορικοί σύλλογοι δεν ήγειραν θέμα επικαλούμενοι αντιφάσεις της νομοθεσίας.

Οταν πια τα γεγονότα «φώναζαν», ο ΔΟΑΤΑΠ απευθύνθηκε στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και με οριστική απόφασή του ενημέρωσε τους έλληνες φοιτητές ότι :

◆ Μπαίνει τέλος στη «μεταφορά» πιστωτικών μονάδων, δηλαδή να ξεκινούν τη φοίτησή τους σε ελληνικό πανεπιστήμιο και να τις μεταφέρουν σε κυπριακό με την εγγραφή στο τρίτο έτος. Η κίνηση αυτή μπορεί να γίνει μόνο μεταξύ πανεπιστημίων που έχουν συνεργασία και σχετική σύμβαση.

◆ Κατατάξεις στο μέλλον μπορούν να γίνουν μόνο στο πρώτο έτος σπουδών, όπως και στις ελληνικές νομικές σχολές.

Δοκιμασμένη συνταγή με παλιά και νέα καρυκεύματα

Ο Τσίπρας έδωσε το σύνθημα (συνέντευξη στο «Εθνος» στις 22/11) έναρξης του «εθνικού διαλόγου» για την Παιδεία με στόχο την επίτευξη της «κοινωνικής συνοχής» και το υπουργείο Παιδείας εντός των ημερών θα προχωρήσει στο παρασύνθημα, ανακοινώνοντας το χρονοδιάγραμμα και τα θεσμικά όργανα που θα οργανώσουν τον «διάλογο».

Την πρώτη ενημέρωση την έχουμε ήδη από το ανεπίσημο όργανο του ΣΥΡΙΖΑ, την «Εφημερίδα των Συντακτών». Σύμφωνα με το δημοσίευμα (22/11) ένα τριμερές σχήμα θα αναλάβει τη διεξαγωγή του «εθνικού διαλόγου». Αυτό θα αποτελείται από μια «επιτροπή προσωπικοτήτων», την Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής και το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας.

Πριν αναφερθούμε σε όσα παραθέτει το δημοσίευμα, σχολιάζουμε τα περί «επίτευξης της κοινωνικής συνοχής» του Τσίπρα. Και μόνο η έκφραση αυτή καταδεικνύει το περιεχόμενο και τους στόχους των σχεδιαζόμενων αλλαγών στην Παιδεία. Προφανώς δεν πρόκειται για συνολική ανατροπή της καθεστηκυίας τάξης του αστικού σχολείου, γιατί κάτι τέτοιο θα προκαλούσε τριγμούς και σοβαρές αντιδράσεις από την «αντίπερα όχθη», την οποία οι συριζαίοι θέλουν στη «μεταρρύθμισή» τους υποστηρικτή, εξ ου και η αναφορά στην «κοινωνική συνοχή». Αλλωστε οι συριζαίοι ουδέποτε διεκήρυξαν ότι είναι στις προθέσεις τους κάτι τέτοιο, ίσα-ίσα που εμφανίζονται ως καλύτεροι (από τους προηγούμενους) διαχειριστές της υπάρχουσας κατάστασης, με κάποιες ίσως πινελιές δημοκρατικού αρώματος, για να γίνει πιο εύπεπτο το αποτέλεσμα. Το εγχείρημά τους ασφαλώς και δεν θα έχει οικονομικό κόστος, λόγω της μαχαίρας των Μνημονίων (μια λαϊκή παροιμία λέει ότι «με πορδές δε βάφονται αυγά» και η Παιδεία χρειάζεται πρώτα απ' όλα χρήματα), γι' αυτό και θα είναι μίζερο. Το αποδεικνύει ήδη το επιπλέον κουτσουρεμένο κονδύλι του κρατικού προϋπολογισμού. Δεν μιλάμε για διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών, ώστε να καλύπτονται όλα τα κενά, αλλά για διαιώνιση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, δε μιλάμε για μείωση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα γιατί αυτό απαιτεί διορισμούς και υποδομές, άρα και κονδύλια. Μιλάμε για αξιολόγηση εκπαιδευτικών-σχολείων-μαθητών, για πιθανή αύξηση του διδακτικού ωραρίου, για υποχρεωτικές μετακινήσεις εκπαιδευτικών (ήδη αυτό γίνεται και με κυβέρνηση Τσιπροκαμμένων), ώστε να καλύπτονται σ' ένα βαθμό οι ανάγκες σε εκπαιδευτικό προσωπικό, για διατήρηση και όχι κατάργηση των κακόφημων Συμβουλίων διοίκησης των Πανεπιστημίων, με άλλες αρμοδιότητες, για να κρατηθούν οι ισορροπίες με τους νεοφιλελεύθερους, για διατήρηση ουσιαστικά της διάταξης του νόμου Διαμαντοπούλου, που καταργεί το πανεπιστημιακό άσυλο, κ.λπ. Για όλα αυτά έχουμε ήδη τις τοποθετήσεις της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Παιδείας (της «πρώτη και δεύτερη φορά» Αριστεράς). Κάποιες αλλαγές θα έχουμε στον τρόπο αξιολόγησης των μαθητών και στις εισαγωγικές εξετάσεις για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, στην έκταση της διδακτέας ύλης, κ.λπ. Κοντολογίς, θα έχουμε δοκιμασμένες αστικές συνταγές με παλιά και νέα καρυκεύματα.

Πάμε τώρα σε όσα αναφέρει η «Εφημερίδα των Συντακτών», τα οποία επιβεβαιώνουν τα παραπάνω. Το τριμερές σχήμα, υπό την αιγίδα του οποίου θα διεξαχθεί ο «εθνικός διάλογος», είναι όπως αναφέραμε

◆ «Η Επιτροπή Διαλόγου, την οποία θα συγκροτήσουν προσωπικότητες από τον ακαδημαϊκό, αλλά και τον ευρύτερο εκπαιδευτικό χώρο. Επικεφαλής της επιτροπής ο καθηγητής, ιστορικός, Αντώνης Λιάκος.

◆ Η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, στο πλαίσιο της οποίας θα διεξαχθεί ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα. Πρόεδρός της πρόσφατα διορίστηκε ο καθηγητής Κώστας Γαβρόγλου.

◆ Το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας (ΕΣΥΠ) που θα ανασυσταθεί, για να αναλάβει τον διάλογο ανάμεσα στους φορείς (ομοσπονδίες, σωματεία κ.ά.). Πρόεδρος αναμένεται να προταθεί ο καθηγητής Νίκος Θεοτοκάς».

Δεν χρειάζονται πολλά για να πειστεί κανείς για το ποια θα είναι η συνέχεια. Ο ρόλος που έχουν παίξει κατά καιρούς όλες αυτές οι επιτροπές, των «σοφών» ακαδημαϊκών, εμπειρογνωμόνων και τα ρέστα, σε όποιο πεδίο κι αν δημιουργήθηκαν (Παιδεία, Ασφαλιστικό, κ.λπ.) είναι διαχρονικός και δεδομένος: προετοιμάζουν ιδεολογικά τη «μεταρρύθμιση», που είναι πάντα σε βάρος των πραγματικών λαϊκών συμφερόντων, είναι άνθρωποι ειδικών αποστολών, κατασκευάσματα της αστικής πολιτικής, οποιασδήποτε απόχρωσης, πάντως αστικής. Η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής είναι τμήμα του αστικού κ(υ)νοβούλιου και το Εθνικό Συμβούλιο ένα κατασκεύασμα με βρόμικο παρελθόν, που ουδέποτε λειτούργησε ουσιαστικά και χρησίμευσε στους εκάστοτε υπουργούς Παιδείας ως προπέτασμα καπνού στις αντιδραστικές επιθέσεις τους.

Αλλά και αυτοί που τίθενται επικεφαλής των τριών αυτών σχημάτων δίνουν το στίγμα του διαλόγου και των αλλαγών που θα επιχειρηθούν. Ο Αντώνης Λιάκος υπήρξε για χρόνια το δεξί χέρι του Σημίτη. Ηταν στον στενό πυρήνα των εκσυγχρονιστών του σημιτικού ΠΑΣΟΚ, γι' αυτό και ο Σημίτης τον τοποθέτησε επικεφαλής του ΟΠΕΚ («Ομιλος Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας»), ενός δημιουργήματος σημιτικής έμπνευσης που είχε ως στόχο να αλώσει τη συνείδηση της εργαζόμενης κοινωνίας με τις θέσεις του εκσυγχρονισμού, του άγριου δηλαδή νεοφιλελευθερισμού. Δραστήριοι αρθογράφοι του ομίλου υπήρξαν ο Γιάννης Στουρνάρας, ο Βασίλης Ράπανος, ο Τάσος Γιαννίτσης, ο Νίκος Χριστοδουλάκης, ο «λοχαγός» του εκσυγχρονισμού Σωκράτης Κοσμίδης, κ.λπ.

Ο Αντώνης Λιάκος υπήρξε ένας εκ των «1000», που στήριξαν τον αντιδραστικό νόμο-πλαίσιο της Γιαννάκου και τη συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, όταν η πανεπιστημιακή κοινότητα στην πλειοψηφία της αντιστέκονταν και οι φοιτητές μάτωναν στους δρόμους, πασχίζοντας να αποτρέψουν την επίθεση, καθώς υπήρξε και πολέμιος της αποχής από τις εγκάθετες διαδικασίες-φιάσκο για την ανάδειξη των κακόφημων Συμβουλίων διοίκησης. Ως ιστορικός δε, ανήκει στη συνομοταξία αυτών που έχουν βαλθεί να καταρρίψουν τα «εθνικά στερεότυπα» από την πλευρά του κοσμοπολιτισμού και όχι βεβαίως της ατένισης της ιστορίας με τη μαρξιστική-διαλεκτική ματιά.

Στη συνέχεια, ο Αντώνης Λιάκος ακολούθησε διαφορετική πολιτική πορεία, ιδίως όταν διείδε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ όδευε προς την εξουσία και μύρισε και αυτός τα πλάνα αρώματά της, ακολουθώντας τη λαϊκή ρήση πως «υπάρχουν και αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια». Ετσι αναμένεται τώρα να ανταμειφθεί για τις υπηρεσίες του με την τοποθέτησή του ως επικεφαλής της Επιτροπής Διαλόγου.

Προφανώς, η επιλογή Λιάκου στοχεύει στην επίτευξη «της κοινωνικής συνοχής», ενώ οι άλλες δυο επιλογές, του Κώστα Γαβρόγλου και του Νίκου Θεοτοκά και των δύο μελών του ΣΥΡΙΖΑ, στοχεύουν στην επίτευξη των ισορροπιών ανάμεσα στις διάφορες πτέρυγές του. Σημειώνουμε επίσης ότι ο Νίκος Θεοτοκάς είναι μέλος του Συμβουλίου διοίκησης του Παντείου, θεσμό που -υποτίθεται- ότι οι συριζαίοι πολεμούσαν προεκλογικά (θυμίζουμε ότι και ο Γιώργος Σταθάκης υπήρξε υποψήφιος για εσωτερικό μέλος του Συμβουλίου διοίκησης στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, την ώρα που οι συνάδελφοί του αγωνίζονταν -κυρίως με νομικά μέσα-, αλλά αγωνίζονταν ενάντια στο νόμο, την ώρα που οι φοιτητές ακύρωναν με τσαμπουκά κάθε εκλογική διαδικασία που προέβλεπαν οι επαίσχυντοι νόμοι Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου). Από συνέπεια λόγων και έργων οι συριζαίοι άλλο τίποτε!

Σε απόγνωση και τα ΤΕΙ

«Μιλώντας απολύτως ρεαλιστικά και ψύχραιμα, εάν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση τα περισσότερα Ιδρύματα θα αναγκαστούν σύντομα να κλείσουν, διότι δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες τους. Προ κρίσης η χρηματοδότησή μας έφτανε τα 15 εκατομμύρια ευρώ και τώρα μετά βίας παίρνουμε 2,7 εκατομμύρια. Εμείς ζητάμε να μείνουμε τουλάχιστον στη χρηματοδότηση του 2015 για να μπορέσουμε να κρατήσουμε τα Ιδρύματα ζωντανά.

Είμαι πάρα πολλά χρόνια στα ΤΕΙ, αλλά είναι η πρώτη φορά που νιώθω αμηχανία και φόβο για το μέλλον» (εφημερίδα το «Εθνος»).

Τα παραπάνω λόγια ανήκουν στον πρόεδρο του ΤΕΙ Πειραιά Βρυζίδη και εκφράζουν την απόγνωση και των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων, που ασφυκτιούν από την οικονομική ανέχεια.

Το πρόβλημα είναι εντονότατο και όσον αφορά το εκπαιδευτικό προσωπικό, καθώς υπήρξαν πολλές συνταξιοδοτήσεις και ελάχιστες προσλήψεις έκτακτου εκπαιδευτικού προσωπικού (συνολικά για όλα τα ιδρύματα 701 θέσεις). Από την κατανομή αυτή το ΤΕΙ Πειραιά θα πάρει μόνο 6 άτομα, πράγμα που καθιστά ανέφικτη την έναρξη της εκπαιδευτικής διαδικασίας, ενώ σε κάποια τμήματα οι φοιτητές δεν παρακολουθούν όλα τα μαθήματα του προγράμματος σπουδών, καθώς δεν υπάρχουν καθηγητές να τα διδάξουν.

Γαλάζια κουλουβάχατα

Η κάμερα έχει απαθανατίσει τον Μπουμπούκο, παραμονή της προεδρικής εκλογής, να ανακοινώνει στην παρέα του ότι την επομένη δεν πρόκειται να γίνουν εκλογές. Υπάρχει περίπτωση να το γνώριζε ο Μπουμπούκος και να μην το γνώριζε ο Μεϊμαράκης, που από την εποχή που ήταν γραμματέας της ΝΔ έχει διατηρήσει ισχυρή επιρροή στον κομματικό μηχανισμό; Μόνο μία περίπτωση υπάρχει: να του την είχαν στήσει και να μην το πήρε χαμπάρι. Κομματάκι χλομό φαίνεται αυτό, ενώ βάσιμα θα μπορούσε να υποθέσει κανείς ότι ο Βαγγέλας το γνώριζε και το άφησε να εξελιχθεί, για να ξεφτιλιστεί ο Παπαμιμίκος και το «σύστημα Σαμαρά» και να δικαιωθεί ο ίδιος για τα «γαλλικά» που τους είχε σούρει στην αρχή της διαδικασίας.

Μπορεί κανείς να κάνει αρκετά σενάρια για το γαλάζιο φιάσκο της περασμένης Κυριακής. Ορεξη να 'χει. Το μόνο βέβαιο είναι πως δεν πρόκειται για τυχαίο ατύχημα. Αν κάποιοι γνώριζαν ότι θα συμβεί, τότε παύει να είναι ατύχημα, γιατί αυτοί οι κάποιοι είχαν όλη την άνεση για να το αποτρέψουν και δεν το έκαναν. Βέβαιο είναι, επίσης, πως μετά από το φιάσκο βγήκαν τα μαχαίρια και ο πόλεμος άναψε. Οι ευγένειες και οι χαμηλοί τόνοι εγκαταλείφθηκαν. Και εγκαταλείφθηκαν πρώτα από τον Μεϊμαράκη, που ήταν ο φορέας των χαμηλών τόνων, έχοντας σχεδιάσει έτσι την προεκλογική του καμπάνια.

Εκείνο που έκανε ο Μεϊμαράκης ήταν να δείξει ως υπεύθυνο τον Σαμαρά. Δεν τον φωτογράφισε, δεν υπαινίχθηκε ανάμιξή του, τον έδειξε στην ψύχρα. Τον συνέδεσε και με τον Τζιτζικώστα και με τον Βορίδη και με το φιάσκο της κατάρρευσης του εκλογικού τεχνικού μηχανισμού. Κι αφού τα έκανε αυτά, τράβηξε και μια παραίτηση, αφού προηγουμένως όρισε τον κοινοβουλευτικό Πλακιωτάκη ως αντιπρόεδρο του κόμματος (και όχι την εξωκοινοβουλευτική Γιαννάκου, που είχε προτείνει ο Μητσοτάκης). Ετσι, ο σαμαρικός Παπαμιμίκος, που ως γραμματέας φιλοδοξούσε να πάρει την προεδρία του κόμματος (βάσει του καταστατικού), έμεινε στα κρύα του λουτρού και παραιτήθηκε από πρόεδρος της κεντρικής εφορευτικής επιτροπής (ΚΕΦΕ). Οι σαμαρικοί άρχισαν τα κλαψουρίσματα, ο «νομικός» Αθανασίου επιχειρηματολόγησε πάνω στο γιατί ο Μεϊμαράκης δεν είχε το δικαίωμα (ως μεταβατικός πρόεδρος) να διορίσει αντιπρόεδρο, στο τέλος όμως όλοι αναγκάστηκαν να αποδεχτούν με χειροκροτήματα τον Πλακιωτάκη (τη νομιμοποίησή του αναγνώρισε και ο Τζιτζικώστας, για να γλιτώσει την κατηγορία ότι ταυτίζεται με τον Παπαμιμίκο).

Ο Μεϊμαράκης κάλεσε, επίσης, τον Τζιτζικώστα σε τηλεοπτική μονομαχία. Μόνο αυτόν, όμως, όχι και τους άλλους δύο υποψήφιους. Εδειξε έτσι ότι αυτόν θεωρεί αντίπαλό του κι αυτόν θέλει να «καθαρίσει». Δεν ξέρουμε αν ο Τζιτζικώστας θα πάει στη μονομαχία στην αρένα του Χατζηνικολάου. Το πιθανότερο είναι να κωλώσει και να βρει πρόσχημα ότι δε θα είναι οι άλλοι δύο υποψήφιοι. Ο Μεϊμαράκης με τη σειρά του θα πει ότι δε θέλει να κάνει σόου, αλλά να ξεκαθαρίσει τα πράγματα με τον υβριστή Τζιτζικώστα, η μονομαχία δε θα γίνει, αλλά ο Βαγγέλας θα έχει γράψει έναν «ρούμπο».

Το ίδιο επιχείρησε και με την πρότασή του να παραιτηθούν όλοι από τα αξιώματα που κατέχουν. Κούλης και Μπουμπούκος έσπευσαν να παραιτηθούν από κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι, ο Μεϊμαράκης παραιτήθηκε από πρόεδρος (αφού προηγουμένως ανάγκασε τον Σαμαρά να αποκηρύξει, μέσω κύκλων του, δημοσίευμα του «Εθνους» που τον έφερε να θεωρεί υπεύθυνο για το φιάσκο τον Μεϊμαράκη), ο Τζίτζι όμως δεν παραιτήθηκε, γιατί -όπως είπε- είναι εκλεγμένος από το λαό. Οπως του απάντησε και ο Μπουμπούκος, όμως, αφού πιστεύει ότι σε λίγες μέρες θα είναι πρόεδρος της ΝΔ, γιατί δεν παραιτείται από τώρα από περιφερειάρχης;

Αυτά ως προς τα επιφαινόμενα. Γιατί ως προς την ουσία τα πράγματα φαίνεται να είναι πιο σοβαρά απ' όσο δείχνουν και η ΝΔ να πολώνεται γύρω από δυο στρατόπεδα και δυο πολιτικές τακτικές, που μπορούν να την οδηγήσουν ακόμα και στη διάσπαση. Καραμανλικοί και σαμαρικοί είναι τα στρατόπεδα, μολονότι στο πρώτο συμμετέχει και η Ντόρα με το δικό της μηχανισμό. Κεντροδεξιοί εναντίον ακροδεξιών είναι η σχηματική πολιτική περιγραφή των στρατοπέδων, όμως αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Αρκεί να θυμηθούμε ότι οι ακροδεξιοί, είτε με το ΛΑΟΣ είτε με τη ΝΔ, μια χαρά χώρεσαν σε σχήματα κυβερνητικής συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ. Δυο τακτικές υπάρχουν, ανεξάρτητα από το ιδεολογικό επίχρισμα. Η μία λέει πως δεν πρέπει να αποκλειστεί εκ των προτέρων η συνεργασία με έναν «σοβαρό ΣΥΡΙΖΑ» (Μεϊμαράκης) και η άλλη λέει πως η ΝΔ δεν πρέπει να μπει σε κανένα σχήμα συνεργασίας, αλλά να σκληρύνει τη στάση της με στόχο να πάρει μόνη της την εξουσία (Σαμαράς, Βορίδης και σία).

Ο Μεϊμαράκης υποστήριξε πως αν το καλοκαίρι δεν ψήφιζαν το Μνημόνιο, «ο κ. Τσίπρας θα είχε το ευρωπαϊκό μέτωπο μόνος του, το ευρωπαϊκό γήπεδο». Κι ο Σαμαράς δεν μπορεί να του αντιτείνει τίποτα, γιατί και ο ίδιος υποχρεώθηκε να μπει στην κυβέρνηση Παπαδήμου το Νοέμβρη του 2011, εγκαταλείποντας την αντιμνημονιακή ρητορική. Στη συνέχεια εκφώνησε και το «mea culpa» ενώπιον της Μέρκελ στο Βερολίνο. Ασε που η τακτική Μεϊμαράκη στηρίζεται από τη συντριπτική πλειοψηφία της αστικής τάξης και των ΜΜΕ της, που δε θέλουν νέες εκλογικές περιπέτειες, αλλά πολιτική σταθερότητα, έστω κι αν αυτό απαιτήσει μια κυβέρνηση ευρύτερης συνεργασίας.

Επειδή, όμως, πάνω σ' αυτές τις δυο διαφορετικές τακτικές (πράγμα φυσιολογικό για ένα μεγάλο κόμμα εξουσίας) επενδύονται και οι προσωπικές κα- ριέρες, για πρώτη φορά μετά από χρόνια το φάσμα μιας μεγάλης διάσπασης πλανιέται πάνω από τη ΝΔ. Πριν την εκλογή νέου προέδρου αυτό αποκλείεται, βέβαια, όμως μετά θα πρέπει να καταβληθούν μεγάλες προσπάθειες για να μην υπάρξει διάσπαση. Διότι ο νικητής θα πρέπει να μην συμπεριφερθεί εκδικητικά προς τους ηττημένους (π.χ. ο Μεϊμαράκης να δώσει σημαίνοντα ρόλο στον Βορίδη και να μην τον περιθωριοποιήσει) και οι ηττημένοι θα πρέπει ν' αποδεχτούν την ήττα τους και να μη φιλοδοξήσουν ότι μπορούν να στήσουν ένα μικρότερο ακροδεξιό κόμμα και να διεκδικήσουν εκλογική πελατεία από τον Καμμένο και τους νεοναζί.

Με ΜΑΤ κατά απεργών

Οταν ο Σαμαράς έστελνε αξημέρωτα τα ΜΑΤ να σπάσουν την απεργία των εργατών της «Ελληνικής Χαλυβουργίας», ο ΣΥΡΙΖΑ συναγωνίστηκε όλους εμάς σε καταγγελίες (ακόμα και από το βήμα της Βουλής). Τώρα στέλνει τα ΜΑΤ σε νυχτερινή επιχείρηση απεργοσπασίας, συλλήψεων και τρομοκράτησης εργατών και ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Ο πτηνοτροφικός όμιλος «Ζούρα» εδώ και καιρό αφήνει απλήρωτους εργάτες. Τον τελευταίο χρόνο οι εργάτες έκαναν ουκ ολίγες κινητοποιήσεις. Οι εργάτες σε Εύβοια και Βοιωτία ξεκίνησαν και πάλι 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες από το Σάββατο 14 Νοέμβρη. Την Παρασκευή 20 Νοέμβρη το βράδυ έστειλαν αντιπροσωπία τους στη Νεοχωρούδα Θεσσαλονίκης για να ζητήσουν και από τους εκεί συναδέλφους τους να μπουν σε απεργία. Οι εργάτες αποφάσισαν να μην μπουν στο εργοστάσιο για τη νυχτερινή βάρδια, παρά την προσπάθεια των διευθυντικών στελεχών που έφτασαν επί τόπου να τους πείσουν ότι θα τους δώσουν μέρος των δεδουλευμένων.

Οπότε, αυτό που δεν κατάφεραν τα τσιράκια της εργοδοσίας ανέλαβαν να το διεκπεραιώσουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους. Μετά από μήνυση του ιδιοκτήτη, στις 4:30 τα χαράματα του Σαββάτου κατέφτασαν τα ΜΑΤ και παρουσία πταισματοδίκη συνέλαβαν 28 εργαζόμενους με τις κατηγορίες της «παράνομης βίας» και της «διατάραξης εργασιακής ειρήνης». Φρόντισαν να συλλάβουν εργάτες από τα εργοστάσια της Εύβοιας και της Βοιωτίας καθώς και συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΜΕ, ώστε να αφήσουν μόνους τους τους εργάτες της Νεοχωρούδας και να τους υποχρεώσουν στη συνέχεια, με την απειλή της απόλυσης και της απώλειας των δεδουλευμένων τους, να μπουν και να δουλέψουν από τις 5 το πρωί μέχρι τις 12 το μεσημέρι, για να αναπληρώσουν τις ώρες που χάθηκαν λόγω της απεργίας.

Αφού έσπασαν την απεργία και έβαλαν με τη βία τους εργάτες στη δουλειά, συνέλαβαν για τα μάτια και έναν από τους ιδιοκτήτες της επιχείρησης, επειδή οι συλληφθέντες άσκησαν μηνύσεις όταν τους μετέφεραν στο αστυνομικό τμήμα. Στο τέλος, αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι (μετά το σχηματισμό δικογραφίας), όμως ο σκοπός επιτεύχθηκε: η απεργία έσπασε με την αστυνομικοδικαστική τρομοκρατία και τις συλλήψεις.

Η τακτική αυτή είναι παλιά. Μετά από υποδείξεις ρουφιάνων συλλαμβάνονται οι θεωρούμενοι ως «πρωταίτιοι», ώστε οι ανοργάνωτοι εργάτες να «σπάσουν» στη συνέχεια λόγω των απειλών. Χωρίς τη βοήθεια του κράτους οι καπιταλιστές είναι δύσκολο να τα βγάλουν πέρα σε τέτοιες περιπτώσεις, όταν οι εργάτες είναι οργισμένοι και για πρώτη φορά αισθάνονται ότι μπορούν να παλέψουν συλλογικά. Και βέβαια, ο αστυνομικοδικαστικός μηχανισμός δεν κινείται μόνος του. Εκτελεί εντολές από το κέντρο, από την πολιτική ηγεσία. Κανένας τοπικός μπάτσος δε θα έπαιρνε την ευθύνη για μια τέτοια επιχείρηση καταστολής εναντίον απεργών εργατών, αν προηγουμένως δεν είχε πάρει έγκριση από το αρχηγείο του, που με τη σειρά του παίρνει διαταγές από την πολιτική ηγεσία.

Φύκια για μεταξωτές κορδέλες

Μιλώντας στη Βουλή, στη συζήτηση για το νέο πολυνομοσχέδιο με προαπαιτούμενα, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Γ. Δραγασάκης θέλησε να εξηγήσει τι εννοούσε όταν προ ημερών μίλησε για «παράλληλο τραπεζικό σύστημα». «Εξεπλάγην από τα σχόλια ορισμένων Βουλευτών. Δεν ήξερα ότι στην αίθουσα αυτή υπήρχε τόση άγνοια. Το παράλληλο σύστημα είναι μια πραγματικότητα στην Ευρώπη», είπε. Και εξήγησε, ότι στις ευρωπαϊκές χώρες υπάρχουν ιδρύματα «τα οποία δεν λέγονται πια τράπεζες, αλλά κάνουν πιστωτικές λειτουργίες, εκδίδουν ηλεκτρονικό χρήμα, εκκαθαρίζουν συναλλαγές», καθώς και σε τράπεζες πέρα απ' αυτές που «χαρακτηρίστηκαν συστημικές και ελέγχονται αυστηρά από την ΕΚΤ». «Γι' αυτό το πράγμα μίλησα», είπε καταλήγοντας, για να δώσει τις εξηγήσεις στα μεγάλα αφεντικά που του ζήτησαν να ξεκαθαρίσει τη στάση του.

Ολο αυτό το περιφερειακό πιστωτικό σύστημα, όμως, πουθενά δε χαρακτηρίζεται «παράλληλο τραπεζικό σύστημα». Είναι βοηθητικό και δεν επηρεάζει το τραπεζικό σύστημα. Γι' αυτό και ουδέποτε τέθηκε ζήτημα να ελεγχθεί αυτό το περιφερειακό σύστημα από την ΕΚΤ. Δεν μπορεί να προκαλέσει αναταραχές στο σύστημα του ευρώ και γι' αυτό κρίνεται επαρκής ο έλεγχός του από την εθνική Κεντρική Τράπεζα. Γιατί, όμως, ο Δραγασάκης το ονόμασε «παράλληλο τραπεζικό σύστημα»; Για να πουλήσει φύκια για μεταξωτές κορδέλες στους ιθαγενείς. Για να παραπέμψει στο «παράλληλο πρόγραμμα» που δήθεν θα εφαρμόσει ο ΣΥΡΙΖΑ, ξεφεύγοντας από τον ασφυκτικό έλεγχο των δανειστών και του Μνημόνιου που έχει υπογράψει μαζί τους.

Στις ιμπεριαλιστικές χώρες αυτό το περιφερειακό πιστωτικό σύστημα παίζει έναν καθορισμένο ρόλο, ελεγχόμενο μάλιστα από τις μεγάλες τράπεζες που του χορηγούν τα αναγκαία για τη λειτουργία του κεφάλαια. Εχει την ιστορικότητά του, δηλαδή λειτουργεί εδώ και δεκαετίες και ασκεί συγκεκριμένα πιστωτικά καθήκοντα. Στην Ελλάδα πώς θα δημιουργηθεί; Από πού θα αντλήσει κεφάλαια; Το κράτος δεν έχει. Διεθνή δανεισμό δεν μπορεί να κάνει (δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε γιατί). Θα τραβήξει μήπως καταθέτες; Οταν οι καταθέτες δεν εμπιστεύονται τις μεγάλες, τις λεγόμενες συστημικές τράπεζες, υπάρχει περίπτωση να εμπιστευτούν τη... FUFUTEX BANK;

Αντιλαμβανόμενος τη βασιμότητα του ερωτήματος (το είχε ήδη θέσει ένας πασόκος), ο Δραγασάκης παραδέχτηκε ότι «δεν είναι εάν υπάρχει ή όχι το παράλληλο σύστημα, αλλά πώς θα το δημιουργήσουμε». Και τι απάντηση έδωσε; Καμία! Είπε απλώς ότι «υπάρχουν συμφέροντα που δεν θέλουν να κάνουμε κανένα βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση» και γι' αυτό «θα χρειαστεί μια ευρύτερη συμπαράταξη, για να ανοίξουμε δρόμο και να δημιουργήσουμε ακριβώς αυτές τις νέες δυνατότητες στις οποίες αναφέρθηκα». Ξεκίνησε από το τίποτα και παρέπεμψε στο τίποτα.

Καθόλου παράξενο για έναν πολιτικό που έχει πει τα πιο αδίστακτα ψέματα με το ύφος του πιο σοβαρού οικονομολόγου (ντενεκές ξεγάνωτος είναι απ' αυτή την άποψη) και που δε διστάζει ακόμα και τώρα να τάξει... ελπίδα. Ναι, έτσι ακριβώς το είπε: *«Και στο ερώτημα γιατί ο λαός να εμπιστευτεί αυτήν την κυβέρνηση ότι δεν θα χάσει ξανά τα λεφτά του –διότι έχει δίκιο, όχι μόνο 40 δισεκατομμύρια ευρώ που είπε η κ. Κανέλλη, περισσότερα έχουν ξοδευτεί και χαθεί- απάντηση είναι η ελπίδα»*! Λένε πως η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία, όμως για τον ΣΥΡΙΖΑ εξέλιπε πια κάθε δυνατότητα να πουλήσει ελπίδα. «Η ελπίδα έρχεται» έλεγε το κεντρικό προεκλογικό σύνθημα με το οποίο πήρε την πρωτιά και σχημάτισε κυβέρνηση, όμως ο ελληνικός λαός είδε -και εξακολουθεί να βλέπει- στην πράξη πως η αντιμνημονιακή ελπίδα μ' έναν απλό αναγραμματισμό μετατράπηκε σε μνημονιακή λεπίδα.

Fast track α'λα αριστερά!

«Στο Fast Track η επένδυση "Κεραμεία" Χίου, ύψους 100 εκατ. ευρώ» ανακοίνωσε πανηγυρικά το υπουργείο του Σταθάκη στις 20 Νοέμβρη. Χρησιμοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ ένα νόμο που είχε καταγγείλει ως αντισυνταγματικό; Αν ψάξει κανείς το ΦΕΚ, θα διαπιστώσει ότι το fast track δίνει και παίρνει και επί ΣΥΡΙΖΑ, για εγκρίσεις επενδύσεων σε τουρισμό και ΑΠΕ. Απλά, το συγκεκριμένο έργο είχε μια ιδιομορφία. Είχε απέναντί του τον τοπικό ΣΥΡΙΖΑ και τον τοπικό βουλευτή Α. Μιχαηλίδη και είχε υπερασπιστή του τον γαλάζιο πρώην υπουργό Ν. Μηταράκη.

Ο τοπικός βουλευτής, πάντως, έδειξε μεγάλη προσαρμοστικότητα. Οχι μόνο έκανε γαργάρα τις καταγγελίες που εξέδιδε η τοπική οργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ και ο ίδιος υποστήριζε, αλλά «ενστερνίστηκε» το έργο, κατηγορώντας τον Μηταράκη ότι λέει ψέματα πως η επένδυση «ωρίμασε» επί ΝΔ, ενώ η αλήθεια είναι πως «ωρίμασε» επί ΣΥΡΙΖΑ! Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και ο περιβόητος Σπίρτζης, που ενώ προεκλογικά εμφανιζόταν αντίθετος στο fast track, εκπροσωπώντας «κεντρικά τον ΣΥΡΙΖΑ», όπως έλεγε σε ομιλία του στη Χίο, τώρα συνυπογράφει την απόφαση! Οταν έχουν υπογράψει τόσα και τόσα, υπήρχε περίπτωση να μην εγκρίνουν με τη διαδικασία fast track τη φαραωνική, περιβαλλοντοκτόνα επένδυση ενός εφοπλιστικού ομίλου (όμιλος Κολλάκη);

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Παρακαλούμε όποιο σύντροφο δεν έχει αναστολές (α, να στολές!) να αγοράσει το «Βήμα» (ποιας χήνας ρε;), να έρθει σε επαφή με τη στήλη για να της δανείσει το ανεπανάληπτο ένθετο τρίτομο έργο που προωθεί η εφημερίδα. Είναι για επιμορφωτικούς και ψυχαγωγικούς σκοπούς, δεκτές μόνο σοβαρές προτάσεις.

Πήγε στην Κωνσταντινούπολη και δεν θα βρισκόταν (ξανά) με τον Βαρθολομαίο; Αστεία πράγματα. Τον είδατε τόσο καιρό να συναντιέται με κανένα κίνημα; Με καμιά ομάδα της ευρύτερης αριστεράς; Είδατε τίποτε αντανακλάσεις (Αντα, να κλάσεις) κάποιας αριστερής συγκρότησης ή καταβολής; Θα μπορούσε άνετα, έστω και για να θολώσει τα νερά. Αλλά, σιγά μη στρέψει το βλέμμα προς τ' αριστερά. Πού τον χάνεις πού τον βρίσκεις, με παπάδες (τους πήρε σβάρνα όλους και όχι από μια φορά), στο Ισραήλ, στα σαλόνια, με την πλουτοκρατία, με πανίσχυρους θεσμικούς προσκηνίου και παρασκηνίου. Ενα προδοτικό σίχαμα! Αηδία...

Στη φωτογραφία βλέπουμε κάτι με το οποίο μπορούσε να κάνει προπαγάνδα ο δικτάτορας Μεταξάς, αλλά όχι οι αριστεροί προστάτες του λαού, και μάλιστα μετά από οχτώ δεκαετίες «προόδου»! Οι «αριστεροί» που ήρθαν ασυγκράτητοι να επικυρώσουν τη ληστεία όλων (άφησαν κανένα;) των εργατικών κεκτημένων ενός αιώνα...

«Φοβάμαι τους ανθρώπους που εφτά χρόνια / έκαναν πως δεν είχαν πάρει χαμπάρι / και μια ωραία πρωία –μεσούντος κάποιου Ιουλίου– / βγήκαν στις πλατείες με σημαιάκια κραυγάζοντας / "Δώστε τη χούντα στο λαό''. / Φοβάμαι τους ανθρώπους / που με καταλερωμένη τη φωλιά / πασχίζουν τώρα να βρουν λεκέδες στη δική σου. / Φοβάμαι τους ανθρώπους / που σου 'κλειναν την πόρτα / μην τυχόν και τους δώσεις κουπόνια / και τώρα τους βλέπεις στο Πολυτεχνείο / να καταθέτουν γαρίφαλα και να δακρύζουν. / Φοβάμαι τους ανθρώπους / που γέμιζαν τις ταβέρνες / και τα 'σπαζαν στα μπουζούκια / κάθε βράδυ / και τώρα τα ξανασπάζουν / όταν τους πιάνει το μεράκι της Φαραντούρη / και έχουν και "απόψεις''. / Φοβάμαι τους ανθρώπους / που άλλαζαν πεζοδρόμιο όταν σε συναντούσαν / και τώρα σε λοιδορούν / γιατί, λέει, δεν βαδίζεις στον ίσιο δρόμο. / Φοβάμαι, φοβάμαι πολλούς ανθρώπους. / Φέτος φοβήθηκα ακόμα περισσότερο» (Μανόλης Αναγνωστάκης).

Υπάρχει μεγαλύτερη ξευτίλα για έναν αριστερό να του τη βγαίνει... από αριστερά ένας αντιναύαρχος εν αποστρατεία; Ο Νίκος Κρυονερίτης γράφει –μεταξύ πολλών άλλων- σε μια ενδιαφέρουσα επιστολή που κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο: «...Δεν μπορεί κε Βίτσα να την εγκαταλείψετε για δεύτερη φορά στο έλεος της φασίζουσας νοοτροπίας ορισμένων εκφραστών της, που θέλουν να την μεταλαμπαδεύσουν στις ερχόμενες γενιές. Ο αέρας της δημοκρατίας δεν φυσάει μέσα από τις κακοφωνίες του εθνικού μας ύμνου, δεν εδραιώνεται με παράσημα, διάσημα και τελετές για τις κάμερες. Το άνοιγμα στις διαπανεπιστημιακές συνεργασίες, η καθημερινή έξοδος, ο εκσυγχρονισμός του συστήματος ποινών, είναι πολιτικές που μπορούν να μας φέρουν πιο κοντά στην εποχή μας και στον δυτικό πολιτισμό. Εχετε την ηθική υποχρέωση αλλά και την μοναδική ευκαιρία να το πραγματοποιήσετε».

Αξίζει τον κόπο να παραθέσουμε τη σύντομη μα... τόσο περιεκτική ανακοίνωση του «Κ»ΚΕ για τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία του ΣΕΒ: «Το ΚΚΕ καταδικάζει τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία του ΣΕΒ. Σήμερα, που απαιτείται να υπάρξει η οργανωμένη πάλη του λαού ενάντια στην πολιτική κυβέρνησης και κεφαλαίου, τέτοιες προβοκατόρικες ενέργειες ρίχνουν "νερό στο μύλο" όσων θέλουν να συκοφαντήσουν το εργατικό - λαϊκό κίνημα, να βάλουν εμπόδια στην ανάπτυξή του και να υλοποιήσουν νέα μέτρα αυταρχισμού και καταστολής». Ποιος έχει σειρά να πει το ποίημά του;

Πάλι καλά που δεν πέταξε το στεφάνι του Πολυτεχνείου από τα κάγκελα και δεν έφυγε τρέχοντας...

Η μια λέει και γράφει ότι είναι... «διευθύνων (και όχι διευθύνουσα) σύμβουλος», η άλλη είναι, λέει, «υπεύθυνος προσωπικού», η τρίτη «αρχισυντάκτης», η άλλη «τελειόφοιτος/απόφοιτος», «αναπληρωτής», «δημόσιος υπάλληλος», «ιδιωτικός υπάλληλος», «εισηγητής», «διαχειριστής»... και πάει λέγοντας. Και κλαίγοντας...

Κοκκινοσκουφίτσα

Δίκη Χρυσής Αυγής

Συνεχίζεται η αστυνομικο-δικαστική προστασία των νεοναζί

Σημαντική από κάθε άποψη ήταν η 29η συνεδρίαση της δίκης των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, χάρη στην κατάθεση της μάρτυρα Δ.Ζ., που προκάλεσε πανικό στις τάξεις τόσο των συνηγόρων υπεράσπισης των νεοναζί (όχι μόνο αυτών που υπερασπίζονται τους κατηγορούμενους για τη δολοφονία του Π. Φύσσα) όσο και των παριστάμενων κατηγορούμενων (θα αναφερθούμε παρακάτω στις αντιδράσεις τους).

Προηγήθηκαν 28 συνεδριάσεις, κατά τις οποίες εξετάστηκαν δώδεκα μάρτυρες που κλήθηκαν από την εισαγγελία. Οι γονείς του δολοφονημένου αγωνιστή Π. Φύσσα, τρεις φίλοι του, απ' αυτούς που το βράδυ της δολοφονίας του δέχτηκαν την άγρια επίθεση των νεοναζί της ΧΑ, τρεις ιδιοκτήτες καταστημάτων και τέσσερις αστυνομικοί: τρεις της ομάδας ΔΙΑΣ και ένας πλήρωμα του περιπολικού που πήγε στον τόπο της στυγνής δολοφονίας. Χωρίς να θέλουμε να μειώσουμε την αξία των καταθέσεων των γονιών και των τριών φίλων του Π. Φύσσα, πρέπει να επισημάνουμε, ότι η κατάθεση της αυτόπτη μάρτυρα Δ.Ζ. υπήρξε καταλυτική.

Εχουμε τη βεβαιότητα ότι, αν είχαν εξεταστεί όλοι οι αυτόπτες μάρτυρες από την εφέτη-ανακρίτρια Ι. Χριστοδουλέα-Κλάππα, αν είχαν κληθεί να καταθέσουν στο δικαστήριο, ως όφειλαν να κάνουν οι δικαστικοί μηχανισμοί, και αν είχε προηγηθεί η εξέταση αυτών των μαρτύρων μαζί με τις δύο αυτόπτεις μάρτυρες Δ.Ζ. και Π.Κ. και μετά ακολουθούσε η κατάθεση των γονιών και των φίλων του Π. Φύσσα και των αστυνομικών που βρίσκονταν στον τόπο της δολοφονίας, τότε οι νεοναζί και οι συνήγοροί τους θα βρίσκονταν σε κατάσταση μόνιμου πανικού και θα έχαναν τον ύπνο τους. **Το πιο πιθανό είναι να αναγκάζονταν και τα ηγετικά στελέχη της ΧΑ να παρευρίσκονται στις συνεδριάσεις**.

Ενώ η μάρτυρας Δ.Ζ. κατέθεσε ό,τι έπεσε στην αντίληψή της και ό,τι γνωρίζει με αντικειμενικότητα και χωρίς το παραμικρό ίχνος μεροληψίας, οι συνήγοροι υπεράσπισης των νεοναζί μουρμούριζαν συνεχώς κατά τη διάρκεια της εξέτασής της ότι «είναι βαλτή», όπως η ίδια κατήγγειλε. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ξαφνικά κάποιοι απ' αυτούς θυμήθηκαν την έλλειψη αίθουσας που πρέπει να παραμένουν οι μάρτυρες του κατηγορητηρίου, πριν αρχίσει η εξέτασή τους και κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων, μέχρι να τελειώσουν. Ο συνήγορος υπεράσπισης Β. Οπλατζάκης δήλωσε, ότι θα καταθέσει και γραπτά αίτημα να κληθούν οι αστυνομικοί Γ. Ρώτας και Χ. Δεληγιάννης, που ήδη εξετάστηκαν, και να εξεταστούν κατ' αντιπαράσταση με την Δ.Ζ., γιατί είτε οι δύο αστυνομικοί είτε η πολίτης Δ.Ζ. λένε ψέματα. Περιμένουμε να δούμε αν στην επόμενη συνεδρίαση (Τετάρτη 2 Δεκέμβρη) ο συνήγορος αυτός θα καταθέσει γραπτά το αίτημά του και θα απαιτήσει από το δικαστήριο να συζητηθεί άμεσα, πριν ολοκληρωθεί η εξέταση της Δ.Ζ.

Σε κάθε περίπτωση, είτε υποβάλει γραπτά το αίτημα είτε όχι (αποδεικνύοντας σ' αυτή την περίπτωση ότι θέλησε μόνο να φοβίσει τη μάρτυρα), καλά θα κάνει να μην ξύνεται στη γκλίτσα του τσοπάνη. Το λέμε αυτό, γιατί υπάρχουν δύο αυτόπτες μάρτυρες, ο Ι. Μιχαηλίδης και ο Α. Νικολάου, που έζησαν την αποτρόπαια δολοφονία του Π. Φύσσα από τα μπαλκόνια των σπιτιών τους (βρίσκονται στην Π. Τσαλδάρη 69 και 52, αντίστοιχα). Με τις καταθέσεις που έδωσαν αυτοί οι δύο μάρτυρες στην ανακρίτρια του ΣΤ' τμήματος στις 18 και 22 Οκτώβρη του 2013, λένε σχεδόν τα ίδια πράγματα μ' αυτά που κατέθεσε η Δ.Ζ. στην προανάκριση, την τακτική ανάκριση και στο ακροατήριο. Αν λοιπόν ο συνήγορος υπεράσπισης επιμείνει στο αίτημά του για κατ' αντιπαράσταση εξέταση των δύο αστυνομικών με τη μάρτυρα Δ.Ζ., ας τολμήσει να ζητήσει την κλήτευση και των δύο αυτών μαρτύρων. Να ζητήσει, επίσης, την εκ νέου κλήτευση του Δ. Κουρετζή και την κατ' αντιπαράσταση εξέτασή του με τους Ρώτα και Δεληγιάννη. Γιατί μ' αυτά που κατέθεσε στην εφέτη-ανακρίτρια και στο δικαστήριο, εμμέσως πλην σαφώς περιέγραψε ολιγωρία των συναδέλφων του. Οπως είπε, αν ο ίδιος δε συλλάμβανε τον Ρουπακιά, αυτός θα έφευγε σαν κύριος, ατσαλάκωτος. Δεν έχουμε, βέβαια, αυταπάτες ότι ο συνήγορος υπεράσπισης θα κάνει κάτι τέτοιο.

Τις μάρτυρες Δ.Ζ. και Π.Κ. δεν μπορούσαν τόσο η εφέτης-ανακρίτρια όσο και ο εισαγγελέας να μην τις καλέσουν να καταθέσουν. Κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με δικαστικό σκάνδαλο, αφού οι δύο αυτές μάρτυρες έμειναν στον τόπο της δολοφονίας μέχρι τις 1:30 της 18ης Σεπτέμβρη του 2013, ενώ υψηλόβαθμο στέλεχος της Αστυνομίας έκανε το λάθος να τους ζητήσει τα στοιχεία τους και να τις καλέσει να πάνε το ίδιο βράδυ στο ΑΤ Κερατσινίου για να καταθέσουν. Το πιο πιθανό είναι οι αστυνομικές αρχές να μετάνιωσαν γι' αυτή την κλήση.

Ολοκληρώνοντας την εξέταση της μάρτυρα Δ.Ζ., η προεδρεύουσα εφέτης Μ. Λεπενιώτη τη ρώτησε αν έχει να προσθέσει κάτι άλλο. Η μάρτυρας απάντησε, ότι έχει να καταθέσει κάποια σημαντικά πράγματα που συνέβησαν στο ΑΤ Κερατσινίου. Οταν πήγε στο Τμήμα, δεν την άφησαν να μπει μέσα, αλλά της είπαν να περιμένει έξω απ' αυτό. Την έβαλαν μέσα όταν την κάλεσαν ν' αναγνωρίσει το δολοφόνο του Π.Φύσσα. Το ίδιο έκαναν και με τη φίλη της Π.Κ., αγνοώντας έτσι προκλητικά την ενημέρωση του αστυνομικού του περιπολικού Δ. Κουρετζή, ότι ο Γ. Ρουπακιάς είναι αυτός που μαχαίρωσε τον Π. Φύσσα. Τι περίμεναν; Μήπως οι μάρτυρες Δ.Ζ. και Π.Κ. δεν αναγνώριζαν τον Ρουπακιά ως τον δολοφόνο του Π. Φύσσα;

Παραπέρα, γιατί η Διεύθυνση Ασφαλείας Αττικής δεν κάλεσε τους Δ. Κουρετζή και Ν. Ντάφο (πλήρωμα του περιπολικού που συνέλαβε τον Ρουπακιά) να καταθέσουν για τη δολοφονία; Μήπως για να συγκαλύψει τις εγκληματικές ευθύνες των δύο ομάδων της ΔΙΑΣ (οκτώ αστυνομικοί), που ενέχονται και ποινικά, μιας και άφησαν τον Ρουπακιά να μαχαιρώσει τον Π. Φύσσα;

Η Δ.Ζ. κατέθεσε ακόμη, ότι για ένα χρονικό διάστημα ο Ρουπακιάς κυκλοφορούσε σχετικά ελεύθερος, ανεβαίνοντας από το ισόγειο στο δεύτερο όροφο του κτιρίου που στεγάζεται το Αστυνομικό Τμήμα, ενώ όταν πέρασε από δίπλα τους τις κοίταξε περίεργα. Ερμηνεύοντας αυτή τη συμπεριφορά των στελεχών του ΑΤ Κερατσινίου έχουμε να παρατηρήσουμε: Πρώτον, ότι υπαγορευόταν από τη γενικότερη στάση του αστυνομικού μηχανισμού έναντι των νεοναζί της ΧΑ. Τους θεωρούσαν «δικούς τους», όπως είπε και ο Ρουπακιάς όταν τον συνέλαβαν. Δεύτερον, ο αστυνομικός Δ. Κουρετζής, ως συνοδηγός του περιπολικού, παρέδωσε τον Γ. Ρουπακιά και το μαχαίρι με το οποίο δολοφόνησε τον Π. Φύσσα στην αξιωματικό υπηρεσίας του ΑΤ Κερατσινίου Μ. Γιαννακά. Σύμφωνα με την κατάθεση που έδωσε στην εφέτη-ανακρίτρια, ο Κουρετζής είχε αποσπάσει από τον Ρουπακιά, την ώρα που με το περιπολικό τον πήγαιναν στο Τμήμα, την ομολογία ότι μαχαίρωσε τον Π. Φύσσα και ότι το μαχαίρι που βρέθηκε ήταν δικό του.

Η αξιωματικός υπηρεσίας Μ. Γιαννακά θεώρησε τη μεταφορά του Ρουπακιά ως προσαγωγή και όχι ως σύλληψη, ενώ -όπως κατέθεσε ο Δ.Κουρετζής και στο δικαστήριο, μετά από επανειλημμένες ερωτήσεις συνηγόρων πολιτικής αγωγής- ενημέρωσε και την αξιωματικό υπηρεσίας ότι ο Ρουπακιάς μαχαίρωσε τον Π. Φύσσα με το συγκεκριμένο μαχαίρι. Η αξιωματικός υπηρεσίας όχι μόνο δε ζήτησε να παραμείνει στο Τμήμα το πλήρωμα του περιπολικού και να καταθέσει για το συμβάν, αλλά δεν έγραψε τίποτα ούτε στο Βιβλίο Συμβάντων του Τμήματος! Η δικαιολογία που έδωσε ήταν της πλάκας. Προφανώς, η συγκεκριμένη στάση της αξιωματικού υπηρεσίας δεν ήταν πρωτοβουλιακή. Δεν συμπεριφέρεται έτσι ένας βαθμοφόρος της αστυνομίας όταν έχει ν' αντιμετωπίσει ένα φόνο. Η συγκεκριμένη αστυνομικός εκτελούσε εντολές της ηγεσίας της, για το πώς θ' αντιμετωπίσουν τον Ρουπακιά, που δεν ήταν ένας κοινός πολίτης που διέπραξε φόνο, αλλά ένα στέλεχος των νεοναζιστικών ταγμάτων εφόδου, που συνεργάζονταν στενά με την αστυνομία.

Στο πλαίσιο της τακτικής της ασυλίας πρέπει να εντάξουμε και την ενέργεια της ή του αξιωματικού υπηρεσίας να καλέσει τις μάρτυρες Δ.Ζ. και Π.Κ. να αναγνωρίσουν τον Γ. Ρουπακιά. Μήπως ήθελαν να δουν τι θα πουν οι δύο αυτόπτες μάρτυρες, πριν αποφασίσουν τι θα κάνουν με τον Ρουπακιά και τη ΧΑ; Τι θα γινόταν αν οι δύο αυτές μάρτυρες δεν είχαν το θάρρος να πάνε στο Τμήμα και να αναγνωρίσουν τον Ρουπακιά; Το πλήρωμα του περιπολικού που συνέλαβε τον Ρουπακιά και άκουσε την ομολογία του το είχαν διώξει, χωρίς να του ζητήσουν να καταθέσει, οπότε αν οι δύο μάρτυρες δεν είχαν αναγνωρίσει τον Ρουπακιά, η υπόθεση θα είχε εντελώς διαφορετική εξέλιξη. Τυχαίο είναι ότι οι δύο αστυνομικοί που συνέλαβαν τον Ρουπακιά και άκουσαν την κυνική ομολογία του ότι αυτός μαχαίρωσε τον Π. Φύσσα και ότι το μαχαίρι που βρήκαν είναι δικό του, κλήθηκαν για πρώτη φορά να καταθέσουν στην εφέτη-ανακρίτρια και μάλιστα εφτά και

Παλιά τους λέγαμε ρουφιάνους

Με την εμφάνιση του υπουργού Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπουλου στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής φαίνεται να μπαίνει ένα τέλος στην Πανουσιάδα. Εκτός αν υπάρξουν νέα επεισόδια τις επόμενες μέρες. Ομως εμάς δεν μας ενδιαφέρει αυτό. Στεκόμαστε στα όσα αποκάλυψε ο Ν. Παρασκευόπουλος, που παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Οπως είπε ο υπουργός, ο Λάμπρου, ως υπάλληλος της πολιτικής ηγεσίας, εργάστηκε για την απόσβεση της κινητοποίησης των (πολιτικών) κρατούμενων και όχι για να τους συντονίσει στη διεκδίκηση αιτημάτων. Αυτή τη δουλειά την έχω κάνει κι εγώ στο παρελθόν, επί υπουργίας Κανελλόπουλου και επί υπουργίας Βενιζέλου, είπε ο Παρασκευόπουλος. «Προσωπικά τον γνώριζα χρόνια ως ακτιβιστή στο πεδίο των δικαιωμάτων των κρατουμένων και μου έκανε εντύπωση η σοβαρότητά του», είπε για τον Λάμπρου ο Παρασκευόπουλος. Και προσέθεσε: «Ηταν σοβαρός, μετρημένος και σκέφτηκα ότι μπορεί να πηγαίνει στις φυλακές, **να εκθέτει τις θέσεις του υπουργείου** και να ακούει τα αιτήματα».

Ο Παρασκευόπουλος έβαλε τα πράγματα στη θέση τους ως προς την αποστολή του Λάμπρου. Εκμεταλλευόμενος την ενασχόλησή του με ζητήματα φυλακής, επιστρατεύθηκε για να σπάσει την απεργία πείνας και όχι για να προωθήσει τα αιτήματα των απεργών πείνας. Τις θέσεις του υπουργείου υπηρετούσε. Από αυτό, άλλωστε, πληρωνόταν. Τι έχουν να πουν όσοι έσπευσαν να υπερασπιστούν τον Λάμπρου σαν ανιδιοτελή υπερασπιστή των δικαιωμάτων των κρατούμενων; Κάτι τέτοιους τύπους παλιά τους λέγαμε ρουφιάνους. Ο Λάμπρου, όμως, δεν έκρυβε ότι ήταν σύμβουλος του Παρασκευόπουλου. Απλά εμφανιζόταν ως σύμβουλος που βρίσκεται σ' αυτή τη θέση για να ικανοποιήσει αιτήματα κρατουμένων.

Μετά απ' όλα αυτά, ας σκεφτούμε αν πρέπει να δείχνουμε την παραμικρή εμπιστοσύνη σε κάτι τέτοιους τύπους, που επικαλούνται ένα κάποιο παρελθόν (όχι και τόσο καθαρό πολιτικά, αλλά όχι και ανοιχτά εξουσιαστικό). Διαπραγμάτευση πρέπει να γίνεται σε κάθε αγώνα, όμως είναι η δυναμική του αγώνα που μπορεί να καθορίσει την έκβασή της και όχι οι μεσολαβήσεις διάφορων τύπων που παριστάνουν τους φίλους, αλλά δουλεύουν για την εξουσία.

Ο Παρασκευόπουλος αποκάλυψε ότι και αυτός έπαιρνε σημειώματα από την ΕΥΠ/ΚΥΠ για τις επαφές του Λάμπρου με πολιτικούς κρατούμενους! «Τα περισσότερα (σημειώματα) ήταν κοινά και για τα δύο υπουργεία (Δικαιοσύνης και Προστασίας του Πολίτη), ανυπόγραφα, εξαιρετικά χρήσιμα για τη γνώση και αντιμετώπιση της κατάστασης», είπε ο Παρασκευόπουλος, ομολογώντας ότι προέρχονταν «προφανώς από την ΕΥΠ, αλλά ανυπόγραφα»! Η ΚΥΠ παρακολουθούσε συνεργάτη του, στον οποίο ο ίδιος είχε αναθέσει ρόλο ειδικού μεσολαβητή με τους απεργούς πείνας πολιτικούς κρατούμενους, του έστελνε ενημερωτικά σημειώματα κι αυτός τα έβρισκε εξαιρετικά χρήσιμα για τη γνώση και την αντιμετώπιση της κατάστασης! Προφανώς, δεν είχε και τόση εμπιστοσύνη στο συνεργάτη του και σ' αυτά που του μετέφερε και δεχόταν ευχαρίστως τα σημειώματα της ΚΥΠ, χωρίς να πάει στον πρωθυπουργό και να ζητήσει να μην παρακολουθείται ο συνεργάτης του. Αλήθεια, ο Λάμπρου τι λέει γι' αυτό; Γνώριζε ότι τον παρακολουθούσαν και ενημέρωναν με σημειώματα δυο υπουργούς; Αν δεν το γνώριζε, τότε είναι αφελής. Αν το γνώριζε, τότε είναι κάτι παραπάνω από σάπιος.

Ο Παρασκευόπουλος, πάντως, υπερασπίστηκε το συνεργάτη του. Οπως είπε, «οι διάλογοι δεν έδειχναν συμπεριφορά με την οποία να τους ξεσηκώνει προς την παρανομία, αντίθετα έδειχναν πως προσπαθούσε να τους ηρεμήσει διαβεβαιώνοντάς τους ότι θα μεταφέρει τα αιτήματά τους στο υπουργείο»! Κασέτες, όπως είπε, δεν άκουσε, ενώ τα σχετικά έγγραφα τα κατέστρεψε, όπως προβλέπεται!

Και κάτι που μας αφορά. Είπε ο Παρασκευόπουλος ότι τον απειλούσαν. Και με πρόστυχο τρόπο έμπλεξε τις υποτιθέμενες απειλές με τη δική μας πολεμική προς το πρόσωπό του: *«Οι απειλές στο πρόσωπό μου δεν ήταν μόνο φραστικές, αλλά και εξειδικευμένες και έμπρακτες. Δεν ανησυχούσα ιδιαίτερα, γιατί έχω πολύ καλή αστυνομική φύλαξη. Τα σχετικά έγγραφα τα έχω καταστρέψει, όπως προβλέπεται, αλλά* ***στο διαδίκτυο υπάρχουν οι ύβρεις, "βασανιστής" και "Πόντιος Πιλάτος"»***.

Ενας καθηγητής της Νομικής είναι σε θέση να ξέρει την έννοια της ύβρεως. Οι χαρακτηρισμοί «βασανιστής» και «Πόντιος Πιλάτος» του αποδόθηκαν από εμάς και είχαν συγκεκριμένη αιτιολόγηση. Απέδιδαν με ακρίβεια τη συμπεριφορά του. Αν ο κ. καθηγητής δεν αντέχει στην πολιτική πολεμική, ας επιστρέψει στην έδρα του.

οχτώ μήνες μετά το συμβάν;

Επισημαίνουμε τα βασικά στοιχεία που αναδείχτηκαν από τη βασανιστική εξέταση της μάρτυρα Δ.Ζ., που όχι μόνο ενισχύουν την εκτίμηση για τον εγκληματικό χαρακτήρα της δράσης της ΧΑ, αλλά και για τον καθοριστικό ρόλο που έπαιξαν ο Ν. Μιχαλολιάκος και η ηγετική ομάδα της ΧΑ στη δολοφονία του Π. Φύσσα. Αναδείχτηκε, ακόμη, περίτρανα η τακτική της ασυλίας που ακολούθησαν οι έξι αστυνομικοί των δύο ομάδων ΔΙΑΣ. Μιλάμε μόνο για τους έξι και όχι για τους οκτώ αστυνομικούς, γιατί οι δύο απ' αυτούς δεν έδωσαν καμία κατάθεση και δεν υπάρχει καμία πληροφόρηση για το ρόλο τους.

Το στοιχείο της οργανωμένης δράσης των μελών και στελεχών της ΧΑ ενάντια στον Π.Φύσσα και την παρέα του το ανέδειξαν και οι τρεις φίλοι του δολοφονημένου αγωνιστή, που εκείνο το βράδυ δέχτηκαν αναίτια την άγρια επίθεση των νεοναζί. Λαμβάνοντας όμως υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες το βίωσαν οι φίλοι του Π. Φύσσα, με το στοιχείο της νηφαλιότητας να λείπει και να μην έχουν λάβει γνώση όλων των γεγονότων που διαδραματίστηκαν μέχρι τη δολοφονία του Π. Φύσσα, ήταν επόμενο να μην αναδείξουν όλες τις πλευρές της εγκληματικής δράσης της ΧΑ, όπως έκανε η Δ.Ζ., που εγκλωβίστηκε μαζί με τη φίλη της σε ένα παγκάκι κοντά στο σημείο που έγινε η δολοφονία του Π.Φύσσα.

Απαντώντας σε πιεστικές ερωτήσεις της προεδρεύουσας Μ. Λεπενιώτη, η Δ.Ζ. παρουσίασε με πειστικότητα όλες τις φάσεις της επίθεσης της ομάδας των είκοσι χρυσαυγιτών, που είχαν χωριστεί σε δύο δεκαμελείς ομάδες, που συνεπικουρούνταν από δύο ακόμη χρυσαυγίτες. Περιέγραψε την επίθεση που ολοκληρώθηκε με το αιφνιδιαστικό χτύπημα του Π. Φύσσα από τον Ρουπακιά με δύο μαχαιριές. Απέδειξε ότι όπως εξελίχτηκαν οι φάσεις της επίθεσης προϋπέθεταν οργάνωση του σχεδίου, βάσει του οποίου κινήθηκαν οι δύο ομάδες των χρυσαυγιτών και στο τέλος ο Ρουπακιάς με την αιφνιδιαστική δολοφονική επίθεσή του, την οποία δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει ο Π. Φύσσας.

Αποδείχτηκε ότι η δολοφονία του Π. Φύσσα από τον Ρουπακιά συντελέστηκε μπροστά στα μάτια των αστυνομικών της ΔΙΑΣ, οι οποίοι άφησαν το ελεύθερο στον Ρουπακιά να δράσει. Αποδείχτηκε ακόμη, ότι δεν υπήρξε καμία προηγούμενη συμπλοκή του Ρουπακιά με τον Π. Φύσσα και ότι αυτό είναι επινόηση των έξι αστυνομικών της ΔΙΑΣ, κατόπιν άνωθεν εντολών, από τη μια για να αποσείσουν τις δικές τους εγκληματικές ευθύνες και από την άλλη για να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις να μη χρεωθεί τη στυγνή δολοφονία η νεοναζιστική οργάνωση και σε κάποια χρονική στιγμή να πέσει στα μαλακά ακόμα και ο Ρουπακιάς. Ηδη, ένας από τους συνηγόρους του, ο Γ. Ρουμπέκας, προσπαθεί ανεπιτυχώς να παρουσιάσει τη δολοφονία του Π. Φύσσα σαν αποτέλεσμα δήθεν συμπλοκής του με τον Ρουπακιά, εκμεταλλευόμενος τον ισχυρισμό των αστυνομικών Γ. Ρώτα και Χ. Δεληγιάννη στο δικαστήριο περί συμπλοκής Ρουπακιά-Φύσσα.

Αν κατέθεταν στο δικαστήριο και οι αυτόπτες μάρτυρες που σκόπιμα δεν κλήθηκαν από τον εισαγγελέα, θα επιβεβαιωνόταν η κατάθεση της Δ.Ζ. ότι δεν υπήρξε καμία συμπλοκή και ότι η επίθεση του Γ. Ρουπακιά έγινε μεθοδικά, έτσι που να αιφνιδιάσει τον Π. Φύσσα και να μην μπορέσει αυτός να αντιδράσει και να προφυλαχτεί από την επίθεση του δολοφόνου. Γι' αυτό και η δολοφονική επίθεση του Ρουπακιά πρέπει σε ποινικό επίπεδο να τύχει της πιο βαριάς αντιμετώπισης.

Η φοιτήτρια του Πολυτεχνείου Δ.Ζ. αναγνώρισε τον Ιωάννη Καζαντζόγλου ως συνοδηγό στο αυτοκίνητο του Ρουπακιά. Δέχτηκε πολλές ερωτήσεις από την έδρα, της ζητήθηκε ακόμη και να κατέβει από το βήμα του μάρτυρα, για να βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον νεοναζί κατηγορούμενο, και επέμεινε στην αναγνώριση.

«Αφήστε με να βγω έξω, να της πω εγώ», ήταν η απάντηση του Καζαντζόγλου, που συγκρατήθηκε από συγκατηγορούμενό του να μην επιτεθεί στη μάρτυρα!

Ο δε συνήγορος της Ζαρούλια, Αγγελέτος Αγγελος, απείλησε επαγγελματία φωτορεπόρτερ ότι την επόμενη φορά θα της σπάσει τη μηχανή. Η πρόεδρος έχει επιτρέψει τη φωτογράφιση, η μάρτυρας δεν εξέφρασε καμιά αντίρρηση και η φωτορεπόρτερ απλά έκανε τη δουλειά της.

Σ' αυτές τις αντιδράσεις βλέπουμε από τη μια τον πανικό των νεοναζί, όταν αυτόπτες μάρτυρες τους ξεμπροστιάζουν. Από την άλλη, βλέπουμε και την αποθράσυνσή τους, αποτέλεσμα του «χαϊδέματός» τους από τους αστυνομικούς και δικαστικούς μηχανισμούς. Γι' αυτό και χρειάζεται να γίνονται ευρέως γνωστά όσα συμβαίνουν στη δίκη, που σ' ένα βαθμό έχει περιπέσει στην αφάνεια.

ΥΓ. Η μάρτυρας κατήγγειλε, ότι μετά την κατάθεσή της στην ανακρίτρια στον Πειραιά δέχτηκε ανώνυμα τηλεφωνήματα, γεγονός που επαναλήφθηκε μετά τη δημοσιοποίηση των ονομάτων των μαρτύρων κατηγορίας.

Προβολές ταινιών και συζητήσεις

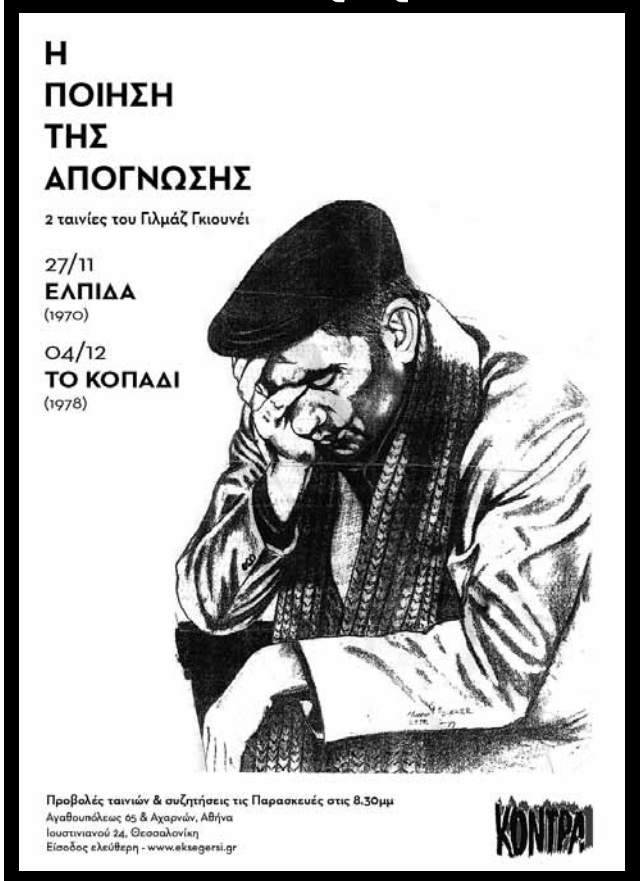

Ενα αφιέρωμα στον μεγάλο τούρκο δημιουργό Γιλμάζ Γκιουνέι, τον «άσχημο βασιλιά» της μεγάλης οθόνης που με τις ταινίες του έδωσε φωνή στον αγώνα για επιβίωση και ελευθερία των καταπιεσμένων της πατρίδας του. Ο κουρδικής καταγωγής Γκιουνέι, διάσημος ως ηθοποιός ταινιών δράσης, περνά πίσω από την κάμερα για πρώτη φορά το 1966 και έκτοτε δημιουργεί ταινίες για την εξαθλίωση των αγροτών της τουρκικής επαρχίας, για τους καταδικασμένους, περιθωριοποιημένους προλετάριους των τουρκικών μεγαλουπόλεων, με το πολιτικό στοιχείο να διαπερνά σαν κόκκινη γραμμή τα θέματά του (Arkadas, Yol, Duvar). Με πολλαπλές φυλακίσεις και εξορίες για τις πολιτικές του πεποιθήσεις και τη δράση του, εξακολουθεί να κινηματογραφεί ακόμη και μέσα από τη φυλακή, ενώ η φήμη του περνά τα σύνορα καταξιώνοντάς τον και στο διεθνές κινηματογραφικό στερέωμα ως τον πιο αξιόλογο εκπρόσωπο του τουρκικού σινεμά.

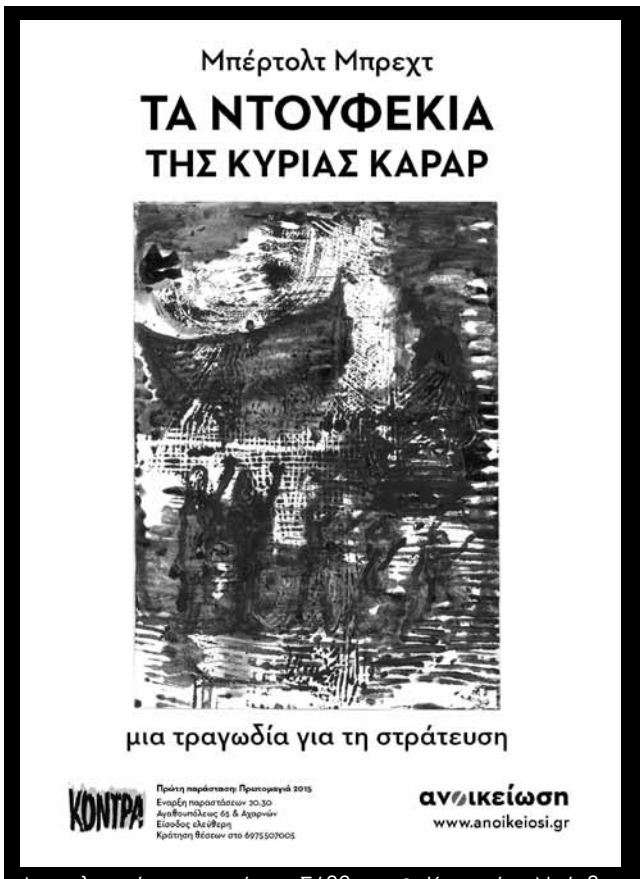

Δυο τελευταίες παραστάσεις: Σάββατο 28 - Κυριακή 29 Νοέμβρη

Ωρα έναρξης 8:30μμ - Είσοδος ελεύθερη

Απαιτείται κράτηση θέσεων στο 6975507005

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Ολα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν

Σχολιάζοντας την ποινική δίωξη που ασκήθηκε στον πρόεδρο του Ολυμπιακού Βαγγέλη Μαρινάκη, είχαμε τονίσει ότι θα πρέπει να τη δούμε σαν μια προσπάθεια της κυβέρνησης να έρθει σε συμφωνία με αυτούς που καθορίζουν τις τύχες του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου και όχι σαν προσπάθεια εξυγίανσης και κάθαρσης. Τα όσα διαδραματίστηκαν στο περιθώριο του ντέρμπι Παναθηναϊκός – Ολυμπιακός επιβεβαίωσαν αυτή την εκτίμησή μας.

Ο υφυπουργός Αθλητισμού Σταύρος Κοντονής παραδέχτηκε ότι είχε συνομιλία με παράγοντες και με τον πρόεδρο της ερυθρόλευκης ΠΑΕ, από τους οποίους ενημερώθηκε για τον τραυματισμό του ποδοσφαιριστή της (προφανώς θα ενημερώθηκε και για την απόφαση της διοίκησης του Ολυμπιακού να μη συμφωνήσει στη διεξαγωγή του αγώνα).

Πιθανόν κάποιος να απορήσει για το σχόλιό μας και να αναρωτηθεί γιατί είναι κακό που έγινε η συγκεκριμένη επικοινωνία. Ο κ. Κοντονής απορροφημένος από την προσπάθεια να εξυγιάνει τον ελληνικό αθλητισμό, ξέχασε μάλλον ότι στον Μαρινάκη έχει επιβληθεί με δικαστική απόφαση απαγόρευση ενασχόλησης με τα ποδοσφαιρικά δρώμενα, λόγω της εμπλοκής του στην υπόθεση της «τρομοκρατικής» οργάνωσης στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για να πείσουμε ότι ο Μαρινάκης παραβίασε αυτό τον περιοριστικό όρο, με την ανοχή του υφυπουργού, για να μην πούμε με τη συγκατάθεσή του.

Ενα ακόμη στοιχείο που προέκυψε από τις δηλώσεις Κοντονή για όσα έγιναν στο ντέρμπι και ενισχύει την άποψή μας ότι υπάρχει παζάρι ανάμεσα στην κυβέρνηση και τον Μαρινάκη, είναι η διαφωνία του υφυπουργού με την απόφαση του προέδρου της Επιτροπής Επαγγελματικού Αθλητισμού να μην επιτρέψει σε ένα μέλος της να ψηφίσει για την υπόθεση Μαρινάκη. Στη συγκεκριμένη συνεδρίαση της ΕΕΑ, ένα μέλος της επιτροπής απουσίαζε από την ακροαματική διαδικασία και παρουσιάστηκε κατά τη διάρκεια της ψηφοφορίας. Ο πρόεδρος, πολύ σωστά κατά την άποψη της στήλης, δεν του επέτρεψε να ψηφίσει, αφού δεν είχε πλήρη γνώση όλων των δεδομένων.

Ο Κοντονής τόνισε ότι δεν μπορεί να καταλάβει το σκεπτικό της απόφασης της ΕΕΑ και ότι θα επικοινωνήσει με τον πρόεδρό της για να ενημερωθεί για το θέμα. Θυμίζουμε ότι οι διορισμένοι σύμβουλοι του Κοντονή και ο εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ στην ΕΕΑ είχαν ψηφίσει υπέρ του Μαρινάκη.

Εχουμε τονίσει ότι για να συντηρηθεί το ποδοσφαιρικό οικοδόμημα της χώρας απαιτείται ζεστό χρήμα αφού οι «εργάτες» του ποδοσφαίρου είναι μεν ανιδιοτελείς, έχουν όμως ανάγκες και υποχρεώσεις να καλύψουν. Η μοναδική ομάδα που μπορεί να προσφέρει κάποια φράγκα στο «οικοδόμημα» είναι ο Ολυμπιακός, με συνέπεια άπαντες να στηρίζουν το υπάρχον κατεστημένο, που τους εξασφαλίζει το κατιτίς τους, σε αντίθεση με τον Αλαφούζο, τον Μελισσανίδη και τους λοιπούς υπέρμαχους της κάθαρσης, που θέλουν να ανατρέψουν τα δεδομένα χωρίς να βάλουν το χέρι στην τσέπη.

Για μια νέα Ριζούπολη

Πρώτη είδηση στα αθλητικά sites σε διεθνές επίπεδο ήταν το ντέρμπι της Λεωφόρου ανάμεσα σε Παναθηναϊκό και Ολυμπιακό, δικαιώνοντας όσους λένε «διαφήμιση να γίνεται κι ας είναι και αρνητική». Επισκίασε ακόμα και το ντέρμπι Ρεάλ Μαδρίτης – Μπαρτσελόνα 0-4. Οσα διαδραματίστηκαν πριν και μετά την ώρα έναρξης του αγώνα δείχνουν ότι το ελληνικό ποδόσφαιρο, εκτός από την πλήρη απαξίωσή του εντός και εκτός αγωνιστικού χώρου, είναι σε άκρως οριακό επίπεδο και στο θέμα της επικινδυνότητας όσων ασχολούνται με αυτό. Παίχτες, προπονητές, παράγοντες, θεατές, περαστικοί, περίοικοι στην περιοχή του γηπέδου, οπαδοί, κινδυνεύουν να χάσουν τη σωματική τους ακεραιότητα από τις ενέργειες των οπαδών, αλλά κυρίως από την τυφλή βία των δυνάμεων καταστολής, οι οποίες αδιαφορούν για τη λήψη προληπτικών μέτρων και ταυτόχρονα λειτουργούν εμπρηστικά στον τρόπο αντιμετώπισης των περιστατικών οπαδικής βίας, αφού τα αντιμετωπίζουν με «χουλιγκανική» νοοτροπία.

Δεν είναι πρώτη φορά που βιώνουμε τέτοιες καταστάσεις και σίγουρα δε θα είναι η τελευταία, παρά τις βαρύγδουπες δηλώσεις του Κοντονή και των παραγόντων που λυμαίνονται την ποδοσφαιρική πιάτσα. Η στήλη δε διαθέτει το κληρονομικό χάρισμα, όμως η πρόβλεψή της για επανάληψη ανάλογων περιστατικών θα πρέπει να θεωρηθεί εύκολα επιβεβαιώσιμη. Ο λόγος που είμαστε τόσο κατηγορηματικοί; Πολύ απλός. Οσο δεν υπάρχει πολιτική βούληση για καταπολέμηση των αιτιών που γεννούν την οπαδική βία, είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα έχουμε και στο μέλλον περιστατικά της.

Δε θα σταθεί η στήλη σε αυτά που διαδραματίστηκαν μέσα και έξω από το γήπεδο του Παναθηναϊκού. Αλλωστε, με την έκταση που πήραν τα γεγονότα έγιναν γνωστά ακόμα και σε αυτούς που δεν ασχολούνται με το ποδόσφαιρο. Αν κάποιος αποφασίσει να βάλει τα πράγματα σε μια σειρά και να βρει την πηγή του κακού, θα πρέπει να ανατρέξει σε ένα παλιότερο ντέρμπι των δυο αιωνίων αντιπάλων, το ντέρμπι της Ριζούπολης. Από εκεί πρέπει να πιάσει το νήμα για να φτάσει στο σήμερα.

Εχουμε γράψει αρκετές φορές ότι το επαγγελματικό ποδόσφαιρο είναι μια μπίζνα για τους καπιταλιστές που «επενδύουν» σ' αυτό, και σαν καπιταλιστική μπίζνα έχει στόχο το κέρδος, με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο. Είναι λοιπόν απόλυτα φυσιολογικό ο καπιταλιστής που απέκτησε την ιδιοκτησία μιας ομάδας να προσπαθήσει να μεγιστοποιήσει τα κέρδη του. Και πώς μπορεί να γίνει αυτό πράξη; Μόνο αν καταφέρει να ελέγξει το ποδοσφαιρικό κύκλωμα και να το βάλει να λειτουργήσει (με το αζημίωτο) υπέρ της δικής του ομάδας. Διανύουμε μια περίοδο που ο Ολυμπιακός κυριαρχεί εντός και εκτός των γηπέδων. Αυτή η κυριαρχία συνοδεύεται από ένα αρκετά καλό για τα ελληνικά δεδομένα χρηματικό ποσό από τη συμμετοχή της ομάδας στο Champions League, το οποίο έδωσε τη δυνατότητα στην ερυθρόλευκη διοίκηση να δημιουργήσει μια ομάδα που το έμψυχο δυναμικό της είναι πολύ καλύτερο από αυτό των αντιπάλων της. Η φυσιολογική συνέπεια είναι να κυριαρχεί αγωνιστικά και να κατακτά τίτλους που φέρνουν νέα κέρδη, αυξάνοντας συνεχώς τη διαφορά από τις υπόλοιπες ομάδες.

Ταυτόχρονα, αυτή η κυριαρχία τού εξασφαλίζει και μια προνομιακή μεταχείριση από τους «ανιδιοτελείς εργάτες» που καθορίζουν τις τύχες του ελληνικού ποδοσφαίρου, γεγονός που δημιουργεί την αντίδραση των αντιπάλων του. Και επειδή οι διοικούντες τις υπόλοιπες ομάδες δε θέλουν να αμφισβητήσουν την ερυθρόλευκη κυριαρχία, γιατί αυτό προϋποθέτει ότι θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για να φτιάξουν μια ανταγωνιστική προς τους ερυθρόλευκους ομάδα, οι μοναδικοί που προσπαθούν να αλλάξουν τη σημερινή κατάσταση είναι οι οργανωμένοι οπαδοί των άλλων ομάδων. Επειδή οι οπαδοί δεν μπορούν να παίξουν μπάλα εντός του αγωνιστικού χώρου, προσπαθούν να βοηθήσουν με τον τρόπο που ξέρουν και να προσφέρουν εξωαγωνιστικά. Δυστυχώς γι΄ αυτούς και για την ομάδα τους, ο τρόπος που επιλέγουν για να βοηθήσουν λειτουργεί αρνητικά και καταστρεπτικά για την ομάδα. Αυτός ο φαύλος κύκλος επαναλαμβάνεται και κατά συνέπεια επαναλαμβάνονται και οι απαράδεκτες σκηνές που είδαμε στη Λεωφόρο.

Γράψαμε παραπάνω ότι η αιτία της βίας έχει όνομα και αυτό είναι το ντέρμπι των «αιωνίων» στη Ριζούπολη. Τότε οι ερυθρόλευκοι κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα σκηνικό τρόμου σε βάρος της αποστολής και των ποδοσφαιριστών του Παναθηναϊκού, να πάρουν τη νίκη και να χτίσουν τις βάσεις για τη σημερινή κυριαρχία τους. Για όσα έγιναν στη Ριζούπολη επί της ουσίας δεν τιμωρήθηκαν και αυτό δημιούργησε ένα άλλοθι για τους οπαδούς των άλλων ομάδων, που προσπαθούν με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο να ανατρέψουν την ερυθρόλευκη κυριαρχία. Επειδή όμως από τότε και μετά ισχύουν και εφαρμόζονται οι νόμοι και τα διατάγματα, το μόνο που καταφέρνουν είναι να τιμωρείται η ομάδα τους και να διευκολύνεται η διαιώνιση της ερυθρόλευκης κυριαρχίας. Εν κατακλείδι, όσο δεν υπάρχει ισονομία, που δεν μπορεί να υπάρξει γιατί είναι κόντρα στη φύση του καπιταλισμού και του μέγιστου κέρδους, θα υπάρχει οπαδική βία, η ένταση της οποίας θα αυξάνεται συνεχώς, με στόχο να πραγματοποιηθεί μια νέα «νικηφόρα» μη ερυθρόλευκη Ριζούπολη.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

«Πούτιν είμαστε μαζί σου. Τώρα είναι η ώρα να δείξεις τη δύναμή σου». Γραμμένο στα αγγλικά και τα ρωσικά το πανό των οπαδών του ΠΑΟΚ σηκώθηκε στην Πυλαία μετά το τέλος του αγώνα μπάσκετ ΠΑΟΚ-Ζενίτ (προφανώς για να μην τιμωρηθεί η ομάδα, αφού η FIBA απαγορεύει πολιτικά μηνύματα κατά την διάρκεια των αγώνων). Οι οπαδοί του ΠΑΟΚ εναποθέτουν τις ελπίδες τους στον επικεφαλής του ρωσικού ιμπεριαλισμού, προτρέποντάς τον να αναλάβει δράση. Για μια ακόμα φορά κάτω από λάθος λάβαρα παλεύουν για αντιδραστικά προτάγματα.

ΥΓ: Οοοοχι, ο Ιβάν Σαββίδης δεν είχε καμιά ανάμιξη...

ΣΙΝΕΜΑ

ΑΘΗΝΑ ΡΑΧΗΛ ΤΣΑΓΓΑΡΗ

Chevalier

Η πολυσυζητημένη ταινία της Αθηνάς Ραχήλ Τσαγγάρη («Attenberg») βγαίνει αυτήν την εβδομάδα στις κινηματογραφικές αίθουσες. Εξι άντρες επιστρέφουν από μια εκδρομή για ψάρεμα. Το σκάφος που τους φιλοξενεί παθαίνει βλάβη στο Σαρωνικό. Μέχρι να επιστρέψουν, αποφασίζουν να παίξουν ένα παιχνίδι, του οποίου το έπαθλο θα είναι ένα δαχτυλίδι σεβαλιέ. Νικητής του παιχνιδιού θα είναι αυτός που θα αποδειχτεί «ο καλύτερος γενικά». Ο καθένας παρατηρεί τους άλλους σε όλες τις δραστηριότητές τους και επιπλέον θέτει μία δοκιμασία στην οποία αναμετρώνται όλοι.

Πρόκειται για μια κοινωνική σάτιρα, με αρκετές αστείες στιγμές, εφόσον οι ήρωες, μέσα από την προσπάθειά τους να αναδειχτούν νικητές, γελοιοποιούνται. Η ταινία αποτελεί ευθύ σχόλιο πάνω στον ανταγωνισμό που πια είναι εμφανής σχεδόν σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Οι σεναριογράφοι επιλέγουν όλοι οι πρωταγωνιστές να είναι άντρες κι αυτό παράγει αρκετούς συνειρμούς. Το αρνητικό στοιχείο της ταινίας είναι ότι από αρκετά νωρίς φαίνεται να ανακυκλώνεται, ενώ η σκηνοθέτις επιλέγει να μη φτάσει στα άκρα τους πρωταγωνιστές και να κρατήσει την ταινία στο επίπεδο μιας συμπαθητικής κωμωδίας.

Το σενάριο υπογράφουν η Τσαγγάρη με τον Ευθύμη Φιλίππου (μόνιμο συνεργάτη της ίδιας και του Λάνθιμου), ενώ το τελικό αποτέλεσμα οφείλει τα μάλα στους πρωταγωνιστές, που είναι ο Γιώργος Κέντρος, ο Βαγγέλης Μουρίκης, ο Μάκης Παπαδημητρίου, ο Γιώργος Πυρπασόπουλος, ο Πάνος Κορώνης και ο Σάκης Ρουβάς. Η ταινία έχει κερδίσει δυο βραβεία στο 21ο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ του Σαράγεβο (Ειδική Μνεία για τη Σκηνοθεσία από την επιτροπή και το Βραβείο Ανδρικής Ερμηνείας για το βασικό ανδρικό καστ) και το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας του Κινηματογραφικού Φεστιβάλ του Λονδίνου.

ΣΑΜΙΟΥΕΛ ΜΠΕΝΣΕΤΡΙ

Ασφαλτος

Πρόκειται για την τελευταία ταινία του γάλλου σκηνοθέτη (και συγγραφέα, σεναριογράφου και ηθοποιού), του οποίου οι περισσότερες ταινίες δεν έχουν προβληθεί στην Ελλάδα. Η ταινία αφηγείται τρεις ιστορίες, δύο εκ των οποίων προέρχονται από το βιβλίο του «Τα χρονικά της ασφάλτου».

Οι ιστορίες εκτυλίσσονται σε μια εργατική πολυκατοικία στα προάστια του Παρισιού. Ο σκηνοθέτης θέτει στο προσκήνιο την καθημερινότητα της ζωής εκεί. Δημιουργώντας ένα αλλόκοτο κινηματογραφικό σύμπαν, με έντονα σουρεαλιστικά στοιχεία και πολύ χιούμορ, παρουσιάζει παράξενους χαρακτήρες που μπλέκονται σε παράξενες καταστάσεις.. Οπως ο ίδιος σημειώνει, ήθελε να διηγηθεί ένα διαφορετικό είδος ιστορίας γι' αυτές τις περιοχές, τρεις ιστορίες πτώσης, γιατί οι άνθρωποι στις φτωχογειτονιές είναι ειδικοί στο να πέφτουν και να ξανασηκώνονται. Μέσα όμως από αυτήν την κάπως εκκεντρική φόρμα, ο Μπενσετρί με

Dixi et salvavi animam meam

Χριστούγεννα; Δεν μας έζησχε, ρε ακατονόμαστε!

Γιατί ανακατωνόμαστε

Αφθονία στην κοινωνία (φόβος, ανάθεση, αγωνία)

Κώμοι του Αριστοχάνη

Εδώ σε θέλω κάβουρα

Εργολαβίες, ψαλμωδίες και καντάδες

➤ Βρασταφάριαν

➤ Εξέλιξη κερδοφορίας βιομηχανικών ΑΕ και ΕΠΕ 1980-2000 (σε εκατομ. δραχμές): Κέρδη προ φόρων: 1980: 14.373, 1981: 11.975, 1982: -15.225, 1983: -11.659, 1984: -38.505, 1985: -30.762, 1986: -1.564, 1987: 15.740, 1988: 9.556, 1989: 45.486, 1990: 51.361, 1991: 15.707, 1992: 164.323, 1993: 161.753, 1994: 247.370, 1995: 354.411, 1996: 392.970, 1997: 402.337, 1998: 527.536, 1999: 747.270, 2000: 800.148 (ΤΟ ΒΗΜΑ, 6-1-2002). Οταν άρχισε η αντιασφαλιστική επίθεση το κεφάλαιο κερδοφορούσε...

➤ Contro l' accordo sindacato padroni sviluppiamo l' opposizione operaia organizzata.

➤ «Χαϊδεύει» τ' αφτιά του γαλλικού λαού ο Περισσός (βλ. αρθρογραφία Ριζοσπάστη) σε σχέση με τις επιθέσεις στο Παρίσι. Ο άγιος Περισσός...

➤ Εκτός από το ψωμί-ψωμάκι και το κρασί-κρασάκι.

➤ Πηγή αναφοράς της Clio Barnard («Ο εγωιστής γίγαντας») η Andrea Dunbar (born and bred in Bradford) και κυρίως το έργο της «The Arbor». Η A. Dunbar πέθανε μόλις στα 29 της χρόνια αφήνοντας πίσω τρία παιδιά από διαφορετικό πατέρα και σημαντικό συγγραφικό έργο.

➤ Πόλεμος – παιχνίδια – θέατρο – λάδι – φωτιά και σύγκρουση. Η ένταση στις διμερείς σχέσεις Τουρκίας – Ρωσίας μονοπώλησε τους πηχυαίους τίτλους εφημερίδων της 25-11-2015. Αρχίζοντας από tanea.gr, που διαβλέπουν «παιχνίδια πολέμου» και «σπρώχνουν» «τις διεθνείς εκκλήσεις για ψυχραιμία...» λες και οι ανταγωνισμοί των παγκόσμιων ιμπεριαλιστικών κέντρων είναι απλά και μόνο θέμα «θυμικού» και όχι ταυτισμένοι με την ύπαρξη αυτών των κέντρων. Η Αυγή (avgi.gr) τιτλίζεται με «παιχνίδι με τη φωτιά», ουδαμώς θίγουσα την θέση της Ελλάδας μέσα στο ΝΑΤΟ και τις (εμφανοαφανείς) δεσμεύσεις των Τσιπριζοκαμμένων. Ο Ελ. Τύπος μιλάει για «θέατρο παραλόγου» (αλλά στη Ν. Δημοκρατία). Κανονικά καραγκιόζ μπερντέ (με την χειρίστη έννοια) θα 'πρεπε να ονομάσει την ιδιόμορφη «απεργία των υπολογιστών»... Η (σοβαρή) Καθημερινή ανάγει την σύγκρουση στους επικεφαλής Ρωσίας – Τουρκίας («Ανοιχτή σύγκρουση Πούτιν – Ερντοάν») υπαινισσόμενη την κρίση που σοβεί εδώ και καιρό στις σχέσεις των δύο χωρών. Τέλος, η efsyn.gr βλέπει να «ρίχνουν λάδι στη φωτιά», παραβλέποντας την θέση της Ελλάδας στην αναβαθμισμένη ένταση της περιοχής.

Ριζάρδος ο Τερντζόκαρδος

➤ Ο Ριζοσπάστης (25-11-2015) έχει πηχυαίο τίτλο «Βαφτίζουν επιτυχία τα χαράτσια, τη φοροληστεία...». Αυτό είναι όλο κι όλο; Η «κλιμάκωση» που υποσχόταν μετά την 12η Νοέμβρη μάλλον «χάθηκε» μέσα στην ακατάσχετη λογοδιάρροιά του.

➤ Ν. Σπυροπούλου – Α. Φλαμπουριάν: σχέσεις στοργής...

➤ Να μην ξεχνάμε και την προέλευση της κ. Μ. Μπόλαρη: ΔΕΑ...

➤ Το αγγούρι που γεύτηκε η Γαλλία ήταν χρώματος μαύρου.

➤ Τυπογραφοδαίμων: ο Ησυχος έγινε Ηφαιστος (σ. 6 στο προηγούμενο φύλλο, φωτό).

➤ Βγαίνει η Ραχήλ στη δημοσιά, ζωσμένη φυσεκλίκια, λίγο πιο κει η Κωνσταντό με μπότες αλογίσιες. Και παραδίπλα η Βαλαβά μαυρίλα και μαυρίλα. Στην άλλη πέρα τη γωνιά Στάθης και ο Στρατούλης μοιράζανε χαμόγελα για τις φωτό φτιαγμένα. Κοντά στη μέση ο Λαφαζά καμαρωτός φωνάζει. Κι όλοι μαζί αλησμονούν πως και αυτοί το Σύριζα βαστούσαν...

➤ Για διάβασμα: Ναγκίμπ Μαχφούζ – «Η αρχή και το τέλος».

➤ Νύχτες ονειρικές κι ακόλαστες της καταπιώνας.

➤ Πολιτισμένη Ευρώπη, my arse!

Βασίλης

Αιωνία η μνήμη του αγωγού

Το πιθανότερο είναι ότι η ρωσοτουρκική ένταση, με πολεμικά πλήγματα εκατέρωθεν, θα βάλει τέλος στο σχέδιο του περιβόητου Turkish Stream, που κάποια στιγμή παρουσίασε και ελληνικό ενδιαφέρον, καθώς ο Λαφαζάνης το 'βαλε αμέτι μουχαμέτι να φτιάξει και σκέλος Greek Stream. Οι Ρώσοι δεν είχαν κανένα πρόβλημα να υπογράφουν φαφλατάδικα ανακοινωθέντα και μνημόνια συναντίληψης, που δεν έχουν καμιά νομική ισχύ, ενώ ο Λαφαζάνης διαφήμιζε έναν αγωγό που ξέραμε μόνο από πού θ' αρχίσει (τα ελληνοτουρκικά σύνορα), αλλά δεν ξέραμε από πού θα περάσει για να φτάσει στους κεντροευρωπαίους καταναλωτές.

Τελευταία, όμως, παρουσιάστηκε έντονο γαλλικό ενδιαφέρον για τον Turkish Stream. Η πανίσχυρη γαλλική EDF προσπαθούσε να μπει σφήνα στο γερμανορωσικό σχέδιο του Nord Stream, προωθώντας ένα σχέδιο επέκτασης του Turkish Stream μέσω Ελλάδας και Ιταλίας, με επανενεργοποίηση του σχεδίου κατασκευής του ελληνοϊταλικού αγωγού IGTI, το οποίο είχε εγκαταλειφθεί επισήμως. Η γαλλική παρέμβαση έκανε τον Σκουρλέτη ν' αναθαρρήσει, βλέποντας πως αν οι Γάλλοι έκαμπταν τις αντιρρήσεις της Κομισιόν, αυτός θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι δούλεψε για ένα βιώσιμο και ρεαλιστικό σχέδιο σε αντίθεση με τον Λαφαζάνη που πούλαγε μονίμως μπαρούφες.

Ο τουρκικός πύραυλος που έπληξε το ρωσικό βομβαρδιστικό και οι ρωσικές βόμβες που έπληξαν το τουρκικό κονβόι τον άφησαν με την πρόσκαιρη χαρά. Θα χρειαστεί να περάσει πολύς καιρός μέχρι να «ξαναπαίξει» αυτό το σχέδιο.

τρυφερότητα και αισιοδοξία ψάχνει να βρει τρόπους ισορροπίας κι επιβίωσης στη δύσκολη καθημερινότητα.

28ο Πανόραμα Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου

Από τις 26 Νοέμβρη μέχρι τις 2 Δεκέμβρη, το μακροβιότερο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Αθήνας έρχεται ξανά στους κινηματογράφους Ααβόρα και Λαΐς – Ταινιοθήκη της Ελλάδος. Το φεστιβάλ περιλαμβάνει διαγωνιστικό τμήμα με έντεκα καινούριες ταινίες οι οποίες δεν έχουν πάρει μέχρι στιγμής διανομή στην Ελλάδα, ταινίες σε πρώτη προβολή από τον παγκόσμιο κινηματογράφο, αφιερώματα σε καταξιωμένους σκηνοθέτες (Ορσον Ουέλς, Μπερνάρ Ταβερνιέ, Τζον Κασσαβέτης, Βασίλης Βαφέας) και ένα αφιέρωμα για τα 40 χρόνια της Πανελλήνιας Ενωσης Κριτικών Κινηματογράφου, με οκτώ μέλη της να προτείνουν και να προλογίζουν την αγαπημένη τους ευρωπαϊκή ταινία. Το καθιερωμένο αφιέρωμα στο ελληνικό σινεμά θα παρουσιάσει φέτος τους αιγυπτιώτες κινηματογραφιστές που σφράγισαν με τις ταινίες τους τον εγχώριο κινηματογράφο. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφτείτε την ιστοσελίδα του φεστιβάλ panoramafest.org.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ **Η στολή φέρνει χολή ή η χολή φέρνει στολή; - Antifa (σύνθημα με μαύρο σπρέι στην οδό Καλυψούς, στην Καλλιθέα)**

Αν το σύνθημα μιλούσε για τους μπάτσους ή τους καραβανάδες, θα δεχόμασταν τη γενίκευση (μολονότι κάθε γενίκευση κρύβει πάντοτε μονομέρεια). Ομως το σύνθημα μιλάει γενικά για «στολή». Και στολή φοράει και ο φαντάρος που απλά κάνει τη θητεία του. Ισχύει και γι' αυτόν το σύνθημα; Τόσος ελιτισμός πια; Δε χρειάζεται, βέβαια, να θυμίσουμε ότι από ανθρώπους που φορούσαν τη στολή του φαντάρου ξεκίνησαν μερικά από τα σημαντικότερα ιστορικά γεγονότα, όπως η Κομμούνα του Παρισιού το 1871 και η Ρωσική Επανάσταση του 1917. Και δεν έχει μεσολαβήσει κάτι που ν' αλλάξει τον κανόνα ότι ο πολίτης που φοράει στρατιωτική στολή είναι πρωτίστως πολίτης, ταξικά προσδιοριζόμενος. Γι' αυτό και στόχος δεν πρέπει να είναι η «αφ' υψηλού» λοιδορία του, αλλά η ανάπτυξη της ταξικής του συνείδησης.

◆ Το τεράστιο πανό σηκώθηκε στον αγώνα μπάσκετ Παναθηναϊκός - Λοκομοτίβ Κουμπάν. Μπράβο στους φιλάθλους που το σήκωσαν.

Η εποχή

Κοινωνική συναίνεση ή «εθνική συνεννόηση»;

Πόλεμος και δικαιώματα

◆ Εβγαλαν τις κουκούλες. Αυτό ήταν το σχόλιο συντρόφου, όταν είδε το πρωτοσέλιδο της «Εποχής» την περασμένη Κυριακή. Αστικοποιημένοι ρεβιζιονιστές ήταν πάντοτε, αλλά παρίσταναν τους αριστερούς και τους αντικαπιταλιστές. Τώρα που τους δόθηκε η ευκαιρία να κυβερνήσουν, δεν πρόκειται να διστάσουν μπροστά σε οποιοδήποτε ταξικό έγκλημα, συμπλήρωσε ο σύντροφος. Και έχει δίκιο. Και τι δε γράφει το πρωτοσέλιδο κύριο θέμα της συριζοφυλλάδας κάτω από τον κεντρικό τίτλο. Οτι «οι δανειστές συχνά επανέρχονται στο κλίμα των ημερών του Ιουλίου, με προφανή στόχευση η κυβέρνηση της Αριστεράς να βρεθεί αντιμέτωπη με τα κοινωνικά κινήματα και τις λαϊκές τάξεις, που την εμπιστεύθηκαν και να χρεοκοπήσει πολιτικά στη συνείδηση της κοινωνίας». Στόχος των δανειστών, δηλαδή, είναι να φθείρουν την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ! «Η κυβέρνηση -συνεχίζουν- διαπραγματεύεται για να αμβλύνει τις συνέπειες των μνημονιακών, αντιλαϊκών προαπαιτούμενων», ενώ «το κόμμα πρέπει να συνεισφέρει στη συγκρότηση της κινηματικής αντίστασης για την αποτροπή τους, να οικοδομεί το παράλληλο πρόγραμμά του και να θεμελιώνει την υλοποίησή του»! Οι άνθρωποι ξεπερνούν κάθε όριο, νομίζοντας ότι απευθύνονται σε ηλίθιους. Και καταλήγουν: «Η αποκάλυψη της στείρας και λαϊκιστικής πολιτικής της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού είναι μεν αναγκαία, αλλά θα πρέπει να παίρνει αποστάσεις από τις προτροπές, από πολλές κατευθύνσεις για εθνική συνεννόηση, που έχει στόχο να παγιδεύσει την αριστερά»! Οι θεωρίες του «ευρωκομμουνισμού», σύμφωνα με τις οποίες ο... κοινωνικός μετασχηματισμός είναι μια μακρά διαδικασία, που έχει ως προϋπόθεση να βρίσκεται η «αριστερά» στην εξουσία και να τη χρησιμοποιεί προς όφελος του λαού, προωθώντας τις απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις, θεωρίες που ταλάνισαν για πολλά χρόνια το κομμουνιστικό και αντικαπιταλιστικό κίνημα, δείχνουν για πρώτη φορά τόσο καθαρά το αντεπαναστατικό τους περιεχόμενο. Οσο οι φορείς αυτών των θεωριών παρέμεναν στην αντιπολίτευση, μπορούσαν να φορούν τις κουκούλες και να παριστάνουν τους αντικαπιταλιστές. Τώρα που σε μια χώρα έγιναν εξουσία, φαίνεται καθαρά ότι είναι λακέδες του κεφαλαίου.

Διανύοντας τον 20ό χρόνο κυκλοφορίας η «Κόντρα» απευθύνεται και πάλι στους αναγνώστες της, ζητώντας την οικονομική τους στήριξη.

Αυτή θα εξασφαλίσει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της, πάντα μαχητική και αποκαλυπτική.

Υπόθεση της εργατικής τάξης είναι το Ασφαλιστικό

Όταν μια κυβέρνηση ζητά σε δραματικούς τόνους συναίνεση από την αντιπολίτευση, σημαίνει ότι ετοιμάζει αντιλαϊκά αίσχη. Οταν ένας πρωθυπουργός ζητά σύσκεψη πολιτικών αρχηγών για ένα ζήτημα εσωτερικής πολιτικής (συνήθως αυτές οι συσκέψεις συγκαλούνται για τα λεγόμενα «εθνικά θέματα»), χωρίς προηγουμένως να πάει στη Βουλή και να επιδιώξει να κάνει εκεί μια ανοιχτή συζήτηση («προ ημερησίας διατάξεως» όπως τις αποκαλούν), σημαίνει ότι αισθάνεται αδύναμος και προσπαθεί με πολιτικάντικα κόλπα να συσπειρώσει το κόμμα του για να μην έχει διαρροές στη Βουλή.

Ο Περισσός ήδη ανακοίνωσε ότι δεν πρόκειται καν να συμμετάσχει στη σύσκεψη του προεδρικού μεγάρου που ζήτησε ο Τσίπρας. Η ΝΔ έχει το εσωκομματικό της χάλι και δεν μπορεί καν να αποφασίσει. Ετσι, ο Πλακιωτάκης θα πάει μόνο για ν' ακούσει. Ποτάμι και ΠΑΣΟΚ αφήνουν να εννοηθεί ότι δεν πρόκειται να προσφέρουν στον Τσίπρα συναίνεση για το Ασφαλιστικό, το οποίο μάλιστα ακόμη δεν έχει δημοσιοποιηθεί. Μια τρύπα στο νερό θα είναι αυτή η σύσκεψη και ο Τσίπρας το ξέρει καλά. Ο σχεδιασμός όμως προβλέπει, πρώτο να μετατοπιστεί το κέντρο βάρους της συζήτησης από την επικείμενη σαρωτική αντιασφαλιστική ανατροπή στα πολιτικάντικα κολπάκια (ποιος πάει και ποιος δεν πάει στο προεδρικό, ποιος συζητάει και ποιος όχι, ποιος έχει πρόταση και ποιος όχι κτλ.) και δεύτερο να συσπειρωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στην αντιπολίτευση, με την επίκληση του κινδύνου «να πέσει η κυβέρνηση της Αριστεράς».

Επί της ουσίας, το μόνο που έχει υπάρξει μέχρι στιγμής είναι μια γενικόλογη ανακοίνωση του ΚΥΣΚΟΙΠ (Κυβερνητικό Συμβούλιο Κοινωνικής και Οικονομικής Πολιτικής) την περασμένη Τετάρτη, η οποία δε διαφωτίζει σε τίποτα. Μιλάει για καθιέρωση «εθνικής σύνταξης με ρήτρα ανάπτυξης» (δηλαδή για σύνταξη-ασανσέρ), πάνω στην οποία «θα χτίζεται η υπόλοιπη σύνταξη του ασφαλισμένου με βάση το αναδιανεμητικό σύστημα και όχι με βάση το σύστημα των ατομικών μερίδων που είχε προταθεί από την επιτροπή σοφών». Οταν όμως ρωτήθηκε ο Κατρούγκαλος ποια θα είναι τα ποσοστά αναπλήρωσης που θα ισχύσουν, απάντησε ότι «τα ποσοστά αναπλήρωσης είναι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων» και τόνισε ότι «δεν θέλουμε να πούμε αριθμούς αναπλήρωσης των συντάξεων για να μην κάψουμε την διαπραγμάτευση»!

«Η μεταρρύθμιση θα πρέπει να διασφαλίζει τους όρους βιωσιμότητας του συστήματος σε βάθος χρόνου» αναφέρει η ανακοίνωση του ΚΥΣΚΟΙΠ. Το ίδιο ακριβώς επικαλούνταν όλες οι κυβερνήσεις κάθε φορά που ετοίμαζαν μια αντιασφαλιστική ανατροπή. Και αυτή η κυβέρνηση έχει υπογράψει στο Μνημόνιο-3 περικοπές στη συνολική συνταξιοδοτική δαπάνη, ίσες με το 0,25% του ΑΕΠ το 2015 και 1% του ΑΕΠ το 2016. Στον προϋπολογισμό (Εισηγητική Εκθεση, Πίνακας 3.36, σελ. 123) προβλέπεται ότι από το Ασφαλιστικό θα κερδίσουν το 2016 1.838,8 εκατ. ευρώ. Πρέπει να κόψουν σχεδόν 2 δισ. ευρώ. Αυτή είναι η «διασφάλιση της βιωσιμότητας σε βάθος χρόνου».

Πώς θα το κάνουν αυτό; Θα πάρουν τους αντιασφαλιστικούς νόμους Λοβέρδου και Παπακωνσταντίνου (3863 και 3865 του 2010) και θα χειροτερεύσουν τα ποσοστά αναπλήρωσης, έτσι που οι χορηγούμενες συντάξεις να είναι χαμηλότερες. Επειδή, όμως, αυτό δε θα είχε άμεση απόδοση, αφού θα αφορούσε μόνο όσους βγουν στη σύνταξη μετά την 1.1.2016, ενώ αυτοί θέλουν «αίμα» άμεσα, από το 2016, θα κάνουν αναδρομική εφαρμογή του νέου καθεστώτος και σε όσους είναι ήδη συνταξιούχοι. Αυτό δεν έχει ξαναγίνει στην ιστορία των αντιασφαλιστικών μεταρρυθμίσεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δε θα προβλέπει μεταβατική περίοδο (που προέβλεπαν οι προηγούμενοι αντιασφαλιστικοί νόμοι, σεβόμενοι αυτές που ονόμαζαν «ώριμες ασφαλιστικές προσδοκίες»), αλλά θα εφαρμόσει τις νέες συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις αναδρομικά, επανυπολογίζοντας μ' αυτές τις νέες ρυθμίσεις και όλες τις χορηγούμενες και υπό χορήγηση συντάξεις! Κι έχουν το θράσος να ισχυρίζονται ότι αυτοί δεν πετσοκόβουν συντάξεις, αλλά προχωρούν σε... επανυπολογισμό με κοινωνική δικαιοσύνη!

Οπως καταλαβαίνετε, δεν έχει κανένα νόημα να μπλεχτούμε σε τεχνικού τύπου αναλύσεις. Δηλαδή να πούμε αν είναι καλύτερο το «αναδιανεμητικό σύστημα» που λέει ότι θα εφαρμόσει η κυβέρνηση ή το «σύστημα των εξατομικευμένων λογαριασμών», που έλεγε η «επιτροπή σοφών» (πρόταση που είχε αποδεχτεί ο Κατρούγκαλος, όπως όλοι θυμόμαστε). Η ταμπέλα δεν έχει καμιά σημασία. Σημασία έχει το ξεπάτωμα των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων για παλιούς και νέους συνταξιούχους.

Και βέβαια, δεν πρέπει να τσιμπήσουμε το «τυράκι» της αύξησης των ασφαλιστικών εισφορών ή της «ανακεφαλαιοποίησης του συστήματος» που αναφέρει η ανακοίνωση του ΚΥΣΚΟΙΠ. Ο Σταθάκης δήλωσε ότι η κατεύθυνση είναι να μην υπάρξει αύξηση ασφαλιστικών εισφορών κι αν υπάρξει θα είναι 0,5% για εργοδότες και 0,5% για εργαζόμενους στις επικουρικές συντάξεις. Οσο για την «ανακεφαλαιοποίηση», λένε ψέματα. Τους κοινωνικούς πόρους τους έχουν καταργήσει και η «αξιοποίηση μέρους της κινητής και ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου, η οποία θα πρέπει να θεωρείται και να αντιμετωπίζεται ως περιουσία των νέων γενεών» απαγορεύεται από το Μνημόνιο που έχουν υπογράψει.

Τα πράγματα είναι καθαρά. Η Κοινωνική Ασφάλιση θα δεχτεί μια σαρωτική επίθεση, που δε θα είναι η τελευταία. Οι νόμοι του 2010 προβλέπουν συντάξεις-φιλοδωρήματα. Αυτούς τους νόμους θα τους κάνουν χειρότερους. Ας μην περιμένουμε να σώσει την Κοινωνική Ασφάλιση ο κοινοβουλευτικός εσμός ή η πουλημένη στο κεφάλαιο συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Δική μας υπόθεση είναι να τη σώσουμε από τη νέα επίθεση, για να μπορέσουμε στο μέλλον να πάρουμε πίσω αυτά που μας άρπαξαν. Ας ορθώσουμε την αναγκαία ταξική άμυνα στη βάση του αιτήματος: **απαιτούμε πλήρη ασφάλιση και πλήρη χρηματοδότησή της από τους καπιταλιστές και το κράτος τους**.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση

βαθύ κόκκινο

Τσιράκια

«Είναι γνωστό ότι τα τελευταία χρόνια έχει υπάρξει μια ουσιαστική ενίσχυση των σχέσεων των δύο χωρών. Βρισκόμαστε σε μια ουσιαστική τροχιά στρατηγικής συνεργασίας». Δεν είναι ο Γιωργάκης Παπανδρέου, ο πατέρας του όρου «στρατηγική συνεργασία» για τις ελληνο-ισραηλινές σχέσεις, δεν είναι ο Αντώνης Σαμαράς, που συνέχισε στον ίδιο δρόμο, είναι ο Αλέξης Τσίπρας που ήρθε να επιβεβαιώσει τις επιλογές των προκατόχων του, γλείφοντας χυδαία τα ναζισιωνιστικά καθάρματα και τον ακροδεξιό σφαγέα Νετανιάχου.

Το καλοκαίρι του 2012, ο Τσίπρας διέκοψε τις διακοπές του για να συναντηθεί με τον Σίμον Πέρες. Μολονότι η Δούρου και το υπόλοιπο τοτινό επιτελείο παρουσίαζαν τον Πέρες σαν «περιστέρι της ειρήνης», ξεσηκώθηκε θύελλα αντιδράσεων από το εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. «Οχι, λοιπόν, δεν με αφορά αυτού του είδους η "υπεύθυνη" διπλωματία που αύριο θα είναι η επίσημη εξωτερική μας πολιτική» έγραφε ο Τάσος Κουράκης. Και συνέχιζε: «Δεν με αφορά ένας τουρισμός δίπλα στο τείχος του αίσχους που κυκλώνει τους Παλαιστινίους... Δεν με αφορά η συνεργασία στη γεωργία, όταν οργώνονται τα χωράφια της Γάζας με τις μπουλντόζες των κατακτητών και στις ρόδες τους ξεψυχάει η (Αμερικανίδα ακτιβίστρια) Ρέιτσελ Κόρι».

Τρία χρόνια μετά από τότε, ο Τσίπρας επιλέγει να επισκεφτεί ως πρωθυπουργός το Ισραήλ και μάλιστα σε μια περίοδο που βρίσκεται σε εξέλιξη μια ακόμη εξέγερση στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη και το παλαιστινιακό αίμα ρέει ξανά. Σε μια περίοδο που οι σιωνιστές χρησιμοποιούν αντίποινα που μόνο οι ναζί είχαν χρησιμοποιήσει στις κατεχόμενες περιοχές κατά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο (μια ιδέα μπορείτε να πάρετε διαβάζοντας το σχετικό ρεπορτάζ στη σελίδα 5 αυτού του φύλλου). Και οι διαφωνούντες του 2012 μουγκαίνονται, επιδεικνύοντας μια εξαιρετική προσαρμοστικότητα σε όλες τις απαιτήσεις του εξουσιαστικού τους έργου.

Υπάρχει, βέβαια, εδώ ένα τεράστιο ζήτημα ηθικής. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού τρέφει αδερφικά αισθήματα για τον παλαιστινιακό λαό και στέκεται αλληλέγγυα στον αγώνα του. Τα μεταπολεμικά χρόνια, όσοι προσδιορίστηκαν ως κομμουνιστές ή αριστεροί «μεγάλωσαν» μαζί με το Παλαιστινιακό. Ακόμα και οι αστικές κυβερνήσεις επί δεκαετίες δίσταζαν να αποκαταστήσουν πλήρεις διπλωματικές σχέσεις με τη σιωνιστική οντότητα. Κι όταν το Ισραήλ άνοιξε πρεσβεία στην Ελλάδα (επί Μητσοτάκη) αυτό έγινε με παράλληλο άνοιγμα πρεσβείας από την Παλαιστινιακή Αρχή, στη βάση των συμφωνιών του Οσλο. Ο Τσίπρας και η κλίκα του έρχονται να φτύσουν όλη αυτή την αριστερή παράδοση.

Υπάρχει, όμως, και ένα πολιτικό ζήτημα. Η στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ ξεφεύγει από τις τυπικές διπλωματικές σχέσεις. Εκτείνεται ακόμα και στο στρατιωτικό επίπεδο (είναι γνωστό ότι η σιωνιστική αεροπορία εκπαιδεύεται στον ελληνικό εναέριο χώρο, χρησιμοποιώντας ελληνικά αεροδρόμια). Αποτελούσε διακαή πόθο των αμερικανών ιμπεριαλιστών, που εδώ και δεκαετίες χρησιμοποιούν το σιωνιστικό μόρφωμα ως μακρύ χέρι τους στη Μέση Ανατολή. Την εγκαινίασε ο Γιωργάκης, τη συνέχισε ο Σαμαράς, τη βαθαίνει ο Τσίπρας. Τη βαθαίνει σε τέτοιο βαθμό που -πέραν των άλλων- τολμά να βάζει στο ίδιο τσουβάλι το θύτη και το θύμα, τους αγωνιστές της λευτεριάς με τους βάρβαρους κατακτητές.

«Ακούσαμε με προσοχή τις απόψεις του πρωθυπουργού Νετανιάχου και θέλουμε να συνεχίσουν αυτόν τον διάλογο», είπε ο Τσίπρας! «Τονίσαμε την κάθετη αντίθεσή μας σε κάθε τρομοκρατική ενέργεια, από τη μια, αλλά και στη βία κατά αμάχων, από την άλλη», συνέχισε. Ούτε λέξη για τη συνεχή επέκταση των εποικισμών, για το ναζιστικής έμπνευσης τείχος, για την πολύχρονη πολιορκία της Γάζας και το μαρτύριο της σταγόνας στο οποίο υποβάλλονται οι κάτοικοί της, για τα ναζιστικής έμπνευσης αντίποινα. Η προσαρμογή στην αμερικανονατοϊκή στρατηγική είναι πλήρης και απόλυτη.

Π.Γ.